#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

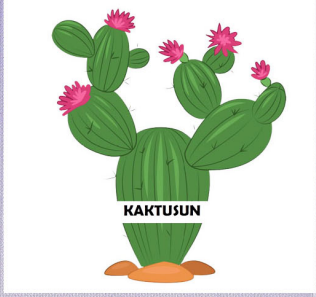
DEBBIE MACOMBER

Bir Kış Rüyası

KAKTUSUN

epsilon®

New York Times çoksatan yazarı Debbie Macomber'dan içinizi ısıtacak aşk kokan bir hikâye daha...

Yüksek lisans öğrencisi Ashley Davison, Noel tatilini Seattle'da tek başına yaşayan annesiyle birlikte geçirmeyi iple çeker. Eski ordu istihbarat subayı olan Dashiell Sutherland'in de Seattle'da bir iş görüşmesi vardır ve 23 Aralık'ta orada olmak zorundadır. San Francisco'dan Seattle'a olan uçak biletleri tükenince ikisi de ne yapacaklarını bilemeden havaalanında sıkışıp kalır. Son çare bir araba kiralamaktır ve kiralık tek bir araba kalmıştır. Ashley ve Dashiell kalan tek arabayı birlikte kiralamaya karar verir ama ikisi de onları bekleyen zorlu yolculuktan habersizdir.

Bu iki yabancı önce sessizce yola çıksa da saatler ilerledikçe birbirlerine karşı koyamayıp aralarındaki buzları eritirler. Tatlı sert sohbetleri koyulaştıkça sadece ortak yönlerini keşfetmekle kalmazlar, aynı zamanda birbirlerine karşı koyamadıklarını da fark ederler. Yolculuk sırasında gerçekleşen beklenmedik olaylar, Seattle'a varışlarını geciktirse de gafil avlandıkları bu duygu, aralarındaki bağı daha da güçlendirecektir. Yağan ilk karın bu iki hassas kalbe muhteşem bir hediyesi vardır...

www.epsilonyayinevi.com
9 786051 738116
online alışveriş:kitap365.com
KDV'den muaftır.

BİR KIŞ RÜYASI

epsilon®

Bir Kış Rüyası
Orijinal Adı: *Dashing Through The Snow*
Debbie Macomber
Çeviri: Nil Bosna

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Yasemin Büte
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

4. Baskı: Mart 2022
ISBN: 978-605-173-811-6

© Debbie Macomber, 2015
Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A
Esenyurt/İstanbul
Tel: (212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

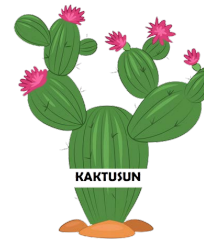
BİR KIŞ RÜYASI

Debbie Macomber

ÇEVİRİ
NİL BOSNA

epsilon

Noel 2015

Sevgili Arkadaşlar,

En sevdiğim Noel hikâyeleri her zaman romantik komediler olmuştur ve elinizde tuttuğunuz kitap en sevdiğim hikâyelerden biridir. Bir yazar olarak bir sahneyi yazarken gülüyorsam sizlerin de güleceğini biliyorum ve ben çok güldüm. Ashley ve Dash'in en sevdiğim karakterlerden ikisi olduğuna inanıyorum. Ve elbette, bir de köpek yavrusu var.

Tatil sezonu genellikle yoğun olur çünkü alışveriş, partiler, aile eğlenceleri ve kısa birkaç haftaya sıkıştırmayı başarabildiğimiz başka her şey arasında dolanıp dururuz. Şayet birinin oturacağı, gevşeyeceği ve rahatlayacağı bir zaman varsa o da tatillerde olur. *Bir Kış Rüyası* huzurlu, yatıştırıcı bir akşam için yaptığım katkıdır.

Bana en sık sorulan sorulardan biri de şu: Hikâye fikirlerinizi nereden ediniyorsunuz? Bu sefer kocamdan ilham aldım. Wayne uçağa binmekten nefret eder, bir seferinde şaka yollu keşke birisi beni uçuşyasak listesine koysa demişti. Bu aklımda şu sorunun uğuldamasına yol açtı: Ya olursa, ne olur????

Okurlarımdan haber almak yazarlık hayatının en sevdiğim yönlerinden biridir. Bana web sitemden debbiemacomber.com veya Facebook ya da Twitter'dan ulaşabilirsiniz. Yazmayı tercih ederseniz posta adresim: P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366. Mutlu Noeller!

Debbie Macomber

Mevsimlerin Sebebi'ni anlayan
Dan ve Mary Wolgemuth'a...

Bölüm Bir

"Ne? Şaka mı yapıyorsunuz?" Ashley Davison duyduklarına inanamıyordu. Highland Havayolları'nın rezervasyon memuresi başını kaldırıp asabi bir ifadeyle baktı. "Üzgünüm, ama size Seattle için bilet satamam. Bir kenara çekilip birkaç dakika beklerseniz..."

"Satamaz mısınız, yoksa satmaz mısınız?" diye lafını kesti Ashley, her geçen dakikayla hayal kırıklığı ve endişesi artıyordu. Sabrını kontrol etme çabasıyla derin bir nefes aldı. İsim etiketinde Stephanie yazan masanın arkasındaki kadın, kötü bir gün geçiriyordu. Ashley ona kızmanın duruma bir faydası olmayacağını fark etti. Sesini alçaltıp soğukkanlılığını korumak için kararlı bir çaba gösterdi.

"Ben... yapamam. Üzgünüm..."

Ashley hayırı cevap olarak kabul etmedi. Noel için eve uçmakla annesine yapacağı sürpriz, çok ödaha nemliydi. "Seattle biletini Noel'e dört gün kala alarak şansımı çok zorladığımı anlıyorum," dedi, sakin ve soğukkanlı görünmek için elinden geleni yapıyordu. "Daha önce yer ayırtabilseydim yapardım. İşyerinden Noel'de izin almak tamamen sürpriz oldu. Yüksek lisans yapıyorum, ayrıca bir lokantada çalışıyorum. Annemle geçireceğim tatili kaçırmaktan nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Annem dul, erkek kardeşim Teksas'ta yaşıyor ve Noel'de eve gidemiyor, bu yüzden sadece ben varım." Belki rezervasyon memuresi hikâyesini bilirse, bu konuşmanın *size bilet satamam* kısmını yeniden düşünebilirdi.

"Derken soğutma ünitesi bozulunca patronum yenileme işleri için lokantayı Noel'le yılbaşı arasında kapatmaya karar verdi, sonra aynı zamanda bir fritöz de alabileceğini, böylece dükkânı kapatmanın mantıklı olacağını düşündü. Tüm bunlar tam son dakikada olunca kendini kötü hissederek bana bir yılbaşı ikramiyesi verdi, bu yüzden eve gidebiliyorum."

"Çok üzgünüm..." diye tekrarladı Stephanie, gergin görünüyordu. "Bir kenara çekilip birkaç dakika beklerseniz."

"Annemi geçen ağustos ayından beri görmedim," diye devam etti Ashley, kolay kolay vazgeçmeyi kabul etmiyordu. "Ona sürpriz yapmak istedim. Tatilde birlikte olmak ikimiz için de dünyalara bedel. Lütfen tekrar bakabilir misiniz? Hangi koltuk olursa olsun, gece ya da gündüz, ne zaman olursa kabulüm."

Stephanie numaradan bile yer bulmaya uğraşırmış gibi bilgisayar ekranına bakma çabası göstermedi. "Yapamam... Keşke yapabilseydim ama yapamam."

Ashley bu *yapamamak* meselesinin ne menem bir şey olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Gitgide daha saçma gelmeye başlamıştı.

"*Yapamazsın*," diye tekrarladı. "Bundan daha fazla bir açıklaması olması lazım. Hiç mantıklı gelmiyor."

Rezervasyon memuresi kaşlarını çattı. Sanki birini arıyormuş gibi etrafta gözlerini gezdirdi. Bu da sinir bozucuydu. Yerini alacak veya onu kurtaracak birini arıyor gibiydi.

"Sanırım cevabını aldın," dedi kuyrukta arkasında duran adam sabırsızlıkla. Ağırlığını bir ayağından diğerine

vererek Ashley'ye memureyle tartışmasını onaylamadığını gösteriyordu.

Ashley arkasına dönüp yüzünü adamdan yana çevirdi. "Belki söylemeyi unutmuşlardır, Noel'deyiz. Dünyada insanlara karşı biraz huzur ve iyi niyete ne dersin? Sabırlı ol. En kısa sürede işimi bitireceğim, sonra Stephanie'yle sen konuşabilirsin ama şimdilik benim sıram."

Adam cevap olarak gözlerini devirdi.

Ashley dikkatini yeniden bankodaki kadına çevirdi. "Bana Seattle uçağında bir yer *bulamazsanız* yedekte uçmaya hazırım."

Stephanie başını iki yana salladı.

"Seattle'a bütün uçuşlar şimdiden doldu mu?" Soruyu yan sıradaki adam sormuştu.

Stephanie'nin gözleri iri iri açıldı, adamın konuşmalarına katılmasına o da şaşırmış gibiydi. "Ben... öyle bir şey söylemedim. Az sonra sizinle direkt olarak konuşacağım," dedi.

"Affedersiniz?" diye parladı Ashley, sakinliğini daha fazla koruyamayarak. Bu kadarı çok fazlaydı. Ellerini beline koyup diğer kadına ters ters baktı. "Bu ayrımcılıktır. Sadece erkek ve iyi görünümlü diye ona bir koltuk arayabiliyorsun, ama bana değil öyle mi?" Bu cinsiyet ayrımcılığıydı. İhtiyaç duyulduğunda televizyon ekibi neredeydi? Bu saat altıdaki haberler için ilginç bir haberdi.

Ashley kuyruğun uzadığını ve sırada tek sinirlenenin sadece arkasındaki adam olmadığını görünce tüm meseleyi bırakmaya karar verdi.

"Tamam, pekâlâ, ne yaparsan yap, ama bence bu çok yanlış." Bunun üzerine bavulunu kaptı ve tüm ağırbaşlılığıyla yürümeye başladı, her adımda daha da geriliyordu.

"Bayan, bayan," diye arkasından seslendi havayolu görevlisi. "Birkaç dakika beklerseniz bunu çözebileceğimizden eminim."

"Olmaz," diye geri çevirdi Ashley. "Defalarca söylediğiniz gibi bana bilet *satamazsınız.*" Bunun üzerine kırılan gururuyla havalanından dışarı yöneldi.

Ashley son dakikada bir uçuş yakalamanın kolay olmasını beklememişti. İnternetten yer bulmaya zaten çalışmış, şansı yaver gitmemişti. Anlayamadığı sebeplerden internet sitesine tekrar tekrar bağlanmak zorunda kalmış, bağlanamamıştı. Bu nedenle doğruca havaalanına gidip şansını orada denemeye karar vermişti.

Doğal olarak eve uçakla gitmek ilk seçeneğiydi. Ama başka ulaşım yolları da vardı. Tarifede tek bir tane bile olsa her zaman için otobüs veya tren deneyebilirdi. En uygun yolculuk arabayla gitmek olacaktı. Ne yazık ki on beş-yaşındaki-elden-düşme-arabası hiç iyi durumda değildi ve yolda bozulmasından korkuyordu. Bu da yetmezmiş gibi kar bekleniyordu. Normal koşullarda Noel zamanı kar ideal olabilirdi, ama yaşlı bir arabayla değil... Parası yetseydi...

Ashley yarı yolda durdu. Bunu neden daha önce düşünmemişti ki? Her zaman için bir araba kiralayabilirdi! Çözüm tam önündeydi, cevabı açıktı. Bunu çok daha önce düşünmeliydi. Ve araba kiralamak için havaalanından daha iyi bir yer olamazdı.

Harika.

Ashley geri dönerek araba kiralama acentalarına yöneldi, tekerlekli bavulunu arkasından sürüye sürüye yürüyen merdivenlerden aşağıya indi. Kiralama alanına ulaştığında tüm acentalarda bütün arabaların kiralanmış olduğunu gösteren işaretler vardı. Biri hariç hepsi. Ashley o bankoya doğru yürüdü.

Sırada bekledikçe kendisine koltuk *satamayacağında* ısrar eden havayolu memuresine gitgide daha fazla hiddetleniyordu. Küstah. Bir de arkasında duran adama esasen boş koltuklar olduğunu belirtmişti. Adam çekici biri olsa bile,

bu en kötü türden bir ayrımcılıktı. Stephanie adama açıkça bir güzellik yapmak istemiş, bu da Ashley'nin daha da kızmasına sebep olmuştu. Gerçeği söylemek gerekirse, adam Ashley'nin de dikkatini çekmişti. Gerçekten de çekmemesi zordu. Uzun boyluydu, askerlere özgü o sert duruşa sahipti, fidan gibiydi ve güçlü, karanlık bir görünümü vardı. Ashley adamın asker ya da eski bir ordu mensubu olduğundan kuşkulandı. Öyle bir izlenim veriyordu.

Araba kiralama acentasındaki kuyruk yavaş yavaş ilerliyordu. Gel gör ki havayolu bankosunda can sıkan adam gelip yine arkasında durmuştu.

Adamın Stephanie'den yer edinmekte kendisinden daha başarılı olmaması Ashley'yi memnun etmişti.

"Demek Stephanie sana da koltuk satamadı," dedi Ashley, oh olsun dememek için büyük çaba sarfediyordu.

"Elindekilerin hepsi beklemedeki yedeklerdi," diye homurdandı adam, cep telefonuyla oynayarak.

Ashley yedek uçuş şansını memnuniyetle kabul ederdi. Ne kadar bekleyeceği önemli değildi. "Senin için yeterince iyi değil herhâlde."

Adam ondan tarafa bakarak kaşlarını çattı, bakışları kararmıştı. "Riske giremem. Seattle'da olmam gerekiyor."

"Benim de," diye üsteledi Ashley. "Noel neredeyse geldi."

"Bu bir iş görüşmesi."

"İş mi?" diye tekrarladı Ashley. "Ve hemen Noel'den önce gitmen gerekiyor, öyle mi?"

Adam cevap vermek yerine bir kez daha kaşlarını çatarak dikkatini telefonuna verdi. Ashley'yle sohbet etmekle ilgilenmediği ortadaydı. Pekâlâ. Neyse ne. Madem durum buydu, Ashley de onunla konuşmakla ilgilenmiyordu.

Ashley tekrar dönünce sıranın ilerlediğini, bir sonraki sıranın kendisinde olduğunu fark etti.

Genç kadın, görevli müsait olduğunda, bankoya ilerleyip adama sıcak bir tebessümle gülümsedi, havayollarındaki görevliyle yaşadığı aynı deneyimi yaşamayacağını umuyordu. "Mutlu Noeller."

Adam telaşlı ve yorgun görünüyordu. Ashley onu suçlayamazdı. Yılın yoğun bir zamanıydı.

"Mutlu Noeller," diye coşkuyla karşılık verdi adam.

"Bir araba kiralamam gerekiyor," dedi Ashley, durumunu ilan ederek. "Seattle'a gideceğim."

Görevli bilgisayar ekranına baktı. "Şanslı gününüzdesiniz. Acentalardaki son arabaya denk geldiniz ve tahminimce tüm havaalanındaki son araç."

"Alıyorum," dedi adama ışıl ışıl gülümseyerek.

"Affedersiniz," dedi arkasındaki adam. "Az önce bunun elinizdeki son araba olduğunu mu söylediniz?"

Ashley'nin tek yapabildiği kendi şansı ve adamın şanssızlığından mest olmamak oldu. "Ve tamamen bana ait." Adamın başına kakmaya karşı koyamamıştı. Güç şovu tekniklerini üst kattaki bilet acentasında tekrar kullanmasını önermek üzereydi ama yapmadı. Bu araba kendisinindi. Daha fazla başa kakmasına gerek yoktu.

"Üzgünüm efendim, ama korkarım elimizde başka yok."

Ashley gözlerini kısarak yakışıklı yabancıya ters ters baktı.

"Pekâlâ, tamam," dedi adam, hiç memnun olmamıştı. "O zaman paylaşalım derim. İkimiz de Seattle'a gitmek istediğimize göre bu çok mantıklı."

"Öyle bir şey olmuyor." Bu Bay Yakışıklı kendisini aptal mı sanıyordu? Başkaları iyi görünümünden ve cazibesinden etkilenebilirdi ama Ashley o sınıfa girmiyordu. "Kim bilir, belki de bir seri katilsindir."

"Saçmalama," diye karşılık verdi adam. "Bu mükemmel bir çözüm. Benim Seattle'a gitmem gerekiyor, senin de öyle."

"Bu arabayı seninle paylaşmıyorum!" Pişman olmaktansa tedbirli davranmak iyiydi.

"Bayan," diye araya girdi temsilci. "Arabayı kiralayacaksanız bana kredi kartınız ve ehliyetiniz gerekiyor."

"Bu arabayı kesinlikle kiralamak istiyorum," dedi Ashley, yanında duran kibirli adama göz atarak. Ehliyetini ve kredi kartını çarparak tezgâha koyduktan sonra dönüp adama baktı.

"İnanılmazsın," dedi adama, sindirilemeyeceğini belli ederek. Bazıları bu alfa erkeği tarafından kandırılabilirdi, ama kendisi değil. Ashley'yi kazanmak için güzel bir yüzden fazlası gerekiyordu. "Tamamen yabancı biriyle yolculuk yapmak için aklımı kaçırmış olmam gerekir."

"Hadi ama," diye yalvardı adam. "Arabayı öderim, tüm sorumlulukları kabul ediyorum ve sen bedava yolculuk yapabilirsin."

"Ah, tabii ya... Şimdi böyle söylüyorsun."

"Bu işe yarar bir çözüm," diye önerdi görevli. "Seattle'a uzun bir yolculuk var ve ikiniz de istediğinizi almış olacaksınız."

Ashley tereddüt etti. Paradan tasarruf etmek iyi olurdu. Ve yol oldukça uzundu. Yine de...

"Bütün masrafları ödeyecek misin?" diye sordu Ashley adama, onu tekrar süzerek seri katil olma potansiyelini tarttı.

"Memnuniyetle."

"Kiralama ücreti, sigorta, benzin? *Her şey mi?*" Ashley bunu kabul ederse, Noel ikramiyesini cep harçlığı olarak kullanacaktı.

"*Her şeyi* ödeyeceğim," diye yineledi adam.

Ancak adama güvenebileceğinden emin değildi. "Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?" diye sordu, gözlerini kısıp adamı süzdü. Kuşkusuz oldukça saygın, efendi biri gibi görünüyordu ama Ashley televizyonda yeterince gerçek suç programı izlemişti.

"Referans mı istiyorsun?" Adam bunu büyük bir şakaymış gibi söylemişti.

"Evet."

"Tamam, peki." Adam sanki Ashley iyice mantıksız davranıyormuş gibi çileden çıkmış bir hâlde of çekti. "Kiminle konuşmak istersin? Annem olur mu? Ya kız kardeşime ne dersin?"

"Karına ne dersin?" Bir pislik varsa bunu karısından iyi kimse bilemezdi. Ayrıca kuşku duymayan karısını kendisiyle yolculuk yapmak üzere olduğu konusunda uyarmak mantıklıydı.

"Evli değilim."

"Tamam, kız arkadaşın."

"Şu anda bir ilişkim yok." Adamın konuşmasından sabrının giderek azaldığı belli oluyordu. Çok kötü. Ashley tanımadığı biriyle birçok güvence olmadan birlikte olacak değildi.

"Peki, tamam." Böyle yakışıklı erkekler uzun süre ilişkiden uzak kalmazlardı.

"Hadi bayan, kaybedecek bir şeyin yok."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Ashley.

"Bayan Davison?" dedi görevli, kredi kartıyla kimliğini iade ederken.

"Evet?"

"Yerinizde olsam bir daha düşünürdüm."

"Gerçekten öyle yapmalısın," dedi Bay Uzunboylu, Esmer ve Yakışıklı. "Sorumlulukları ben alacağım ve bedava yolculuk yapacaksın. Durum bu. İster kabul et ister etme."

Ashley tereddüt ederek görevliye baktı. "Sizce bunu gerçekten yapmalı mıyım?"

Adam başıyla onayladı.

Ashley içini çekti, elinden geleni yaparak diğer adamın nasıl biri olduğunu anlamaya çalıştı.

"Dash Sutherland," dedi adam elini uzatarak. "Annemle konuşmak istersen memnuniyetle onu ararım. Sana veya başkasına kötü bir tehdit olmadığımı anlarsın. İkimizin de Seattle'a gitmesi gerekiyor ve bu geçerli bir çözüm."

Ashley cazip geldiğini itiraf etmek zorunda kalsa da emin değildi. "Direkt olarak mı gideceğiz?"

"Nasıl istersen."

Ashley kararsızlık içinde alt dudağını kemirdi.

"Bir refakatçi olması yolculuğu kolaylaştırır," dedi adam Ashley'ye cesaret vererek.

Ashley içini çekti. En cazip gelen tarafı adamın tüm masrafları karşılamaya hazır olmasıydı. Her şeye rağmen ondan etkilendiğini fark etmişti ve bundan pek memnun değildi.

"Seni ikna etmek için daha ne söyleyebilirim?" diye sordu adam, sabırsızlığı artıyordu.

"Bayan." Kiralama memuru gözlerini ona dikmişti. "Teklifini kabul edin."

Ashley memuru süzdü, neden bu yabancının tarafını tuttuğunu merak ediyordu. "Sizi neden ilgilendiriyor?"

Görevli bakışlarına hemen karşılık verdi. "Çünkü yirmi beş yaşından küçüklere araba kiralayamam."

"Ah..." Ashley zar zor yutkundu.

Dash durumu anlayınca yavaş yavaş yüzünü bir gülümseme kapladı. "Demek yirmi beş yaşında değilsin, öyle mi?"

Bölüm İki

"Bu ay doğum günüm vardı," dedi Ashley çabucak, yirmi beş yerine yirmi dört yaşında olduğundan bahsetmedi.

"Üzgünüm," dedi bankonun arkasındaki adam.

Ashley arkasını dönüp Dash'le yüz yüze geldi, tüm varlığıyla teklifinin geçerli olmasını umuyordu. Bu haber karşısında Dash'in bakışlarında neşe dışında bir şey yoktu.

"Adım Ashley. Ashley Davison."

Dash yavaş yavaş gülümsedi. "Şimdi ağız değiştiriyorsun, değil mi Ashley Davison?"

"Ah... evet." Ashley ellerini dua eder gibi kavuşturdu. "Arabayı benimle paylaşacak mısın? Masrafların bana düşen yarısını memnuniyetle öderim."

Dash kibirli bir adamdı, kaşlarını kaldırarak Ashley'yi süzerken ne düşündüğünü hiç belli etmiyordu. Bu gibi erkekleri anlamak zordu. Kendisini tepeden tırnağa süzerken bakışlarını karşılamak güçlü bir karakter gerektiriyordu.

"Bana referans verebilir misin?" diye sordu Dash.

"Sanırım. İşverenim olur mu?"

Dash öneriye aldırmadı. "Senin ilk fırsatta erkekleri soyup soğana çeviren kadınlardan biri olmadığını nasıl bileceğim?"

Bu kadarı çok fazlaydı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Dash yavaş yavaş bir aşağı bir yukarı bakarak onu süzmeye devam ediyordu. "Tam olarak değil. Benden çok daha iyileri bile bu çekici ve masum görünüme kanmışlardır."

Ashley öfkelenmemek için kendini zor tutuyordu ama duydukları karşısında bir an duraksadı. Dash onu çekici mi buluyordu? Bu saygısızlığını kesinlikle yumuşatmıştı. "Birisi endişelenecekse, o da ben olmalıyım."

"Bu durumda mükemmel bir çözümüm var," dedi Dash, görevlinin alması için kredi kartıyla ehliyetini bankoya koydu. "Seattle'a gitmek için her zaman başka bir yol bulabilirsin."

"Şansımı denemek istiyorum," dedi Ashley, hatasını çabucak fark ederek.

Dash kollarını göğsünde kavuşturdu, bir hayli eğleniyor gibi görünüyordu. "Ben o kadar emin değilim."

"Dinleyin, siz ikiniz," dedi görevli. "Yoğun bir sabahtı ve vardiyam neredeyse bitmek üzere. Buradan çıkabilmem için kararınızı verebilir misiniz? Benim de bir evim var ve ikinizin atışmasını dinlemek yerine önümüzdeki yirmi dört saat içinde eve gitmekten fazla istediğim bir şey yok."

"Ee?" diye sordu Ashley, kalbi hızla atıyordu. "Noel'de beraber olmak annemle benim için dünyalara bedel."

"Bana güvenebileceğinden emin misin?" dedi Dash, alaycılığını gizleme zahmetine girmemişti. "Dediğin gibi, bir seri katil olabilirim."

"Ben... seni tanıyan biriyle konuşursam daha iyi hissederim."

"Kim gibi?"

Evli olmadığına göre Ashley daha önceki öneriyi söyledi. "Annene güvenirdim."

Dash kiralam bakıştı. "İnanılmaz.

"Onun yerinde olsaydım ben de biriyle konuşursam daha iyi hissederdim," dedi diğer adam Ashley'nin tarafını tutarak.

"Peki, tamam. Ben evrakı doldururken sen annemle konuşabilirsin." Dash cep telefonunu alıp tek bir tuşa bastı ve Ashley'ye verdi.

Telefon sadece bir kere çaldı. Ashley daha konuşma fırsatı bulamadan bir kadın yanıtladı. "Dash, bu sürpriz oldu."

"Alo, Bayan Sutherland?"

"Kimsiniz?" diye sordu kadın, şaşırdığı açıktı. "Hem oğlumun telefonuyla ne yapıyorsunuz?"

"Dash araba kiralamak için belgeleri doldururken telefonu bana verdi. Alanda tek bir araba kalmış ve ikimiz de Seattle'a gidiyoruz, annesiyle konuşursam tamamen yabancı biriyle arabayı paylaşırken daha iyi hissederim diye düşündüm."

"İnan bana canım, oğlum mükemmel olmaktan çok uzaktır."

Ashley gülümsedi. Kadını tanımıyordu ama şimdiden sevmişti. "Bunu ilk bakışta anlamıştım."

Kadın güldü. "İçini rahatlatmak için güvence mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen. Karısıyla konuşmak istedim, fakat evli olmadığını söylüyor."

"Üzülerek söylüyorum ama sana doğruyu söylemiş. Benim naçizane fikrime göre çoktan evlenmiş olmalıydı, fakat annesini pek dinlemiyor. Dash gibi yakışıklı bir erkek yıllar önce evlenmiş olmalıydı. Bugünlerde gençlerin nesi var? Otuz yaşına geldiğimizde Larry'yle benim çocuklarımız vardı. Bugünlerde çocuklar söz verme gereği hissetmiyor."

Ashley sesini alçalttı. Gerçekten bu üstüne vazife değildi ama merak etmişti, işte. "Hiç kimseyle ilişkisi yok mu?"

"Bana söylediği bir şey yok, ama oğlum bu konuları genellikle kendine saklar. Tamamen ordu eğitiminin bir parçası. Şükürler olsun ki şimdi bitti. Başımdaki her ağarmış saçtan o sorumlu."

"Ah."

"Güzel ve düşünceli bir kıza benziyorsun. Kaç yaşındasın?"

"Yeni yirmi dördüme bastım."

"Evli misin?"

"Hayır. Yüksek lisans yapıyorum."

"Çalışıyor musun?"

"Sosyal hizmet."

"Mükemmel, mükemmel," diye devam etti kadın. "Seni temin ederim Dash'le seyahat etmekte endişelenecek bir şey yok. Göründüğü gibidir, dengeli biridir. Şu büyük ordu müteahhitlerinden biriyle bir iş görüşmesi için Seattle'a gidiyor. Orduda yaptığı şeylerden hiç bahsetmez. Dediğine göre, insansız uçaklarda bilgisayar güdüm sistemi üzerinde çalışmış gibi görünüyor."

"Oo, o zaman bilgisayar yazılım işinde mi?"

"Evet, akıl küpüdür. Ne yazık ki ilişkilerde pek o kadar iyi değil gibi."

Bu ilginçti. "Gerçekten mi?"

"Çok meşgul. Hep çalışıyor ve istihbarat alanında olması işi hiç kolaylaştırmıyor. Bu iş görüşmesi önemli, yoksa Noel'de eve gelmediği için kıyameti koparırdım. Dash'e göre bu hayatının fırsatı." Sesini alçaltıp fısıldayarak konuştu. "Dash'in dediğine göre, bu müstakil müteahhitle olan proje çok gizliymiş. Dash bile tüm ayrıntılarını bilmiyor. Tüm bildiği, şirketin onunla hemen görüşmek istediği."

"Vay." Ashley birden hızla tek heceli cevaplarla konuşan bir kadına dönüşmüştü.

"Dash'ten korkacak hiçbir şey olmadığından emin olabilirsin. Muhtemelen birlikte yolculuk yapmak için seçebileceğin en güvenli kişi ama öyle olmazsa beni ara bir kulağını çekeyim."

Ashley gülümserken Dash'in evrak işlerini bitirdiğini ve kısık gözlerle kendisini incelediğini fark etti. "Telefonu bana versen iyi olur," dedi Dash elini uzatarak.

"Bir dakika," dedi Ashley, Dash'le dalge geçmek eğlenceliydi. Sırtını ona döndü ve yürümeye başladı. "Biraz daha anlatın," dedi, sesinin ulaşacak kadar yüksek olmasına dikkat ederek.

"Ver şunu," diye üsteledi Dash, elini uzatarak.

"Aman, tamam." Ashley telefonu pek de nazik bir şekilde geri vermemişti.

Dash telefonu eline alarak, "Anne, ona ne anlattın?" diye sordu. Bunu hemen sonra, "Anne!" diye patlaması izledi.

Ashley ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Bu kadar eğlenmemeliydi. Annesinin ne dediğinden emin değildi ama her neyse, konuşma birkaç saniye içinde sona erdi.

Ashley Dash'in peşinden kiralık arabaya götürecek otobüsü bekleme alanına yürüdü. Elbette, etrafta tek bir araba vardı.

Şoföre teşekkür ederek arabaya doğru yürüdüler.

"Umarım senden faydalanmayacağımdan emin olmuşsundur," diye mırıldandı Dash, bagajı açarken. "Annem ne söylemiş olursa olsun bir ilişkiyle ilgilenmediğimin anlaşılmasını istiyorum."

"Eh, ben de ilgilenmiyorum." Ashley hayal kırıklığına uğradığını yok saymaya çalışırken öfkelendi. Okulda ve akşam yemeklerinde tanıştığı erkekler genellikle hiç çabaya değmiyordu.

"Güzel, demek ki birbirimizi anlıyoruz."

"Harika," dedi Ashley, ancak söyleyecekleri bitmemişti. "Ayrıca benim tipim değilsin." Aslında bir tipi yoktu ama olsaydı, Dash listenin en üstünde olurdu, yine de bunu ona söyleyecek değildi.

"Aa, gerçekten mi?" dedi Dash. Karşı cinsin onu karşı konulmaz bulduğunu söylercesine kahkaha attı.

"Bütün kadınların güçlü, gizemli karaktere abayı yakacağını düşünebilirsin, ama ben onlardan biri değilim.

Birisiyle ilişki kurmayı bile düşünmeden önce okulu bitirmem gerekiyor." Bu kısmı doğruydu.

"Sakıncası yoksa başka bir şeyden konuşabilir miyiz?" diye sordu Dash, sıkılmış görünüyordu.

"Sorun değil."

Dash bavulunu arabanın bagajına yerleştirdi ve Ashley'ninkine uzandı.

"Kendim kaldırabilirim, çok teşekkür ederim."

Dash iki elini kaldırıp geri çekildi. "Bana göre hava hoş, nasıl istersen öyle yap."

Koca çantayı kaldırmak tahmininden zordu. Ashley çantayı kıyafetlerle, hediyeler ve gelecek yedi günde ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü her şeyle tıka basa doldurmuştu.

Göz ucuyla Dash'e baktı, gözlerini devirdiğini görmemiş gibi davrandı.

Ashley bavulunu yerleştirdikten sonra Dash sürücü tarafındaki kapıyı açtı. Telefonu bipleyince baktı, belli ki bir mesaj okuyordu. Ashley'nin başka bir akıllı telefona parası çıkışmamıştı. Onunki çamaşır makinesine gitmişti. Şimdi sadece Noel'e kadar idare edeceğini umduğu eski tip bir telefonu vardı. Dash ceketini çıkarıp arka kapıyı açtı, ceketini içeri attıktan sonra sürücü koltuğuna oturdu. Ashley de arabaya bindi.

Ashley koltuğa yerleşince emniyet kemerini yerine taktı ve gelişigüzel, "Bu Dash de ne biçim bir isim?" diye sordu. Ashley'nin düşüncesine göre, annesi hastaneye aceleyle gitmek zorunda kalmış olmalıydı. Bir seferinde Rush adında biriyle tanışmıştı. Erken doğduğu için bu isim verilmişti, annesi dünyaya büyük bir giriş yapmak için acele ettiğini söylemişti.

"Adım Dashiell Hammett'tan geliyor."

"Lillian adında kız kardeşin var mı?" diye sordu Ashley yarı şakayla.

Dash Ashley'ye yeni bir gözle baktı, sanki bu bağlantıyı kurmasına şaşırmış gibiydi. "Doğrusunu istersen, var."

"Dashiell Hammett ve Lillian Hellman'ın ikisi de büyük yazarlar." Ashley onların eserlerini okumuştu ve uzun süredir hikâyelerine hayrandı, özellikle Lillian Hellman'ın yazdıklarına...

"İkisi uzun yıllar sevgiliydi," diye ekledi Dash. "Annemle babam fanatik hayranlardı. Babam Dashiell'in eserlerini yalayıp yutardı, annem de Lillian Hellman'ınkileri, isimlerimiz bu yüzden böyle."

Dash otoparktan çıkarken havaalanına doğru ilerleyen, kırmızı ışıkları yanıp sönen uzun bir polis arabası konvoyuyla karşılaştılar. Ashley doğrularak dikkatini verdi. Her ne olduysa büyük bir şeydi.

"Tüm bunların neyle ilgili olduğunu merak ettim," dedi.

"Telefonundan kontrol et," diye önerdi Dash.

Ashley homurdandı. "Keşke yapabilseydim. Telefonumda internet yok. Akıllı telefonum bozuldu, bu yüzden şimdilik bu dandik telefona takılıp kaldım."

"Şaka yapıyorsun."

"Hey, bu da bir telefon."

"Öyleyse radyodan kontrol et."

Ashley bir radyo istasyonundan diğerine geçerek birkaç dakika uğraştıysa da havaalanındaki durum hakkında hiçbir güncel haber bulamadılar.

"Muhtemelen bir tür deneme tatbikatıdır," dedi Ashley.

Dash ikna olmuş görünmüyordu. "Orası şüpheli. Neyse ki gecikmeye takılmadık."

"Bizim açımızdan iyi bir zamanlama oldu," dedi Ashley, heyecandan kurtulduğu için memnundu.

Az sonra Ashley arkasına yaslandı, gerçekten rahatlamaya başlamıştı. Yoğun San Francisco trafiğinde şehirden

çıkmak için başka birisinin manevralar yaparak otoyol tabelalarını izlemesi rahat oluyordu.

"Annen harika biri," dedi Ashley sohbete başlayarak.

"Bana Dash adını verdiği için mi?"

"Tam olarak değil... yani, bu sebebin bir kısmı. Annenin açık sözlülüğü ferahlatıyor. Bana bu iş görüşmesinin senin için çok önemli olduğunu söyledi ve ısrarla tam anlamıyla güvenilir olduğunu belirtti."

"Sen de ona inandın mı?" diye sordu Dash, imalı bir ifadeyle kalın kaşlarını kaldırarak.

"İnanmamalı mıydım?" Ashley oturduğu yerde hafiften doğruldu.

"Sen söyle."

"Şu gizli ajanlardan biri bile olsan beni korkutmuyorsun."

"Hiçbir zaman gizli ajan olmadım ben," diye parladı Dash.

"Hey, bunu kişisel olarak alma. Annen dronlarda güdüm sistemiyle alakalı bir şeyler yaptığını söyledi."

Dash'in dudakları gerilip çizgi gibi oldu. "Sana askeri kariyerimle alakalı bir şey söylememeliydi."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu seni ilgilendirmez."

Vay, vay, Ashley'nin kesinlikle haddi bildirilmişti. "Bu arabayı paylaşmak isteyenin ben olmadığımı hatırlatabilir miyim acaba?"

"Bu benim hatamdı," diye rahat rahat itiraf etti Dash.

Bir süre sessizlik içinde oturduktan sonra Ashley, "Kızkardeşin evli mi?" diye sordu.

Dash bakışlarını yoldan ayrıp ters ters ona baktı. "Neden öğrenmek istiyorsun?"

"Sadece sohbet ediyorum."

"Eh, etme. Ailem beni ilgilendirir."

"Tamam, o zaman. Affedersin."

Ashley kollarını göğsünde kavuşturdu, başını çevirip pencereden dışarı baktı. Sessizlik gergin ve garipti. Bu rahatsız sessizlikte oturmaktansa karşılıklı hakaret etmeyi tercih ederdi. Büyük çantasını alıp açtı, sanki karıştırarak bir şey arıyormuş gibi yaptı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Dash, Ashley çantasından birkaç parça eşya çıkarmaya başlamıştı. Para çantasını bir tarafa koydu, bunu makyaj çantası, tırnak törpüsü ve tırnak makası, ev ve araba anahtarları, küçük bir paket kâğıt mendil izledi.

Dash gözleriyle onun hareketlerini takip ediyordu. "İçinde bu kadar önemli ne var ki?" diye sordu.

"Bir protein bar."

"Aç mısın?"

"Hayır, ama bence sen aç olmalısın." Neyse ki Ashley'de iki tane vardı.

Dash sanki genç kadının cevabını espriymiş gibi kabul ederek güldü. "Başkalarının açlık indeksini bildiren bir göstergen mi var?"

"Huysuzsun," dedi Ashley, "ve bu iyi bir işaret. Kahvaltı etmedin, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Dash istemeye istemeye.

"Neredeyse öğle yemeği saati geldi."

Dash mırıltıyla yanıtladı. "Ve durmayacağım."

"Her neyse," diye mırıldanarak karşılık verdi Ashley. Aradığını buldu, zafer kazanmış bir ifadeyle protein barını yukarı kaldırdı, kağıdı geriye doğru sıyırıp Dash'e uzattı.

Dash görmezden geldi. "Ben ondan yemiyorum."

"Neden ki? Gayet güzel." Ashley lafını kanıtlamak için bir lokma ısırıp şimdiye dek yediği en lezzetli şeymiş gibi midesini ovuşturdu. "Sakın aç olduğunu itiraf etmeyecek kadar gururlu olduğunu söyleme bana."

"Ben. Huysuz. Değilim." Dash her kelimeyi belirgin bir şekilde telaffuz etmişti.

"Madem öyle diyorsun. Bir fark yaratacaksa bunu bir barış teklifi olarak düşün."

Dash istemeye istemeye barı aldı, tek bir ısırışta yarısını kopardı.

"Kendini daha iyi hissedeceksin," dedi Ashley, tavsiyesini dinlediği için memnundu, Dash'le güven tazelemek istiyordu.

"Şu 'Ben demiştim,' demekten hoşlanan kadınlardansın, öyle değil mi?"

"Sadece haklı olduğum zaman," dedi Ashley sırıtarak.

Dash homurdanarak barını yiyip bitirdi ve boş amblajı Ashley'ye verdi.

Ashley birkaç dakika bekledi. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Bunu başıma kakacak mısın?"

"Yapabilirdim, ama yapmayacağım. Yolumuz uzun ve güzel güzel anlaşırsak iyi olur. Anlaştık mı?"

"Evet, sanırım."

Bu doğru yönde bir adımdı. İyi vakit geçiriyorlardı. Ashley bu sıcacık arabada uyukladığını, Dash'le alakalı -bunu itiraf etmekten nefret ediyordu-hayaller kurduğunu fark etti. Öpüşseler nasıl olacağını merak ediyordu. Ashley kısa süreki uykusudan uyandığında yaklaşık iki saattir yolda olduklarını şaşkınlıkla fark etti.

"Bir molaya hayır demem," dedi Ashley, az ilerde bir mola yeri olduğunu belirten bir yol işareti görmüştü.

"Tamam. Şekerleme iyi geldi mi?"

Ashley kollarını gererek esnedi. "Evet."

"Sana horladığını söyleyen olmuş muydu?"

"Kesinlikle horlamıyorum." Şu adamın böyle bir şey söylemesi bile hakaretti.

Dash kıkırdadı. "Bahse girer misin?"

"Evet, bahse girerim. Tam olarak uyumuyordum. Horlasaydım fark ederdim ve etmedim. Beni çileden çıkarmak için söylüyorsun."

Ashley öfkesini bastırmak için elinden geleni yaptı ve göz attığında Dash'in gülmesini tutmaya çalıştığını gördü. Tam da kuşkulandığı gibi onunla dalga geçiyor, bundan zevk alıyordu. Ashley gülümsedi. "Benimle flört ediyorsun."

"Ne? Sana horladığını duydum diyerek mi?"

"Bana flört gibi geldi."

Dash suçlamasını komik bulmuş gibi güldü ama inkâr ederken bile gülümsüyordu.

Dash otobandan çıkıp bir dinlenme tesisine girdi, manevra yaparak arabayı boş bir park yerine soktu.

Ashley kapıyı açıp indi ve kollarını yukarı kaldırıp gerindi. O an tüm bedeni ürperdi. Dışarısı beklediğinden çok daha soğuktu.

Dash ceketini alıp ceplerini karıştırdı, sonra arka tarafa atarak ön koltuğun üzerinden eğildi.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Ashley.

"Telefonumu."

"Kayıp mı ettin?"

"Burada," dedi bağırarak Dash. "Burada olması gerek. Sen mi aldın?"

"Elbette, hayır." Böyle bir şeyi söylemesi bile Ashley'yi sinirlendirmişti. "Benim kendi telefonum var, unuttun mu?"

"Bulamıyorum," diye şikâyet etti Dash.

"Buralarda olmalı," diye üsteledi Ashley, yardım etmek isteyerek arabanın kendi tarafındaki kapısını açıp yere baktı.

"Bir şey gördün mü?" diye sordu Dash.

Ashley başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ne olmuş olabilir ki?" diye sordu Dash.

Ashley omzunu silkti. Son hatırladığı telefonu ceket cebine sokmasıydı.

"Bir mesaj gelmişti, hatırlıyor musun?"

Dash kaşlarını çatıp hafızasını yokluyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Telefonu ceketinin cebine soktuğunu gördüm," diye hatırlattı Ashley.

"Sonra da ceketimi arka koltuğa attım."

"Cebinde yok mu?"

Dash ters ters baktı, bu yeterli bir cevaptı.

"Arabadan düşmüş olmalı."

"Öyle mi dersin?"

"Eh, benim hatam değil."

Dash hasta gibi görünüyordu. Omuzları çöktü, elini yüzünden geçirdi. "Kayboldu."

Bölüm Üç

Highland Havayolları elemanı Stephanie Arness, ellerini sinirli sinirli kucağında kenetleyerek tepesinde duran FBI ajanını inceledi. Stephanie'yi sorgulamak için havaalanındaki bir odaya sokmuşlardı. Başka bir ajan arkasında duruyordu, görüş alanının dışındaydı.

"Bunu bir kez daha gözden geçirelim," diye üsteledi Ajan Jordan Wilkes, Stephanie'nin sandalyesinin önündeki alanda bir aşağı bir yukarı yürürken elini yavaşça ona doğru salladı.

"Ama size bildiğim her şeyi söyledim zaten," diye itiraz etti Stephanie. Wilkes son altmış dakikadan bu yana onu sorguya çekiyordu ve ona defalarca söylediklerinden başka bir şey yoktu. Belli ki uygun protolü uygulamamış, uçuşu yasak listesinde Ashley Davison'ın ismini görünce yetkililere yeterince çabuk haber vermemişti. Bu sorgulama ödemesi gereken bedel gibi görünüyordu.

Ajan Wilkes onun yakarışını duymazdan gelmeyi seçti. "Dediğimi yap. Bir kez daha en başından başlayalım."

"Tamam," dedi Stephanie, derin bir nefes alarak olabildiğince sakin ve sabırlı görünmeye çalıştı. "Yirmili yaşların ortalarında genç bir kadın bankoya yaklaştı ve Seattle'a bir bilet almak istedi."

"Belli bir uçuş veya zaman belirtti mi?" diye sordu ajan, aslında bu sorudan ziyade bir talepti.

Stephanie aynı soruyu zaten defalarca yanıtlamıştı. "Hayır, kadın gece ya da gündüz herhangi bir koltuğu almak istediğini, önemli olmadığını söyledi."

Ajan Stephanie'nin devam etmesi gerekiyormuş gibi başıyla işaret etti.

"Bilgisayara kadının ismi Ashley Davison'ı girdiğimde hemen uçuş yasağı listesi ve terörist faaliyetlerinden şüphelenilen bir FBI üyesi olarak ortaya çıktı. Derhal FBI ve havaalanı güvenliğine haber vermem tebliğ ediliyordu."

"Bunu yapmayı geciktirdin, değil mi?" Soruyu sert yoğun bir bakış izledi.

"Denedim," diye diretti Stephanie, "ama Bayan Davison benimle tartışmaya devam etti. Tekrar tekrar kenara çekilip beklemesini rica ettim. Güvenlikle bağlantı kurmayı umuyordum, ancak konuşmaya, ona bir uçuş ayarlamam için ısrar etmeye devam etti. Aynı anda hem onunla konuşup hem de güvenliği arayamadım. Havaalanı güvenliği gelene kadar onu bankoda tutacağımı umuyordum, ama o sırada çağrıyı ayarlamadığımı fark ettim ve kadının arkasındaki adam sabırsızlanmaya başladı ve..."

Ajan Wilkes onu durdurdu. "Hangi adam? Başka birinden ilk kez söz ediyorsun."

"Sadece böylesine uzun bir müşteri kuyruğu beklerken Bayan Davison bu kadar zaman aldığı için sabırsızlanan arkasındaki başka bir yolcuydu."

"Kadınla birlikte değil miydi?"

"Hayır." Stephanie tereddüt etti. Bunu düşünmemişti. "En azından ben olmadığını düşünüyorum."

"Bundan emin misin?"

Stephanie gözlerini kapadı, zihninde manzarayı canlandırarak gözden geçirdi. Yeniden düşündükten sonra

alakaları olmadığından iyice emin oldu. Yavaş yavaş başını iki yana salladı.

"Kuşkum var, ama..." Bunun önemli olduğundan emin değildi, bu yüzden konuşmayı kesti.

"Ama ne?" diye sıkıştırdı Ajan Wilkes. "Bu önemli olabilir."

"Adam da Seattle uçağına binmeyi umuyordu."

Ajan Wilkes odada volta atmayı bıraktı, odanın öbür tarafına, sorgulamanın büyük bir kısmında sessiz kalan diğer ajana baktı. "Duydun mu bunu, Buckley?"

Ajan Buckley başını salladı ve Stephanie'ye yaklaştı. Bir bloknot alarak not tutmaya başladı.

"Bu adamın adını hatırlıyor musun?" diye sordu Ajan Buckley.

Yakışıklı bir adamdı ama gerçekten ismine dikkat etmemişti. Stephanie başını iki yana salladı. "Üzgünüm, hayır."

"Bir daha düşün," diye sıkıştırdı Ajan Wilkes, hiç de nazik değildi.

Stephanie gözlerini kapayarak kısa konuşmalarını hatırlamaya çalıştı. Ne yazık ki adamın isminin kayıtlı olduğu hiçbir anısı yoktu.

"İsmini söylediğini sanmıyorum."

"Kimliğini çıkardı mı? İnsanlar bir bilet ayırtmaya çalıştıkları zaman bunu içgüdüsel olarak yaparlar," diye hatırlattı Stephanie'ye.

Stephanie ne kadar uğraşırsa uğraşsın ismiyle alakalı bir şey gördüğünü hatırlayamıyordu. "Kimliğini çıkarsaydı hatırlardım," diye üsteledi.

"Ya, nedenmiş o?"

Stephanie yerinde kıpırdandı, utandığını gizlemek için yere baktı. "Kadınların dikkatini çekecek tipte bir adamdı."

"Nasıl yani?"

"Yakışıklıydı. Kaslı... bilirsiniz, fiziksel olarak formda, çok kısa saç kesimli biri."

"Askeri bir saç kesimi mi demek istiyorsun?"

"Evet, öyle gibi, ayrıca en inanılmaz kara gözler. Gerçek kara."

"Tekinsiz mi?"

"Ah, hiç de değil. Daha ziyade, 'İstediğin kadar bak ama bana sahip olamazsın,' gibi bakışlar."

İki ajan bakışarak kaşlarını çattı.

"Bunu not alıyor musun, Buckley?"

Buckley homurdandı. "Asla."

"Bu adama bilet sattın mı?"

"Hayır. 22 Aralık'tan önce Seattle'da olması gerektiğini, bekleyerek riske giremeyeceğini söyledi. Garanti edilmiş bir yere ihtiyacı vardı ve ne kadar tutarsa tutsun ödemeye hazırdı."

İki ajan donakaldı. "Yirmi ikisi mi dedin?"

"Evet." O tarihi özel bir sebepten dolayı net bir şekilde hatırlıyordu çünkü tatil için izne ayrılmadan önce çalışacağı son gündü.

"Sence Seattle'ı alarma geçirmeli miyiz?" diye sordu Buckley.

Ajan Wilkes başını iki yana salladı. "Henüz çok erken. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Doğru."

Ajan Wilkes dikkatini bir kez daha Stephanie'ye verdi. "Adama ne söyledin?"

"Yapabileceğim tek şeyi. Noel'e bu kadar yakın tarihte sadece yedekteki biletlerin müsait olduğunu." Kendisi Ashley Davison'la alakalı olmadığına inandığı hâlde FBI ajanlarının bu adamı neden bu kadar merak ettiğinden emin değildi.

O sırada Stephanie başka bir şey hatırladı. "O zaman kadın..."

"Ashley Davison," diye ekledi ajan.

"Evet, Bayan Davison fena hâlde bozuldu. Adamın yedekte uçma ihtimali olabildiği hâlde kendisine neden yok dendiğini öğrenmek istedi."

"Peki, ona ne dedin?"

"Hiçbir şey, ama aslında bozulduğu için suçlanamaz. Bence kuyrukta bekleyen birkaç kişi onunla aynı fikirdeydi. Bayan Davison bir erkeğe yer verip ona vermediğim için bunun cinsiyet ayrımcılığı olduğunu söyledi."

"Ona nazikçe bir kenara çekilip beklemesini söylediğin zaman mı?"

"Evet, ama ona başından beri bunu söylüyordum." Stephanie'nin bu hikâyeyi neden defalarca anlatmak zorunda kaldığına aklı ermiyordu ama şimdi anlamaya başlamıştı. Her anlattığında Ashley Davison'ın arkasındaki adam gibi, başka bazı küçük detayları hatırlıyordu. "Kadın için gelsin diye güvenliği aramak istiyordum ama hemen çekip gitti.

"Ve hangi yöne gittiğini görmedin, öyle mi?"

Stephanie tam bir başarısızlık hissediyordu. Bakması gerekirdi, ancak kuyrukta Davison'ın arkasındaki adam yüzünden dikkati dağılmıştı, beklettiği için adamdan özür dilemiş, biraz zamana gerek duyduğunu söyleyerek telefonuna uzanmıştı. Güvenlikle temas kurabildiğinde Ashley Davison görünürde yoktu.

"Hangi yöne gittiğini görmediğinden emin misin?"

"Hayır, üzgünüm."

Ajan Buckley sıkıntısını fark etmiş olmalıydı çünkü, "Çok yardımcı oldun," dedi.

"Keşke daha fazla bilgi almayı bilseydim."

O sırada kapı açıldı ve odaya bir kadın ajan girdi. "Güvenlik kasetinden ne öğrendin?" diye sordu Ajan Wilkes.

Kadın Ajan Bass ifadesinden bir şey okunmuyordu. "Kamera Highland Havayolları bankosuna odaklanmamış, bu yüzden kadının net bir fotoğrafını elde edemedik."

"Peki, bankodan ayrıldıktan sonra?"

"Rezervasyon memuresinin tarifinden onu bulabileceğimizi düşünüyoruz."

Bombalama şüphelisinin bilinen tek fotoğrafı bulanıktı, ancak Wilkes'ın daha önce dediği gibi onu tanımlamak için yeterince detay veriyordu. Elindekini Stephanie'ye göstermiş, ama Stephanie kesin bir kimlik saptaması yapamamıştı.

"Havaalanı kalabalıktı ve onu seçmek zaman aldı."

"Yüzünün net bir fotoğrafı var mı?"

Kadın ajan iç geçirdi. "Akıllı bir kadın. Başı öne eğik, bu yüzden kesin bir yüz tanımı elde edemedik."

"Eşkâli var," diye mırıldandı Ajan Wilkes.

Ajan Bass bunu onayladı. "Sanki kameranın nerede olduğunu ve ne zaman aşağı bakacağını biliyormuş gibi."

"Önemli başka bir şey?"

"Bavul. Yanında büyük bir bavul çekiyor. Ağır gibi görünüyor."

Highland Havayolları elemanı, iki erkek ajanın bakışmasını izledi. Bu durumun neden önemli olduğundan emin değildi ama ajanların tepkisinden öyle olduğu belliydi.

"Bankoda Bayan Davison'la olan adamı seçebiliyor musun?" diye sordu Ajan Wilkes, soruyu ona yönelterek.

Stephanie hemen başını olumlu anlada salladı. Adamın kısa sürede unutamayacağı bir yüzü vardı. Keskiyle yontulmuş gibi erkeksiliği fark etmemek zordu. Şimdi bile sadece onu düşünmekle tüyleri ürperiyordu. Ona yardım etmeyi gerçekten isterdi, ancak yapabileceği bir şey yoktu. Tüm Seattle bağlantılı uçuşlar kesin dolu görünüyordu ve bazı durumlarda fazladan rezervasyon yapılmıştı.

"Ona güvenlik kayıtlarını göster," diye talimat verdi Ajan Wilkes kadın ajana.

"Derhâl."

Bir saatten fazladır kapatıldığı odadan çıkmak isteyen Stephanie, ayağa kalkıp hareket etmekten son derece mutlu oldu.

"Ben Ajan Bass," diye kendini takdim eden kadın, Stephanie'yi odadan çıkardı. "Carlene Bass."

"Stephanie Arness," diyerek diğer kadının peşinden yürüdü.

"Çok büyük yardımın dokunuyor, Stephanie."

"Teşekkür ederim." Diğer kadın hızlı bir tempoyla yürüyordu, Stephanie ona yetişmek için yarı koşturmak zorunda kaldı. Beş yıldır havayollarında çalışmasına rağmen FBI ajanının şu anda götürdüğü yere hiç gitmemişti.

Sıkışık oda yoğun bir televizyon kanalının iç kısmına benziyordu, uzun bir sıra hâlindeki video ekranlarında havaalanının çeşitli yerlerinde aynı anda yer alan faaliyetleri görülüyordu.

"Bayan Arness'e daha önce konuştuğumuz kamera görüntülerini gösterebilir miyiz?" dedi Ajan Bass teknisyene. Daha sonra Stephanie'yi bir sandalyeye götürerek oturmasını belirtti.

Teknisyen birkaç tuşa basınca Stephanie'nin önündeki ekranda video oynamaya başladı. Oraya buraya koşuşturan insanlarla film sahnesine benziyordu. Anneler çocuklarını güvenlik kapılarına yönlendirirken diğerleri sadece bir yerden diğerine gitmeye çalışıyordu.

Stephanie yüzleri elinden geldiğince inceledi ve tek birini bile tanıyamadı. Yakışıklı adamı saptamanın kolay olacağını düşünse de tahmininden çok daha zor çıkmıştı.

"Senin verdiğin bilgilerden şu kadının Ashley Davison olduğuna inanıyoruz," dedi Ajan Bass, ekranı işaret edince teknisyen görüntüyü dondurdu.

Stephanie gözlerini kısarak baktı ve başını olumlu anlamda salladı. "Bu o olabilir." Bu açıdan herhangi bir yüz tanımlaması yapmak neredeyse imkânsızdı. "Üstünde bu palto vardı ve aynı çantayı taşıyor," diye kabul etti Stephanie. Teknisyenin ekranına ne kadar bakarsa, o kadar ikna oluyordu.

"Ashley Davison son iki yıldan bu yana listemizdeydi. Bu sürpriz oldu. Elimizdeki en son bilgiler Teksas'ta olduğunu belirtiyordu."

Stephanie naif görünmekten nefret ediyordu, ancak önemli bir sorusu vardı. "Madem o kadar akıllı, o zaman neden gerçek ismini kullanıyor?"

"Güzel soru," dedi Ajan Bass, başını sallayarak onayladı. "Bunu ben de kendime soruyorum. Eğer Seattle'a acilen gitmek isteseydim ve FBI'ın şüpheli kişiler listesinde olduğumu bilseydim, takma ad veya sahte kimlik kullanırdım."

"Doğru." Bu tamamen mantıklıydı. Gerçek kimliğini kullanarak neden riske giriyordu? Ashley Davison'ın kendisini böyle kolay bir hedef hâline getirmesinde hiçbir mantık yoktu. Âdeta durdurulup sorgulanmak istiyor gibiydi.

"Ajan Wilkes onun riske girdiğini ve yanlış adım görünen şeyin aslında tam bir deha olduğunu düşünüyor."

"Ne bakımdan?" Stephanie soluğunu tuttu, arkadaşlarına nakledeceği gizli bilgiler almak üzere olduğuna inanıyordu.

"Bu aslında L.A.'a giderken bizi Seattle yönüne göndermek için bir manevra olabilir. Ama her ne planı varsa bunu gerçekleştirme fırsatı bulamadan onu bulmaya kararlıyız."

"Tehlikeli... biri mi?" Stephanie'nin tüyleri diken diken oldu. Kadına bakan hiç kimse buna inanmazdı. Ashley Davison herkes kadar normal görünüyordu. Kısa boylu, iri kahverengi gözlü ve uzun kahverengi saçlıydı— elmalı tart kadar Amerikandı. Sevimliydi de.

Ajan Bass tereddüt etti. "Davison'ın terörist bir örgütle bağlantılı olduğuna ve bir bombalamadan sorumlu olduğuna inanıyoruz."

Ajan Bass bunları söyledikten sonra teknisyene güvenlik görüntülerine devam etmesini işaret etti.

Stephanie elinden geldiğince dikkatini ekrana odaklayarak gelip geçen insan kalabalığını izledi. Bankodaki adamı tanıması uzun sürmedi.

"İşte!" diye bağırdı Stephanie, adamı işaret ederek. Gerçekten de umduğu kadar kolay olmuştu. Adam etrafındakilerden birkaç santim daha uzun boyluydu. Kararlı görünüyordu ve Bayan Davison'la aynı yöne gidiyordu. "Bu o."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Stephanie sözlerini başını sallayarak vurguladı.

Teknisyen bir kez daha görüntüyü dondurdu ve Ajan Bass iki erkek meslektaşını aradı. "Adamı saptadık. Tam önden görüntü. Yüz tanımlaması için Langley'ye gönderiyorum." Bir süre dinledikten sonra, "Derhâl," dedi.

Stephanie sesleri duyabilmesine rağmen çıkaramıyordu.

Stephanie odadan çıkmak için ayağa kalkmadan hemen önce Ajan Bass cevabını almıştı. Cep telefonunu alıp diğer iki ajanla temas kurdu. "Adamın adı Dashiell Sutherland, eski ordu istihbaratçısı."

Stephanie hemen gerilen ve telefonu kapatan ajanın tepkisini görmüştü.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Stephanie.

Diğer kadın onun odada olduğunu unutmuş gibiydi. "Tüm yardımların için sana tekrar teşekkür etmek istiyoruz," dedi Ajan Bass, Stephanie'ye onunla işlerinin bittiğini belirterek. "Artık gitmekte serbestsin. Daha fazla bilgiye gerek duyarsak seninle temasa geçeriz."

Stephanie oradan çıkmak için can atsa da FBI'ın ne düşündüğünü çok daha fazla merak ediyordu.

"İkisinin birbirlerini bugüne dek hiç görmemiş olduklarından oldukça eminim," dedi adamı savunmaya çalışarak ama yüzde yüz emin olamıyordu. Aralarında geçen tüm takılmalar gösteri için olabilirdi.

"Ajan Wilkes aynı fikirde değil, ama bunun önemi yok."

Ajan Buckley ve Wilkes odadaki ajan arkadaşlarına katıldılar. "Belli bir süre içinde belli bir yerde olman gerekirken Seattle uçağında yer bulamasaydın ne yapardın?" diye sordu Ajan Wilkes etkileyici bir şekilde.

"Araba kiralardım," dedi Stephanie, ama kendi fikriyle pek ilgilenmediklerinden bir hayli emindi.

"Ben de öyle yapardım," dedi Ajan Bass.

"Hemen kontrol ediyoruz," diye onayladı Wilkes arkadaşlarını.

Bölüm Dört

Dash telefonu kaybettiği için fazlasıyla üzgündü, bu her hâlinden belli oluyordu. Çenesini sıkarak sanki Ashley bundan sorumluymuş gibi ters ters ona baktı. Ashley kendini savunacaktı, ama çenesini kapayıp tatlı tatlı gülümsemenin daha iyi olacağını düşündü... ta ki Dash bezgin bezgin homurdanıp başını iki yana sallayıncaya kadar.

Ashley kendisine silah doğrultmuş gibi iki elini havaya kaldırdı. "Hey, benim hatam değildi. Ceketi arka koltuğa atan sendin. Düşmüş olabileceğini düşündün mü?" Mantıklı tek açıklama buydu.

"Telefonu alalı daha bir ay bile olmamıştı,diye mırıldandı Dash.

"Olan oldu. Kabul et." Ashley kilometrelerce yol boyu kayıp telefonu için endişelenen biriyle oturmak istemiyordu.

"Senin için söylemesi kolay."

Ashley onunla aynı fikirdeydi, ancak şimdi bu konuda yapabilecekleri bir şey yoktu. Ashley Dash'in surat asmasından tavsiyesinin makbule geçmediğini söyleyebilirdi.

"Tuvalet ihtiyacın olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Var."

Dash binaya doğru baktı. "El yazılı bir davetiye mi bekliyorsun?"

"Hayır... ama dinle, ihtiyacın varsa benim telefonumu kullanabilirsin... benim için sakıncası yok."

"Aman ne cömertsin."

"Hey, sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum."

Dash parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Usulca of çekerken omuzları düşmüştü. "Haklısın. Özür dilerim."

Ashley özür dilediği için onu takdir etti. Gerçek şuydu ki akıllı telefonu çamaşır ve kurutma makinesinde son bulduğunda kendisi de üzülmüştü. Kendi aptallığının hayal kırıklığını atlatması zaman almıştı ve şimdi Dash'in endişesini yenmek için zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Kısa sürede atlatacağını umuyordu.

Ashley çantasını alıp tuvalete doğru yürüdü. Binaya doğru yürürken küçük ek binada Vietnam gazisi olduğunu belli eden bir şapka takmış bir adam fark etti. Belli ki yolculara bedava kahve ve kurabiye ikram eden VFW* gönüllüsüydü. Bağışlar için büyük bir kavanoz yerleştirilmişti. Dash'i bilmiyordu ama kendisinin kesinlikle bir fincan kahveye ihtiyacı vardı.

Tuvallette işi biter bitmez kahve standına ve emekli askere yaklaştı. "Mutlu Noeller," dedi ışıl ışıl gülümseyerek. Çantasını açıp birkaç dolar çıkardı ve bağış kavanozuna koydu.

"Mutlu Noeller," diye karşılık verdi eski asker, sonra Ashley'yi şaşırtarak ekledi. "Bedava bir köpek yavrusuna ilginizi çekebilir miyim acaba?"

"Köpek yavrusu mu?" diye tekrarladı Ashley. "Ben kahve için geldim." Cebine birkaç kurabiye indirdi.

"Tabii, tabii, kahveyi alabilirsiniz ama hazır buradayken köpek yavrusunu da düşünün."

Ashley köpek yavrusu falan görmüyordu. "Neler dönüyor?"

---

* (İng) ABD'nin Yabancı Savaş Gazileri (e.n.)

Eski asker kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Bugünlerde insanların nesi var anlamıyorum. Bu sabah geldiğimde otoparkta birinin bir kutuya doldurduğu köpek yavruları buldum. Zavallıcıklar donarak ölmek üzereydi. Onları sıcak diye buraya getirip biraz süt verdim, şimdi de onlara ev bulmak istiyorum."

"Şansının yaver gittiği oldu mu?"

"Şimdiden üç tanesini verdim. Sadece bir tane kaldı."

"Yok canım."

"Bayağı sevimli. Bir bakmak ister misin?"

Ashley özenmişti. Aile köpeği Pickles altı ay önce ölmüştü ve annesi boşta kalmıştı. Annesinin Pickles'ı özlediğini biliyordu. Geçenlerde annesi başka bir köpek istediğini söylemişti, ancak çok sevdiği arama kurtarma köpeği için matemini bitirmemişti.

"Tamam," dedi Ashley, şimdiden kalbinin eridiğini hissediyordu.

"Onu alacak mısın?"

Ashley çabucak başını iki yana salladı. "Bir bakayım... söz vermiyorum."

"Oldukça güzel." Eski asker ayağa kalktı, içeri girmesi için binanın yan tarafındaki bir kapıyı açtı. "Şurada." dedi, ısıtıcının yakınında sıkışmış büyük bir karton kutuyu işaret etti. Bir havluyla sarmalanmış cinsi ayırt edilemeyen kahverengi bir köpek yavrusu derin derin uyuyordu.

Ashley kutunun yanına çömelince köpek yavrusu başını kaldırıp dosdoğru ona baktı. Sanki kendisini inceliyormuş gibi bakan yuvarlak, koyu renk gözleri vardı. Ashley başını okşayınca köpek genç kadını kararlılığını zayıflatmak için eğitilmiş gibi elini yaladı. Son derece sevimliydi, ön patilerini kutunun kenarına dayayıp öne doğru gerinince Ashley'nin içi eridi. Eriten kahverengi gözleriyle onun gözlerine bakarak âdeta, "Beni al, beni al," der gibiydi.

"Ne cins olduğunu bilmiyorum," dedi eski asker. "Karışık gibi görünüyor."

Ashley aynı fikirdeydi. "Muhtemelen büyüdüğünde dokuz, on kilo olur diyebilirim."

Vietnam gazisi başını salladı. "Ben de öyle tahmin ediyorum. Ne çok büyük ne de çok küçük."

"Sence ne kadarlıktır?"

Eski asker omzunu silkti. "Sen de benim kadar iyi tahmin edebiliyorsun. Altı veya sekiz haftalık olabilir. Ne tür bir insan bunun gibi yavruları böyle terk eder?"

Ashley'nin buna bir cevabı yoktu. "Kalbi olmayan biri," diye tahmin yürüttü.

"Tahminimce bunu yapan yılın bu zamanında seyahat edenlerin onlar için yuva bulmak isteyeceklerini düşünüyordu. Ben alırdım ama tam yeni halı koymuşken eve bir köpek yavrusu götürürsem hanım pek hoş karşılamayacaktır. Sonuncusu hanımın pahalı birkaç ayakkabısını kemirmişti..." Adam birden durdu. "Ama bunun seni vazgeçirmesini istemem. Sadece ona mutlaka kemireceği bir oyuncak ver."

"Annemi düşünüyordum," dedi Ashley, alt dudağını kemirerek. "Annem Pickles'ı kaybetti ve onu gerçekten özlüyor. O harika bir arkadaştı, annemin başka bir köpek istediğini biliyorum."

"Öyleyse güzel bir Noel hediyesi olacaktır, sen de öyle düşünmüyor musun?" dedi eski asker, umutla bakıyordu. "Seni sıkıştırmak hoşuma gitmiyor ama iki saat içinde vardiyam bitiyor ve köpeğe bir yuva bulamazsam barınağa bırakmak zorunda kalacağım."

Ashley yavruyu kaldırıp kollarının arasına sokarak başının tepesinden öptü. Yavru hemen Ashley'ye sokuldu. Ashley hayvan barınaklarının genellikle kalabalık olduğunu

biliyordu, içi ezilmişti. İşte o zaman ne yapması gerektiğini anladı. Yavruyu istemeye istemeye kutuya geri koydu.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu savaş gazisi hevesle.

"Onu alacağım ama..."

"Seni gördüğüm anda," diye lafını kesti eski asker, "'bu kalbi olan bir kadın. Yavruyu kesinlikle alacak,' dedim kendime ve haklıydım."

Ashley keşke bu kadar kolay olsa diye düşündü. "Yavruyu almadan önce yol arkadaşıma sormam gerekiyor." Kiralık araba Dash'in adınaydı. Arabadan sorumlu olan kendisi değil, oydu ve kabul etmesi gerekiyordu.

"Tabii, tabii," dedi eski asker. "Sorun değil, acele etme. Önümüzdeki iki saat boyunca bir yere gitmiyorum."

"Hemen dönerim." Ashley doğruldu, yanına iki fincan kahve ve birkaç kurabiye alarak aceleyle arabaya yürüdü.

Dash arabanın içinde oturmuş, parmaklarıyla direksiyonda tempo tutarak sabırsızlıkla onu bekliyordu. Telefonunu kaybettiğini fark ettiğinden bu yana morali düzelmiş görünmüyordu. Ashley buharı tüten kâğıt bardakla sürücü tarafına yaklaştı. Dash pencere camını indirdi.

"Kahvene bir şey koyuyor musun?"

Dash kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

"Emin misin? Biraz şeker moraline yardımcı olabilir."

Dash bu sefer kaşlarını daha da sert çattı. "Çok komik. Kahvemi sade seviyorum."

"Tamam." Ashley kahveyi ve gaziler derneğinin sağladığı, çarşıdan alınmış bir miktar kurabiyeyi uzattı.

"Teşekkürler," dedi Dash ilk yudumunu aldıktan sonra.

Ashley sürücü tarafında durmaya devam ediyordu.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Bir sorum var."

Dash duraksadı, saatine göz atarak gecikmenin hoşuna gitmeyeceğini belli etti. "Nedir?"

"Büyürken köpeğin var mıydı?"

"Evet. Ne olmuş ki? Hadi, gidelim."

"Sadece merak," dedi Ashley, ona göz kamaştıran bir tebessümle gülümseyerek. "Ne cins bir köpekti?"

"Sosis köpek. Bu konuşmanın bir sebebi var mı?"

"Sadece merak." Ashley alt dudağını ısırdı. "Bu sabah birisi otoparka bir kutuda doğmuş yavru köpekler bırakmış. Onları kahve servisi yapan eski asker bulmuş."

Dash'in bakışları yumuşadı. "Çok yazık."

"Onlara yuva arıyor ve yardım etmeye istekli üç kişi bulmuş. Düşünüyordum ki..."

"Ashley, hayır," dedi Dash sanki düşüncelerini okuyormuş gibi. "Ne kadar yardım etmek istesem de yavruyu yanımıza alamayız. Çiş kaka yaptıklarını ve dert çıkardıklarını unutma."

"Hiç sorun olmaz. Ben ona bakarım ve madem doğruca gidiyoruz, düşündüm ki..."

Dash yine lafını kesti. "Sen tuvaletteyken radyoyu açtım, kar bekleniyormuş. Geceyi yolda bir yerde geçirmek zorunda kalabiliriz, bu da daha çok vakit kaybetmeme neden olur. Bu mülakatı kaçıramam."

"Geçtiğimiz yaz Pickles'ı kaybettik," dedi Ashley, bu kadar kolay pes etmeyi reddediyordu.

"Köpeğinin adını Pickles mı koydun? Yani Turşu?"

Ashley birden neşelendi. "Sevimli, değil mi?" İsmi seçenin kendisi olmadığını söylemedi.

Dash başını iki yana salladı. "Bu çok saçma. Zavallı köpek muhtemelen utançtan ölmüştür."

"Bu hiç de hoş değil," diye parladı Ashley.

"Peki, tamam, özür dilerim. Tekrar yola koyulmalıyız. Köpek için üzgünüm. Başka birisi ona iyi bir yuva sağlayacaktır."

"Adam onu alacak birini bulamazsa barınağa bırakmak zorunda kalacağını söylüyor. Ayrıca yavru beni seçti."

"Ne?"

"Boş ver, anlamazsın. Hayır demeden önce gel ona bir göz at. Tüm istediğim bu."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Neden olmasın?" Dash artık sinirlendirmeye başlamıştı.

"Nedenini zaten söyledim. Şimdi ya arabaya bin ya da ben seni bırakıyorum."

"Bunu yapmazsın."

"Beni kışkırtma. Seninle yolculuk yapmayı kabul ettiğim için zaten pişman oldum ve moralim hiç de iyi değil. Sana arabaya binmeni tavsiye ederim."

Ashley'nin kafası almıyordu. "Benimle yolculuk yaptığına pişman mısın?" Üstelik protein barlarını paylaşıp ona kahve getirdikten sonra söylüyordu.

Dash cevap vermedi.

"Bu yorum gereksizdi."

"Hiç havamda değilim. Köpek için üzülüyorum ama senin problemin değil, hele benim kesinlikle değil, bu yüzden bin arabaya."

Ashley'nin duyguları incinmişti, oysa çok iyi anlaştıklarını da düşünmüştü. Bu noktaya kadar Dash'le zaman geçirmekten keyif almış, kolay bir arkadaşlık olduğunu düşünmüştü. Anlaşılan yanılmıştı. "Bundan daha iyi biri olduğunu düşünüyordum."

"Eh, değilim. Şu kocaman üzgün gözlerle bana bakmayı kesebilirsin çünkü bunun sana hiç faydası olmayacak. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Ama..."

"Hadi," dedi Dash sabırsız bir ifadeyle. "Can sıkıcı bir hâl alıyorsun."

"Telefonun için üzgünüm, gerçekten öyle, ama sana söz veriyorum yavru hiç sorun olmayacak..." Genç kadın durup gözlerini iri iri açtı. "Dur. Can sıkıcı olmam ne anlama geliyor?"

Dash ona öfkeyle baktı.

"İyi o zaman. Bagajı aç," dedi Ashley ısrarla.

"Ne?"

"Beni duydun."

"Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeyiz."

Bu kötü bir fikirdi. Gerçekten kötü bir fikirdi. Bunu daha dikkatli düşünmeliydi. Dash'in özür dilemesini ya da kendisini durdurmasını umarak bekledi.

Dash öyle bir şey yapmadı.

"Söylediklerini geri al," dedi Ashley.

Şimdi Dash kahkahalara boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Bu da nesi? Bunu ilkokuldan beri duymamıştım."

"Telefonun yüzünden kızgınsın, acısını benden ve zavallı terk edilmiş yavrudan çıkarıyorsun." Kolunu arkaya doğru uzatarak kahve standını işaret etti. "Ona bir baksan fikrini değiştireceksin."

"Fikrimi değiştirdiğim tek şey sensin." Dash birden bagajın mandalını serbest bırakan düğmeye bastı.

"Özür dileyecek misin, dilemeyecek misin?"

"Hayır."

"En azından köpek yavrusuna bakacak mısın?" diye tekrar denedi Ashley. Dash hiç olmazsa bu kadarını yapabilirdi. "Bunu özür yerine kabul edeceğim."

"Hayır," dedi Dash inatla.

Ashley açık bagaja bakarken yüreği ağzına geldi. Dash hodri meydan demiş, blöfünü görmüştü. Başını dik tutup kendini kontrol etmeye çalışarak arabanın etrafından dolaştı, bavulunu güçlükle bagajdan çıkarıp yere asfalta

koydu. Abartılı bir itinayla bagajı tekrar kapadı, tüm bu sürede Dash'in bundan cayması için dua ediyordu.

Bavulunu arkasından çekerek otoparka yürüdü ve kalbi deli gibi atarken geriye Dash'e baktı. Dash birkaç saniye ona baktıktan sonra arabayı geri vitese aldı.

Ashley'nin ruhu daraldı. Dash geriye bakmadan onu tekrar otoyola götürecek olan yan yola yöneldi.

Bölüm Beş

Ashley, Dash ve kiralık arabanın gözden kaybolmasını izledi. Boğazı tıkanıyordu. Tek yapabildiği bu kadar inatçı olduğu için alnını tokatlamamak oldu. Ama Ashley tek değildi. Dash de inatçıydı. İkisi de mantıksız davranmış, kafa kafaya gelmiş, araya gururun girmesine izin vermişti. İkisinden biri her an bu aptallığa bir son verebilirdi ama yapmamışlardı.

Artık çok geçti ve Ashley takılıp kalmıştı.

Ashley gayet iyi anlaştıklarını düşünmüştü. Aslında iyiden de fazlaydı. Dash telefonunu kaybettiğini fark edinceye kadar harika bir yol arkadaşıydı. Onunla gerçekten bir bağ kurduğunu hissetmiş, hoş vakit geçirmişti. Bu da yavruyu almaya izin verme konusunda neden bu kadar inatçı davrandığını anlamayı zorlaştırıyordu. Ashley şimdi bile önerdiği gibi yapıp da tatlı köpeği görseydi fikrini değiştirerek kabulleneceğine inanıyordu.

İşte şimdi burada, yapayalnız, umutsuz, her yerden kilometrelerce uzaktaydı, sınırlı parası vardı ve görünürde hiçbir yerde ATM yoktu. Durumu daha da kötüleştiren, önceki geceden bu yana tek yediği şey ezilmiş bir protein bardı. Bunun verdiği güç de çoktan geçip gitmişti. Mola yerinde mevcut tek gıda bayat kurabiyeler ve gazoz makinesiydi.

"Bayan?" diye seslendi gazi, kahve standından.

Ashley cesur olma zamanı diye karar verdi. Doğruldu ve tekerlekli bavulunu küçük yapıya doğru sürüdü. Madem bu köpek yavrusu şimdiden Seattle'a bedava yolculuğuna mal olmuştu, artık onu bırakmayacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu eski asker bavula bakarak.

"Şey... yol arkadaşımın yavruyu almak istemediği belli oldu."

"Hayda!" Bavulu görünce yaşlı adamın gözleri iri iri açıldı. "Arayabileceğin birisi var mı?"

Ashley başını iki yana salladı. "Hayır." Cevap verirken sesi titriyordu. "En yakın şehre ne kadar uzaktayız?"

"Yollar... Yaklaşık elli kilometre kilometre kadar. Yerime geçecek kişi bir, iki saat içinde gelecek, o zaman seni memnuniyetle şehre götürürüm, ama mesele şu ki orada pek bir şey yok."

"Bir araba kiralayabilir miyim?" diye sordu Ashley umut dolu gözlerle. Sonra yirmi beş yaşında olmadığı için bunun imkânsız olduğunu hatırladı.

Yaşlı adam çenesini kaşıyarak başını iki yana salladı. "Yaklaşık iki yüz, belki de dört yüz kilometre içinde öyle bir şey yok."

"Of." Tek umudu kendisini götürmeyi teklif edecek birini bulmaktı ama başka bir yabancıyla arabaya binme fikri korkutuyordu. Bir kamyon şoförü yardım etmek isteyebilirdi. Cana yakın ve yardımsever oldukları söyleniyordu... Belki biraz fazla cana yakın. Annesi Ashley'nin böyle bir riske girmeyi düşündüğünü bilse çılgına dönerdi.

"Ya otobüs durağı?" Bazıları sapa yerlerde mola verirdi, şansı yaver gidebilirdi.

"Hayır."

"Tren?" Ashley anbean umudunu daha da yitiriyordu.

Yaşlı adam üzüntüyle başını iki yana salladı. "Öyle bir şey de yok. Bahsedilecek hiçbir yolcu treni yok. Yük trenleri düzenli geçiyor ama bize yakın yerlerden değil."

"Ah." Ashley sesindeki yenilgiyi gizleyememişti.

"Üzgünüm," diye mırıldandı adam.

Ashley derin bir iç çekti. "Senin hatan değil. Buna ben sebep oldum."

Ashley yavruyu aldı, çenesine yakın tutarak şok edecek kadar az görünen seçeneklerini değerlendirdi. Neden bu kadar ısrarcı ve inatçı davrandığını bilmiyordu. Normalde çok daha mantıklıydı. Gerçi Dash'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Aslında Dash'in kendisinden hoşlanmasını, arkadaşlığından keyif almasını istemişti çünkü o Dash'in beraberliğinden keyif almıştı. Dash'in aynı şeyleri hissetmemesini kişisel olarak almıştı.

Bavulunu sandalye yerine kullanarak üstüne oturdu ve bekledi, ama ne olmasını beklediğinden tam olarak emin değildi. Daha oturalı beş, on dakikadan fazla olmamıştı ki uzaktan motosiklet gürültüleri duydu. Bir sürü motosiklet.

Gerçekten de jet motorlarına eşdeğer bir kükremeyle tesise on, on beş motosiklet girdi.

Deri ceketli ve kasklı, bol dövmeli, kaslı adamları görünce Ashley'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Hiçbirinin boyu bir seksen metreden kısa görünmüyordu. Doğaya maruz kaldıklarında sanki rüzgâr ve soğuk onlara dokunamazmış gibi haşin ve kaba görünüyordu. Park alanına girip motorlarını durdurdular. Motosikletlerinden inerken doğruca Ashley'ye baktılar. Ashley'nin ağzı kupkuru olmuştu. Omzunun üzerinden bakarak savaş gazisiyle kahve standına göz attı, başı derde girerse ne kadar yardımı olabileceğini merak ediyordu.

Motosikletlilerden biri erkekler tuvaletine yönelmek yerine doğruca Ashley'ye doğru yürüdü. Ashley başka ne

yapacağını bilemeyerek titrek dudaklarla bir tebessüm takındı ve, "Mutlu Noeller," dedi. Ama gerginlikten sözcükleri "Sadece Bayanlara Feribot," der gibi çıkmıştı.

"Kayıp mı oldun, küçük kız?" diye sordu dövmeli motosikletli. Yüzünün sol tarafında kırmızı bir yara izi uzanıyordu. Karanlık bir ara sokakta karşılaşmaya can atmayacağınız türden bir adamdı. Kıyafeti üzerindeki isim adının Blade* olduğunu söylüyordu. Ashley'nin bu ismi nasıl aldığı konusunda tahmin yürütmesine gerek yoktu.

"Hayır... kaybolmadım," dedi.

"Öyleyse soğukta burada oturmuş ne yapıyorsun?"

Ashley hızla düşündü. "Babamı bekliyorum, şeriftir."

Adam çatlak ve pürüzlü bir sesle açıkça güldü. "Güzel. Buranın şerifi Elaine Pitman'dır."

"Aa." Ashley zayıf, özür diler bir tebessümle gülümsedi. Belli ki güvenlik kuvvetlerini iyi tanıyorduve Ashley bunun bilgi amaçlı olduğunu hiç sanmıyordu.

Açılmış sarı saçlı, ince bir kadın Blade'in yanına gelip ona yaslandı. Beden dili erkeğini çalmak için bir hamle yapmayı aklına bile getirirse Ashley'nin gözlerini oymayı dört gözle beklediğini söylüyordu. Ashley istemeden korkuyla bir iç çekti, diğer kadına Blade'le flörte hiç niyeti olmadığını belli etmek istiyordu. Sarışın sanki manzarayı kirleten bir çöp parçasıymış gibi Ashley'yi süzerken bakışları sert ve keyifsizdi.

Kadın başıyla tuvaleti işaret ederek o yöne yürüdü. Ashley bir an takip etmesi için işaret ettiğini düşündü. İşaret etmemişti ve bu iyi bir şeydi çünkü az sonra bunun, motosikletçinin pilicinin nereye gittiğini Blade'e bildirme yolu olduğunu anladı. Ashley omzunun üzerinden baktığında kadının deri ceketinin sırtında BLADE'in MÜLKÜDÜR yazdığını gördü.

* (İng) Bıçak. (e.n.)

"Bu senin köpeğin mi?" diye sordu Blade.

Ashley köpeği sıkı sıkı tutarak başını sallarken tesise beyaz bir arabanın girdiği gözüne ilişti. Ayağa kalktı. "Sanırım bu benim araba," dedi, bunun motosikletliyi uzaklaştırmaya yeteceğini umuyordu.

Yetmemişti.

Kiralık araba beyazdı ama dünya beyaz arabalarla doluydu, bu yüzden Dash'in geri döndüğünü ummaya cesaret edemedi. Araba yaklaşınca kalbi sevinçle hopladı.

Gelen Dash'ti. Ayrıca hiç de mutlu görünmüyordu. Bakışları Ashley'ninkiyle karşılaştı ve gözlerini kısarak doğruca onun önündeki boş park alanına girdi. Ashley dikkatini kendisinden Blade'e ve uzun Harley kuyruğuna çevirmesini izledi.

Dash arabadan inerken Blade şişkin kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. İki erkek ihtiyatla birbirlerine bakıyordu.

"Bu senin kadının mı?" diye sordu Blade.

Dash fikir gülünecek bir şeymiş gibi kahkaha attı. "Asla."

İnkârıyla incinen Ashley'nin ağzı açık kalmıştı. Kaskatı kesilerek irade gücünü kullanıp başka tarafa baktı. "O da benim hiçbir şeyim değil," diye terslendi.

Ortamda buz gibi bir hava hâkimdi, sonunda konuşan Dash oldu. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Ashley yerinden o kadar hızlı fırladı ki bavulu devrildi.

Dash gülümseyince Ashley'nin tüm yapabildiği bir koluyla yavruyu tutarken tek koluyla ona sarılmak oldu. "Seni gördüğüme çok mutlu oldum."

"Evet, ikimiz de çok aptalca davrandık."

"Geri almaya hazır mısın?" diye takıldı Ashley. "Çünkü sen yaparsan ben de yapacağım."

"Sen önce yaparsan yapacağım," diye şakayla karşılık verdi Dash.

Motosikletçi bakışlarını birinden diğerine çevirdi ve sanki yabancı bir lisan konuşuyorlarmış gibi ters ters baktı. "Neyiniz var sizin ikinizin? Büyüyün. İlkokul çocuğu gibi konuşuyorsunuz."

Hem Ashley hem de Dash güldüler. Aslında aynen öyle davranıyorlardı.

Dash bavulu arabaya taşıyarak bagaja koyarken, "Küçük Blade'i getirebilir miyim?" diye sordu.

"Küçük Blade mi?"

Motosikletli çenesini Dash'e doğru kaldırdı. "Köpek için güzel bir isim." Adam köpeği okşadıktan sonra Ashley için yolcu tarafının kapısını açtı, Ashley arabaya bindi.

"Evet, ona buradaki arkadaşımın adını verdim. Blade, Dash'le tanış." Dash bakışlarını ondan motosikletliye çevirdi, sonra tekrar Ashley'ye baktı.

"Çok akıllıca, Ash," dedi gözlerini devirerek, ama hiç kızmış gibi görünmüyordu. Arabaya binerek kontak anahtarını çevirdi.

Daha sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı. Güldü. "Sen bir üçkâğıtçısın." Başını iki yana sallayarak arabayı vitese taktı ve geri geri parktan çıkarak otoyola yöneldi.

"Seni görünce ne kadar rahatladığımı anlatamam. Teşekkür ederim."

"Fazla uzaklaşmadan ne yaptığımı fark ettim. Sen haklıydın. Telefonuma üzülmüştüm ve acısını senden çıkardım. Otoyolda uygun bir yer bulur bulmaz geri döndüm. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Radyatörün çalışmasıyla Ashley'nin ısınması uzun sürmedi. "Blade'e kadının olmadığımı söylerken hiç tereddüt etmediğini fark ettim," dedi yarı şakayla.

Dash sırıtarak ona baktı. "Yat kalk hâline şükret. Bir an motosikletçi arkadaşına seni hayatımda hiç görmediğimi söylemeyi düşündüm."

"Ama yapmadın."

"Hayır, ama belki de yapmalıydım."

Ashley şaka yaptığını, takılmasının devam ettiğini biliyordu. Küçük Blade kucağına kıvrılıp yattı, çenesini uyluğuna dayadı ve çabucak uyudu. Ashley onu okşamaya devam ederken Dash de eğilip başını okşayınca sevindi.

"Annenin başka bir köpek istediğinden emin misin?"

"Evet. Geçenlerde söz etti. Belli bir süredir köpeği yok ve annemi tanıyorum, bunu muhtemelen şımartacaktır."

"Anneler böyle yapıyor."

"Annelerden söz açılmışken, anneni sevdim."

"Onunla hiç karşılaşmadın," dedi Dash.

"Ama onunla konuştum ve sevdim."

Dash yanıt olarak gözleriyle yaptığı şeyi, gökyüzüne doğru attığı bakışı yine yaptı.

"Gözlerini çok devirdiğini biliyor musun?" dedi Ashley.

"Seninle tanışmadan önce yapmıyordum."

"Yani sinirlerini bozduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?" Ashley durumu kendisi için kötüleyici bir şey söylediği son seferde olanları hatırlatma noktasına kadar vardırmadı.

"Söylemeye çalışmıyorum, söylüyorum." Dash ondan tarafa bakacak kadar gözlerini yoldan ayırdı. "Seni en yakın çıkışta bırakmamı isteyecek kadar hakarete uğradın mı?" diye sordu gülerek.

"Hayır." Sıcak duygu devam ediyordu ve bunun arabadaki ısıyla alakası yoktu. Dash'den hoşlanıyordu, ona karşı duyduğu hisler kendisi için geri döndüğünden beri birkaç düzey yükselmişti.

"İyi bari çünkü bu sene bitmeden Seattle'a ulaşmak istiyorum ve bu deliliğe devam edersek bunu yapamayacağız."

Ashley bir süre onu inceledi. "Yine acıktın, değil mi?"

"Ne?"

"Daha önce de söylediğim gibi acıkınca huysuzlaşıyorsun."

"Ben. Huysuz. Değilim." Dash her kelimeyi üstüne basarak söylemişti.

Ashley aç olduğunu inkâr etmediğini fark etti. "Ben de açım, Küçük Blade de öyle. Yiyecek bir şeyler alalım."

"Ashley," diye şikâyet etti Dash, içini çekerek. "Fırtına çıkmadan olabildiğince yol almak istiyorum. Daha şimdiden bir saat kaybettik."

"Yemek yememiz lazım," diye savundu Ashley. "Tamam, bak sana ne diyeceğim. Benzin alacağın zaman sandviç alabileceğimiz bir yer olsun. Sandviçleri arabada yiyebiliriz. Benim için dönmene ne kadar minnettar olduğumu bilmen için ben ısmarlayacağım."

Dash başıyla onayladı. "Öyle olsun."

"Gördün mü bak," dedi Ashley, yüzünde hoşnut bir ifadeyle koltuğuna yaslandı, "makul, uyumlu ve keyifli olabiliyorum."

Dash başını salladı, gözbebekleri büyümüştü. "Evet, olabiliyorsun."

"Vay," dedi Ashley, elini kaldırarak. "Bu bir iltifat mıydı?"

Dash bir an inkâr edecekmiş gibi göründü. "Olabilir."

Ashley elini kalbine götürdü. "Dikkat et, böyle bir pohpohlamayla bir kızı bayıltabilirsin."

Dash'in sırıtması genişledi.

"Benzin almamıza ne kadar zaman var?" diye sordu Ashley. Midesi gurulduyordu.

"Yarım depodan az benzinimiz var," dedi Dash, şaşırmış gibiydi.

Ashley bundan memnundu. "İyi."

"Merak etme, Küçük Blade," diye fısıldadı yavruya. "Öğle yemeği yolda."

Ajan Jordan Wilkes odaya girmeden önce Ajan Buckley kiralık araba ajanslarındaki sabah vardiyası memurlarını toplamıştı.

"Havaalanına geri döndüğünüz için teşekkür ederiz. Bunun külfet olduğunu biliyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi bu bir ulusal güvenlik meselesi. Bu adamı veya bu kadını tanımlayabileceğinizi umuyoruz. Bugün erken saatlerde havaalanından bir araba kiralama ihtimali var."

Bilgisayar ekranına yaklaşarak Ashley Davison'ın fotoğrafını sabitledi, ama bulanık fotoğraftan tanımlayabileceklerinden pek umudu yoktu. Odada etrafına bakındığında sadece boş bakışlarla karşılaştı.

Adamlardan biri, "Fotoğrafa benzeyen bir kadını görmüş olabilirim," dedi. "Aynı renk palto giymiş bir kadına yardım ettim ama fotoğraftaki kadın daha ince ve uzun görünüyor."

"Kadın yalnız mıydı?" diye sordu Ajan Wilkes.

"Yalnızdı, daha sonra yanına başka birisi geldi."

"Erkek mi, kadın mı?" Aniden sormuştu.

"Erkek."

Wilkes Ajan Buckley'ye doğru baktı ve ensesindeki tüyleri diken diken oldu. Bir olayın çözümüne yaklaştığında bu sık sık oluyordu. İki yıldır Davison'ın peşindeydi. Kız her seferinde ondan kurtulmayı başarmıştı. Tekrar kaçmasına izin vermemeye kararlıydı. Acenta iyi bir resim edinememişti. Kız kılık değiştirme ustasıydı ve güvenlik kameralarından nasıl sakınacağını biliyordu.

"Adam bu muydu?" Ajan Wilkes ekrandaki ikinci resme tıkladı ve daha net bir resim göründü.

"Evet," diye coşkuyla yanıtladı araba kiralama memuru. "Bu o."

"Sende ismi var mı?"

"Kiralama anlaşmasında var."

"Senin adın ne?"

"John. John Palmer."

"Bizim için gerekli bilgiyi sağlayabilir misin?"

"Evet." Adam odadan çıkıp havaalanının en alt katındaki araba kiralama masasına gitti. O sırada görevli olan rezervasyon memuru kenara çekilirken John Palmer bilgisayara yaklaşıp tuşlara bastı. Gülümseyerek başını kaldırıp baktı. "Adamın adı Dash. Dashiell Sutherland."

"Daha önce ikisinin birlikte görünmediğini, sonradan birlikte olduklarını söylemiştin."

"Evet, ikisi de aynı yöne gittiği için arabayı paylaşmaya karar verdiler. Kalan tek arabaydı."

Wilkes partnerine sokulup, "Bunu bizi atlatmak için şov olarak yapmış olabilirler," diye fısıldadı. "Noel ikramiyemle bahse girerim ki ikisi birlikte çalışıyorlar."

"Noel ikramiyesi almıyoruz," diye hatırlattı Buckley.

"Alsaydık benimkiyle bahse girerdim."

Wilkes dikkatini acenta memuruna çevirdi. "Şans eseri telefon numarasını kaydettiniz mi?"

"Evet, bu gereklidir." John bir kâğıt parçası alıp cep telefonunun numarasını yazarak ona verdi.

"Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun. İletişim bilgilerini Ajan Buckley'ye ver, daha fazla bilgiye gerek duyarsak seninle temas kurarız."

"Yardımcı olduğuma sevindim. Bu teröristleri yakalayacak olursanız ulusal haberlerde bir şey olacak mı?"

"Kimse *terörist* sözünü kullanmadı," diye sert bir sesle bildirdi Ajan Wilkes. FBI'ın En Çok Aranan On Kişisi'nden birini yakalamaya sadece saatler kalmışken bu bilginin sızmasını istemiyordu.

Wilkes güvenli bir yere gider gitmez cep telefonunu denediğinde doğruca sesli mesaja geçti.

"Davison Dashiell Sutherland'ı bir piyon olarak kullanıyor olabilir. Adam kadının kimliğinden ve içinde bulunduğu tehlikeden tamamen bihaber olabilir," dedi Ajan Buckley.

"Haklı olabilirsin. Bu kadını inceledim ve çalışma şekli böyle. Tamamen masum, zararsız görünüyor. Çekici, eğlenceli, tasasız türden bir kız oluyor. Amerika'nın sevgilisi, ama dış görünüşün altında bir katilin kalbi."

"Artık yakın takipteyiz."

"Genellikle beni kurnazlıkla yeneceğini bildirmek için bir şeyler yapar."

"Bilet alırken gerçek ismini kullanmak gibi mi demek istiyorsun?" diye sordu Ajan Buckley.

"Kesinlikle. Bunu beni atlatmak için yapıyor, Seattle'a gitmeyeceğimi düşünüyor. Açık açık havaalanına gelmek bir dalavereydi. Böylece beni kuzey yerine güneye göndererek boşa kürek çektireceğine inanıyor."

Ajan Buckley kaşlarını çattı. "Kafamı karıştırıyorsun. Seattle'a bilet ayırtarak kuzeye gittiğini düşünmemizi istedi, aslında güneye, sonra kuzeye gidiyordu, öyle mi?"

"Evet, ama ben aldanmadım. Sözlerime mim koy, Seattle'a gidiyor. Kadın şeytan gibi."

Ajan Buckley gözlerini iki kere kırpıştırdı. "Bu fazlasıyla karmaşık bir düşünce şekli, değil mi?"

"Onun aklı böyle çalışıyor, bu da onu yakalamayı neredeyse imkânsız hâle getiriyor."

Wilkes konuşurken öne düşüp kiralık araba alanına yürüdü. Elinde Sutherland'in kiraladığı arabanın yeri, biçimi ve modelinin yanı sıra plaka numarası vardı. Garaj genel olarak boştu.

"Sıra dışı bir şey görüyor musun?" diye sordu Wilkes genç ajana.

Ajan Buckley etrafına göz gezdirdi, üç metre kadar yürüdükten sonra çömeldi.

"Ne var?" diye sordu Wilkes kalbi çarparak.

Ajan Buckley cebinden bir çift lastik eldiven çıkararak yerden ezilmiş bir cep telefonu aldı. "Sanırım Dashiell Sutherland'in cep telefonunun hemen sesli mesaja neden geçtiğini biliyorum," dedi hasarlı telefonu yukarı kaldırarak. "Üstünden araba geçmişe benziyor." Genç ajan kendinden memnun görünüyordu. "Davison'ın bir rehin aldığını söyleyebiliriz. Bu noktada, adamın bunu bilip bilmediğini merak ediyorum."

Bölüm Altı

Dash'le Ashley bir sonraki çıkışta durdular ve Dash benzini çıkışa en yakın istasyondan almak yerine üç dört kilometre daha ilerideki bir mini alışveriş merkeziyle bitişik olan istasyona sürdü. Dash depoyu doldururken Ashley ikisi için sandviçler, çips ve içecek aldı.

"Umarım hindi seviyorsundur," dedi Ashley, selofana sarılı sandviçi Dash'e verirken. Diğer tek seçenek ton balığıydı ve Ashley ton balığının kokusuna bile tahammül edemiyordu. Bunun yerine domatesli, marullu hindili sandviç almıştı. Ve bunlar için eşeleyip aramak zorunda kalmıştı. "Umarım ton balığı meraklısı değilsindir."

Dash suratını ekşitti. "Konserve balık hiç sevmemişimdir."

"Ben de öyle."

Arabada oturdular, Dash sandviçin ambalajını soyup ekmeğin altına baktı. "Domates ve marulla hindi," dedi memnun bir ifadeyle.

"Bu benim favorilerimden biri," dedi Ashley, kendi ambalajını çıkararak.

"Benim de." Dash durup Ashley'ye baktı. "Küçük Blade'in sorun çıkarmadığını itiraf etmeliyim."

Ashley koltuğuna yaslanarak sandviçinden küçük bir hindi parçası çıkarıp köpeğe yedirdi.

"'Ben demiştim," demeyecek misin?" diye sordu Dash kuşkuyla.

"Hayır. Her şeyden önce yolculuk acele ve ben hiçbir uğursuzluk yapmak istemiyorum, ikincisi ise..."

"İkincisi," diye sıkıştırdı Dash.

"Hatalı olduğunu itiraf ettiğin için senin hakkında çok daha fazla şeyler düşünüyorum. Yapmak zorunda değildin ve yaptın. Bu bana senin çok kendini beğenmiş biri olmadığını anlatıyor." Bu türden barkaç kişi tanımıştı ve kişilik özelliğini oldukça çabuk fark ediyordu.

"Yani benden hoşlanıyor musun?"

Soru şaka gibi sorulmasına rağmen, Dash'in duygularını merak ettiğini hissediyordu. Aralarında kesinlikle cinsel çekimden daha fazla bir şeyler vardı. Ashley bunu hissediyordu ve Dash'in de hissettiğinden emindi. Ara sıra araba kullanan Dash'e göz atma fırsatı buluyor ve içinde bir canlanma hissediyordu. Mola yerine kendisi için geri dönmüştü, bu da kahraman kategorisine sokması için ona yeterince puan kazandırmıştı.

Dash bir açıklama yapmadan arabadan indi ve mini markete girdi.

Ashley onun ani gidişine şaşırarak Küçük Blade'i okşadı, sandviç parçalarıyla beslemeye devam etti. Dash gideli beş dakika geçmemişti ki elinde büyük bir torbayla geri döndü.

"Bu da ne?" dedi Ashley, Dash torbayı arka koltuğa koyarken.

"Köpek maması. Küçük Blade'in insanların yemeklerine kancayı takmasını istemezsin. Bu onun için iyi değil."

"Ona köpek maması mı aldın?" İçine bakmayı düşünmemişti. Dash haklıydı, Küçük Blade'in doğru dürüst beslenmesi gerekiyordu. "Çok tatlısın." Düşünceliydi de. Arabayı ve yolculuğu paylaştıkları için çok memnundu. Ashley yalnız olsaydı uzun, yapayalnız bir yolculuk olacaktı.

Dash övgüden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çattı. "Aşırı duygusal davranma bana."

"Davranmıyorum," diye üsteledi Ashley, ama yapmıştı ve inkâr etmenin bir faydası yoktu. "Hadi söyle, Küçük Blade'i sevdin."

Dash omzunu silktiyse de uzanıp yavrunun başını ovuşturdu. "Küçük sevimli bir şey olduğunu itiraf edeceğim. Onu almayı neden istediğini anlayabiliyorum."

Bu da Dash'e kendisinin haklı olduğunu söylemek için bir başka fırsattı. Eğer kendi önerisini kabul edip de gidip yavruyu görseydi, daha sonraki çılgınlıktan sakınmış olurlardı.

Dash gözlerini kıstı. "Kes," dedi kaba bir şekilde.

"Neyi keseyim?"

"Bana beyaz şövalyeymişim gibi bakmayı... Değilim."

"Buna katılmazdım ama bu başka anlamsız bir tartışmaya yol açar."

"Evet, öyle olur. Ben kahraman değilim, bu yüzden yanan bir binaya koşup seninle Küçük Blade'i kurtaracak türden bir adam olduğumu düşünme."

Ashley bunu yapacağından kuşkulanıyordu, ama tekrar tartışacak değildi. Bunun yerine, konuyu bütünüyle değiştirdi. "Küçük Blade'i dışarı çıkarsam iyi olur, böylece yola çıkmadan önce işini görebilir."

"İyi fikir."

Ashley arabadan indi, Küçük Blade'i çimlik bir alana götürüp yere bıraktı. Yavru köpek her santim çimi koklarken Ashley fısıltıyla teşvik ediyordu.

"Yapabilirsin. Diğer köpeklerin yaptığı yerlerin kokusunu almıyor musun? Bu otların nasıl sulanmaya ihtiyacı var gördün mü? Bu senin işin ve bunu ciddiye alman lazım."

Dash arabadan indi. "Neden bu kadar uzun sürüyor?"

Ashley cevap vermek için döndü. "Çimleri kokluyor."

"Acele etmesini söyle ona."

"Sen söyle," diye bağırdı Ashley, elleri belindeydi. Ne saçma bir öneriydi! Sekiz haftalık bir yavrunun anlaması

nasıl beklenirdi ki? Dash için beslediği her iyi düşünce uçup gitmişti. Adamda hiç sabır yoktu. Bunların zaman aldığının elbette farkındaydı.

Dash gözlerini devirmedi. Bunun yerine başını geriye atıp öfkeyle gökyüzüne baktı.

"Bir şeyler yap," oldu bir sonraki işe yaramaz önerisi.

"Ne yapmamı istiyorsun? Pantolonumu indirip ne yapmasını istediğimi mi göstereyim?" diye bağırdı. "Küçük Blade erkek. Ona sen göster ve kesinlikle bacağını kaldırmayı unutma."

Dash bıyık altından bir şeyler söylenerek park yerinden Ashley'nin durduğu yere geldi. Önce meyilli çimenliğe, sonra Ashley'ye baktı. "Köpek nerede?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Ashley arkasını döndü, gerçekten de Küçük Blade kayıptı. "Bir dakika önce buradaydı." Panikten sesi tam bir oktav yükselmişti.

"Çok uzağa gitmiş olamaz," dedi Dash.

Mini marketle yeni sürülmüş tarlayı tel örgü bir çit ayırıyordu. Ashley tarlayı gözden geçirince Küçük Blade'in bir tümseğin üzerinden geçip bir başkasının arkasında kaybolduğunu gördü. "Orada," diye bağırarak köpeğin gözüne iliştiği yeri işaret etti.

"İşte bu harika," dedi Dash başını iki yana sallayarak.

"Oraya nasıl gitmiş?" dedi Ashley şaşkınlıkla.

"Çitin üzerinden geçmemiş," dedi Dash alaylı alaylı. "Altından geçmiş."

Elbette öyle olmuştu.

"Merak etme, ben onu alırım," diye söz verdi Ashley. "Küçük Blade benim sorumluluğum."

Dash kollarını göğsünde kavuşturdu. "İşte bunu görmem lazım."

Şimdi kanıtlayacak bir şey olunca, Ashley çimlerden tel örgü çite yürüdü ve ayakkabısının burnunu tellerden

oluşan elmas biçimli yere koydu. Daha sonra kollarını olabildiğince yukarı uzattı ve tutundu. Bu iş göründüğü kadar kolay olmayacaktı, fakat Ashley bunu itiraf edecek değildi. Gerçekten de bir hamle yapabildi, ama sonra ayağı kaydı ve umutsuzca çite tutunurken asılı kaldı. Ayakları sallanmaya başladı, ama asılı durmak canına okumasına rağmen bırakmayı reddetti. Acısı parmaklarına vuruyordu.

"Bırak," dedi Dash kollarını beline dolayarak.

"Ama Küçük Blade..."

"Ben alırım," dedi Dash sakin bir ses tonuyla.

Ashley ölümcül tutuşunu bırakarak Dash'in kendisini yere indirmesine izin verdi. Dash onu çimlere indirince teşekkür etmek için döndü. Göz göze gelip de uzunca bir süre öyle kaldıklarında sözcükler boğazına takılıp kaldı. Ashley'nin solukları sığlaşmıştı ve Dash'in de öyle olduğunu düşünüyordu. Bir şeyler söylemek istedi, ama yapamadığını fark etti. Boğazı tıkanmıştı, yapabildiği tek şey Dash'in gözlerine bakmak gibi geliyordu.

Dash de aynı şeyleri yaşıyor gibi görünüyordu çünkü o da hareket etmiyordu. Aralarında cızırdayan bir çekim vardı. Bu çok hızlı bir şekilde oluyordu. Ashley hiç kimse için bu kadar hızlı, kuvvetli bir çekim hissetmemişti, yani... böyle devamlı olarak. Bir an Dash öpmeye niyetlenmiş gibi göründü. Doğrusu, Ashley ona izin verecekti.

Dash istemeye istemeye kollarını gevşetti. Ashley geriye adım attı, gerekirse aralarında geçenleri umursamamaya hazır bir şekilde ellerindeki kum tanelerini temizledi.

Dash kaşlarını çattı, çok hafifçe başını iki yana sallayarak park alanına yöneldi.

Ashley itiraz etmek üzereydi ki Dash geri döndü ve çitlere doğru bir hamle yaparak koşmaya başladı. Tellerin üzerine atladı ve durdu. İki üç hamle daha yaptıktan sonra çiti aşmış, çömelmiş vaziyette öbür tarafa inmişti.

Birkaç dakika içinde Küçük Blade'i aldı. Köpeğin geçmiş olduğu çitin alt tarafından yavruyu Ashley'ye verdi ve sanki merdivene tırmanıyormuş gibi zahmetsizce geri tırmandı.

"Bu kötü bir köpekti," diye yavrunun kulağına fısıldadı Ashley. "Böyle kaçıp gidemezsin, anladın mı?"

"Artık tekrar yola çıkabilir miyiz?" diye sordu Dash sabırsızlıkla, anlamlı anlamlı saatine baktı. "Bu hızla zamanında gidemeyeceğiz. Saat şimdiden üçü geçiyor ve dört yüz kilometreden fazla yol alamadık."

"Çıkabiliriz." Ashley iyimser bir şekilde konuştuğunu umuyordu ama Dash'in muhtemelen haklı olduğunu itiraf etmeliydi. Köpek yavrusu ve diğer gerekli molalarla yol yirmi dört saatten az sürecekti. Bu Dash'e mülakat için hâlâ zaman bıraksa da çok yakın olacaktı. Ashley ve Küçük Blade onu yavaşlatıyor ve Ashley bu yüzden kendini kötü hissediyordu.

Tekrar arabaya bindiklerinde Ashley Dash'in köpek için arka koltukta bir kazakla yumuşak bir yatak hazırladığını gördü. Özgürlüğe kaçışından sonra yavru, kazağın üstüne kıvrılıp yattı ve çabucak uyuyakaldı.

Ashley konuşmadan önce tekrar yola çıkıncaya kadar bekledi. "Tekrar teşekkürler."

"Sorun değil."

"Daha önce öyle demiyordun," diye hatırlattı Ashley süklüm püklüm.

"Daha iyi zaman geçirmeyi umuyordum."

"Biliyorum ve bu benim hatam."

Dash omzunun üzerinden uyuyan köpeğe baktı. "Bir suç ortağın vardı."

"Ama çok sevimli ve akıllı."

"İkiniz de öylesiniz."

Dash'in fısıltılı sesi o kadar alçaktı ki Ashley yanlış anladığından emindi. "Bir şey mi dedin?"

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandı Dash, konuyu kapatmaya istekli görünüyordu.

Ashley, söylediği şeyi itiraf etsin diye onu zorlamamaya karar verdi ama doğru duyduğundan oldukça emindi. Bunu bilmek içini ısıtmıştı. Koltuğuna iyice yerleşerek yolcu penceresinden dışarı baktı.

"Annem beni görünce heyecanlanacak," dedi sesli düşünerek. Ashley kapıdan girdiğinde annesinin yüzünün nasıl aydınlandığını şimdiden gözünde canlandırabiliyordu.

"Ona haber vermen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Hayır." Dash ne düşünüyordu acaba? "Bu sürprizi bozar."

"Ya annen Noel için başka planlar yaptıysa? Sensiz üzgün üzgün tek başına evde oturmak niyetinde olduğundan emin misin?"

"Bensiz üzgün olacaktır. Bu doğduğum günden beri ayrı geçirdiğimiz ilk Noel. Bu ikimizi de öldürüyor."

"Belki bir erkek arkadaşı vardır."

İlginç bir düşünceydi. Ashley'nin bu konuda düşünmesi gerekti ve iyi bir şey olacağına karar verdi. "Umarım vardır. Annem hayatının kalan kısmında yalnız kalamayacak kadar harika biridir. Onu yüksek lisans için bırakmak bana zor oldu. Washington Üniversitesi'ne devam etmemi tercih ettiğini biliyorum. Onu bırakmak zordu, özellikle de babam öldükten sonra ne kadar yalnız olduğunu bilince."

"Belki de ona gereken senin gitmendi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendi konfor alanından fazla hoşnut kalmış olabilir. Senin okula gitmenle, hayata karışıp yeni insanlarla tanışmak gibi şeylerle daha fazla ilgilenmek zorunda kalmış olabilir."

Ashley bu açıdan düşünmemişti. "Annemin duygusal bir ilgisi olabileceğini bu yüzden söyledin." Annesi kimseden söz etmemişti, ama kendisine bir başka erkekten

bahsetmeye biraz utanmış olabilirdi. Dash'in söyledikleri akla yatkındı.

"Benim annem birisiyle çıktı, ama başka bir erkeğe karşı hiçbir zaman ciddi olmadı," dedi Dash.

"Senin annen de mi dul?" Dash daha önce böyle bir şeyden bahsetmemişti.

"Evet."

İşte başka bir ortak noktaları daha vardı.

"Evden ve ailemden uzaktaki ilk Noel'imi hatırlıyorum," dedi Dash dosdoğru ileriye bakarak. "Afganistan'daydım. Kendimi bildim bileli Noel'i sabırsızlıkla beklediğimi hatırlayabiliyorum. Annem hamur işleri yapmayı sever ve tatiller düzinelerce kurabiye yapmak için ona bir bahane oluyor. Benim favorim pudra şekerine buladığı fındıklı küçük yuvarlak toplar. Bir oturuşta bir düzine yiyebilirim."

"Onları ben de seviyorum. Ailem onlara Meksika düğün keki diyor."

Dash ona bakıp gülümsedi. "Ama Afganistan turum sırasında Noel yaklaşırken korkuyla bekliyordum. Tek düşünebildiğim evde özlem duyduğum her şeydi." Duraksadı, düşüncelerini netleştirmek istercesine başını iki yana salladı. "Tuhaf, bundan daha önce başka hiç kimseye söz etmemiştim."

"Neden etmedin?"

"Nedeni yok, sanırım. Hizmetteyken bunu ifade etmeye gerek yok. Afganistan'daki herkes evinden ve sevdiklerinden uzaktaydı. En iyi şekilde değerlendirdik. Aşçılar iyi bir yemek yapmak için ellerinden geleni yaptılar ama aynı şey değildi. Çoğumuz neşelenmek için çaba harcadık, ama içimizde evde ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte olmak için her şeyi vermeyecek tek kişi yoktu."

Buna kıyasla Ashley kendini yüzeysel hissediyordu. Dash dünyanın bir yarısı kadar uzaktayken kendisi sadece

birkaç yüz mil uzaktaydı. Dash savaş bölgesindeydi, kendisi yüksek lisans okuyordu.

"Daha da kötüsü, doğumgünüm yirmisinde, bu yüzdem Noel'i ve doğum günümü kaçırdım."

Ashley oturduğu yerde doğruldu. "Doğum günün aralık ayında mı? Hadi ordan."

"Senin de mi?" Dash bu sefer gözlerine biraz daha uzun baktı, sanki o da aralarındaki bu garip bağlantıyı hissetmiş gibiydi.

"On dokuzunda."

"Çılgınlık bu," dedi Dash.

"Bu çılgınlık. Sana birleşik hediye veren akrabaların var mıydı... Noel ve doğumgünü?"

"Evet, ama bu çok kötüydü, özellikle de küçükken. Eskiden kendimi aldatılmış hissederdim, bu yüzden annem haziran ayında yarı doğum günü düzenliyordu. Yarım kepçe dondurmayla yarım pasta ikram ediyordu. Masayı yarım kuruyordu. Yaptığı her şey yarım oluyordu. Gerçekten eğlenceliydi. Okul arkadaşlarımın hepsi benim yarı-partilerime gelmek isterdi."

"Ne harika bir fikir." Ashley zaten annesini sevdiğine karar vermişti, bu sevmek için daha da fazla sebep sunuyordu. Dash'in doğum gününü özel hâle getiren yaratıcılığına bayılmıştı.

Aralarındaki hava statik elektrikle dolu gibiydi. Ashley ona uzanıp dokunursa elektrik çarpacağına inanıyordu. Sessizliğin yararı olmuyordu. Sessizliği bozacak olan Ashley'ydi.

"Sence bulduğumuz tüm ortak noktalarla arkadaş olabilir miyiz?"

Dash sırıttı. "Düşündüğün gibi."

"Ben hazırım."

"Bunu düşüneceğim."

"Dash!" Ashley kolunu yumruklayınca Dash güldü. Dash'in gülüşünü ilk kez duymuyordu, ama şimdi bir farklılık vardı. Dash daha rahatlamıştı, sanki bir duvarı indirmiş, Ashley'ye kendinden bir parça paylaşmak isteyecek kadar güvenmeye başlamış gibiydi.

"Daha sık böyle gülmelisin," dedi Ashley, kendisinin de onun yanında daha rahat ve huzurlu olduğunu bilmesini istiyordu.

"Hey, Ash, bana âşık mı oluyorsun?" diye takıldı Dash.

"Sen öyle olmasını istiyorsun," dedi Ashley gülümsemesini saklayarak.

Bölüm Yedi

Ajan Jordan Wilkes Interstate 5 üzerinden kuzeye giden işaretsiz siyah Suburban'a binmişti. İçini bir aciliyet hissi doldurmuştu. İçgüdülerini ve Ashley Davison'ın peşinde dolanırken biriktirdiği geçmiş deneyimlerini kullanarak bir kumar oynuyordu. Ashley altı yıl önceki olaydan beri dosyasındaydı. Akıllı, sinsi bir kadındı ve Wilkes emekli olmadan onu parmaklıklar arkasında görmeye kararlıydı.

Davison onu daha önce adatmıştı, ama Wilkes kadının dolambaçlı düşünce tarzına uyum sağlamayı öğrenmişti. Ashley'nin aldığı rehini Seattle'a götürmeyi planladığından emindi. Eski istihbarat subayı büyük ihtimalle şimdiye dek durumunu anlamıştı. Wilkes Sutherland'in FBI'ın çok geç olmadan kurtarmasına yarayacak ipuçları bırakacağını umuyordu.

Ajan Buckley arabayı kullanırken Wilkes Dashiell Sutherland'le ilgili toplanan bilgileri gözden geçiriyordu.

"Ordu istihbarat subayı," diye söylendi yüksek sesle, manzara hızla geçip gidiyordu. Hız limitini takip etmekten vazgeçmişlerdi. Yasal görevliler onların devlet ajanları olduğunu saptayabilirler, yasayı uygulamak için arabayı kenara çekmelerini istemezlerdi.

"Böylesi iyi, öyle değil mi?" diye sorguladı Ajan Buckley. "Kadının rehini eğitimli demek oluyor. Bu tür bir

durumla nasıl baş edeceğini biliyordur. Sence tesadüfen mi, yoksa önceden planlanarak mı tutsak alınmıştır?"

"İstihbaratta, dronlardaki güdüm sistemi üzerinde çalışmış. Kadının onu önceden saptadığını tahmin ediyorum. Adamın yakalanması tesadüf değildi. Her neyin peşindeyse, adama ihtiyacı var. Kadın sevimli ve tatlı görünebilir, ama kalbi bir o kadar kara."

Buckley bu bilgiyi özümsemekte zorlanıyormuş gibi kaşlarını çattı.

Wilkes genç ajana sebir ifadeyle baktı. "Bu kadını hafife alma Buckley. Rehin ciddi tehlikede. Umabileceğimiz tek şey, adamdan ihtiyacı olanı almadan önce onu kurtarmamız."

Wilkes'ın cep telefonu bir mesaj geldiğini belirterek bipledi. Telefonunu alıp da mesajı okuyunca içini bir memnuniyet duygusu kapladı. "Tam da kuşkulandığım gibi. Arabaları kuzeye yönelen bir güvenlik kamerasına yakalanmış. 451 nolu mil işaretinin olduğu yerde bir mola tesisinde durmuşlar. Orada daha fazla bilgi alabiliriz."

"Şimdi rota orası."

Yarım saat sonra mola tesisine girdiler. Wilkes etrafına bakındığında ilk fark ettiği şey yerel Yurtdışı Savaş Emekli-leri tarafından yönetilen ücretsiz kahve standı oldu. Stanttaki adamın başında Vietnam gazisi olduğunu gösteren bir kasket vardı. Şansları yaver giderse, gazi onlara hayati bilgiler verebilirdi.

Buckley park edince arabadan indi ve standa yürüdü.

Wilkes yaklaşırken eski asker dikkatle ona baktı. "Size kahve ikram edebilir miyim?" diye sordu.

Wilkes kimliğini gösterdi. "Birkaç soruya cevap verebilir misin?"

Gazi doğruldu. "Elbette. Ne öğrenmeniz gerekiyor?"

Ajan Wilkes Dashiell Sutherland'in havaalanında edinilmiş fotoğrafını çıkardı. Yüzünü göstermek için fotoğrafı büyüttü. "Bu adam buraya uğradı mı?"

Eski asker fotoğrafı incelerken gözleri büyüdü. "Evet, ama onu sadece uzaktan gördüm."

Wilkes biliyordu. Bunu ta iliklerinde hissetmişti. "Biriyle mi yolculuk yapıyordu?"

"Bir kadın. Sorun nedir?"

Wilkes soruyu duymazdan geldi. "Bana onlar hakkında ne söyleyebilirsin?"

Gazi omuzunu silkti. "Pek fazla bir şey diyemem... Yani, bir tür atışmalarından başka."

Wilkes Buckley'ye baktı. Tam da kuşkulandığı gibiydi. Sutherland işi kolaylaştırmıyordu. Belli ki eğitimi işine yarıyordu.

"Güzel kız," diye devam etti gazi. "Hayvanlara karşı gerçek bir zaafı vardı. Son köpek yavrumu aldı."

Wilkes kaşlarını çattı. Bu anlamlı gelmemişti. "Köpek yavrusu mu?"

"Evet. Bu sabah erkenden geldiğimde buraya terk edilmiş köpek yavruları buldum ve zavallı küçüklere yuva bulmaya karar verdim." Kendinden memnun görünüyordu. "Hepsine de yuva buldum."

Wilkes'ın köpeğin sebebini analiz etmesi gerekiyordu. Bunun bir anlamı yoktu, ama bu kadının yaptıkları hep böyleydi. "Çiftin gidişini gördün mü?"

Soru yaşlı adamı rahatsız etmiş gibi görünüyordu. "Evet ve hayır."

"Ne demek istediğini açıkla." Wilkes'a bilgi gerekiyordu ve bunun açık olması lazımdı.

"Fotoğraftaki adam önce kadını almadan gitti. Köpek yavrusunu almak istemiyordu ve bir çeşit anlaşmazlığa düştüler."

"Atışma mı?"

"Sanırım öyle de diyebiliriz. Adam kadını almadan çekip gitti."

Buckley adama yaklaşarak,"Belki de adam rehin falan değildir," diye fısıldadı.

"Mümkün," diye kabul etti Wilkes, ama adamın masum bir seyirci olduğunu varsaymak zorundaydı.Aksi hâlde cep telefonu mahvolmazdı, öte yandan akıllı telefon yerlerini saptamayı çok daha kolaylaştırırdı. Davison yerini belirtecek bir şeyi üzerinde tutacak kadar aptal değildi.

"Kadın motosikletli grup gelinceye kadar köpek yavrusuyla oturdu."

Wilkes doğruldu. "Motosiklet çetesi mi?"

"Büyük bir grup. Desperados diye biliniyor," diye açıkladı eski asker. "Bu civardaki insanlar onlara bulaşılmayacağını bilir. Uzun zamandır uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yaptıklarından şüpheleniliyor ama hiç tutuklanmadılar."

Wilkes böyle çetelerin yasal yetkililere ödeme yaptıklarını biliyordu. "Kadının çeteyle alakası var mıydı?"

"Öyle olmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Oturduğum yerden pek bir şey göremiyordum ama onun motosikletlilerle konuştuğunu gördüm. Adamın ismini bilmiyorum, tanışmak da istemedim, ne demek istediğimi anlarsınız."

"Anlıyoruz," dedi Wilkes. "Ne gördün?"

"Pek fazla değil, sadece ikisinin arkadaşça konuştuklarını. Sonra bana sorduğunuz adam geri döndü ve gerçekten üzgün görünüyordu."

"Üzgün mü?"

"Pişman, anlayacağınız. Kadının bavulunu bagaja koydu, köpekle birlikte çıkıp gittiler."

"Motosikletçilere ne oldu?"

"Kısa süre sonra onlar da motorlarına binip gittiler."

Şimdi kafası karışan Wilkes bu bilgiyi sindirdi. Davison'ın yeraltıyla bağlantısı olduğunu biliyordu. Mafya,

uyuşturucu kartelleri ve diğerleri... Bir motosikletli çetesiyle bağlantısı onu şaşırtmamıştı. Kalan soru, sebebiydi.

"Bu programlanmış bir buluşmaydı," dedi sesli olarak.

"Tekrar söyle?" dedi Buckley, bir kurabiye ve bir fincan kahve aldı.

"Kadın bağlantıyı planlamıştı," diye tekrarladı, sonra tekrar gaziye baktı. "Bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

Yaşlı adam başını iki yana salladı. "Kadının başı bir tür belada mı?"

"Başka bir şey?" diye tekrarladı Wilkes.

"Bu kadının bir suçlu olduğuna inanamıyorum. İyi kalpli biri. Köpek yavrusunu görür görmez âdeta eridi. Annesinden ve köpeği Pickles'ın bu yılın başlarında öldüğünden söz etti."

"Klasik," diye geveledi Wilkes genç ajana, arkasını döndü ve otoparka doğru yürüdü. "Noel Baba'yla Ren geyiklerinden birinden bahsedebilir. Kadın Noel şekerlemeleri kadar tatlı olabiliyor, fakat o şekerlerin altında bir katilin kalbi var."

"Motosiklet çetesine ne diyorsun?" diye sordu Buckley.

Davison'ın çeteyle bir randevu ayarladığından zerre kadar şüphesi yoktu. "Görüşme önceden planlanmıştı."

"Hangi amaçla?"

Genç ajan büroda yeniydi ve öğreneceği çok şey vardı. "Birkaç yıl önce Kanada sınırında bomba taşıyan bir adamın tutuklandığını hatırlıyor musun?"

"Evet, büyük bir haberdi. Adam Seattle'da Space Needle gözlem kulesinde yılbaşı kutlamalarının orta yerinde patlatmayı planlamış. Sence...?"

"Bu bir ihtimal ve tahminimce motosikletliler paketin bir kısmını teslim ettiler."

"Bombayı mı kastediyorsun?"

Wilkes başıyla onayladı. "Mantıklı geliyor. Seattle'da Times Meydanı'ndan sonra ikinci en büyük yılbaşı kalabalığı olur. Dediğim gibi, Space Needle ilk defa hedef olmuyor." İçini yeni bir aciliyet duygusu sarmıştı. Planını gerçekleştirmeden önce Ashley Davison'ı bulmaları her zamankinden daha önemliydi.

"Bir sorum var," dedi Buckley.

"Elbette." Tekrar arabaya bindiler.

"Peki ya köpek yavrusuna ne diyorsun? Kadın onu neden almıştır?"

Wilkes da aynı şeyi merak etmişti, ama sonra tam bir netlik kazanmış ve dişlerini gıcırdatmıştı. "Düşündüklerimin ne anlama geldiğini bile söylemek istemiyorum."

"Söyle," diye üsteledi Ajan Buckley.

"İnan bana Buckley, bilmek istemezsin."

"Hasta piçler," diye söylendi Buckley.

"Bundan daha iyisini söyleyemezdim."

Bölüm Sekiz

"Pekâlâ," dedi Ashley, tırnaklarına aşırı bir ilgiyle bakarak kenarlarındaki derileri inceledi. "Annenle konuştuğumda şu aralar bir ilişkin olmadığını söyledi."

"Sanırım bunu sana söyleyen bendim ama sadece sen evli olup olmadığımı ya da ilişki durumumu öğrenmekte ısrar ettiğin için."

"Hayır, ısrar etmedim," diye savundu Ashley, sadece pratik amaçlarla olsa da yapmış olabileceğini düşününce utanmıştı.

"Hatırladığım kadarıyla bana bir bakış attın ve seri katil olarak değerlendirdin."

"Ha, şu," dedi Ashley, Dash'in haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Ben sadece tedbirli davranıyordum. Bir kız bugünlerde fazla dikkatli olamaz." *20/20* ve *Dateline* dizilerini sektirmeden izlemişti.

Dash alçak, alaylı bir ses çıkardı. "Şimdi daha güvenli hissediyor musun?"

"Sanırım." Ashley pek düşünmemiş, tamamen karar vermemiş gibi konuşmaya çabalamıştı. İlk başta öyleydi. Dash güvenilir olabileceğini kanıtlamıştı. Bir köpek yavrusunu kurtarmak için çitin üzerinden atlamayı her erkek yapmazdı ve hepsi bu kadar da değildi. Bu adam her

bakımdan beklenenin üzerindeydi. Yolu paylaştıkları için gitgide daha fazla memnun oluyordu. Dash'le arkadaşlığından hoşlanıyor, yanında güvende hissediyordu. Korunmuş hissediyordu. Ayrıca eğlenceli biriydi ve aralarındaki atışmalar güldürüyordu.

Dash bir süre hiçbir şey söylemedi, ama Ashley parmaklarıyla direksiyona vurmasından aklında bir şey olduğunu anlayabiliyordu.

"Annem sana tam olarak ne dedi?" diye sordu ilgisiz bir tavırla.

Ashley buna kanmadı. "Hatırlamıyorum," diye yalan söyledi.

"Evet, hatırlıyorsun. Söyle."

"Eh, otuz yaşına geldiğinde seni ve kız kardeşini doğurmuş olduğunu. Ayrıca senin iyi bir kız bulup yuva kurman için ne gerektiğini bilmediğinden söz etti."

Dash usulca homurdandı. "Bu tıpkı anneme benziyor."

"Orduyu suçluyor."

"Askere yazılmaya karar verdiğimde karşı çıkmıştı," dedi Dash. "Çoğu anne öyle, bir sebebi var herhâlde."

"İyi bir karar mıydı?" Ashley onun görüşünü merak ediyordu. Birbirlerini çok iyi tanımamalarına rağmen onun anlık hayati karar alan biri olduğunu sanmıyordu. Bir sebebin buna yol açtığından şüpheleniyordu. İçgüdüsel olarak bunun bir kadından ayrılmakla alaklı olduğunu biliyordu. Bir zamanlar biten ilişkilerin erkeklerin askeri hizmete girmelerinin birinci ya da ikinci sebebi olduğuna dair bir hikâye okumuştu.

"Benim için iyi bir karardı. Sivil hayatımda bana yardımcı olan bir sürü bilgi edindim. İşte bu mülakata da bu nedenle seçildim. Ordu bana bilgisayar becerilerinden başka disiplin ve ekip çalışmasını da öğretti. Benim birliğim kardeş kadar bağlı bir hâle gelmişti."

"Peki ya insani vasıflar?" diye sordu Ashley.

"Yani insani vasıflarımın zayıf olduğunu mu söylüyorsun?" Soruyu eğlenceli bulmuş gibiydi.

"Hiç de değil... Sadece silahlı kuvvetlerin bir parçası olarak yaşam becerisi kazanılırmış gibi görünüyor."

"Öyle yaptığımı düşünmek isterdim."

"Ama zaman yok muydu... Kadınlar için?"

Dash tebessümünü gizlemeye çalıştıysa da başaramadı. Çabadan dudaklarının kenarı titreşti. "Neden soruyorsun?"

Sorusu Ashley'yi gafil avlamıştı. Cevap vermeye hazır değildi ama düşünmeden çabucak yanıtladı. "Yani, bilirsin, ilişkin olurmuş gibi görünüyor."

"Nedenmiş o?"

Ashley bunu da söyleyebilirdi. Dash'in bilmediği bir şey değildi. "Yakışıklısın... Demek istediğim kadınlar, diğer kadınlar, özellikle ben değil, bir erkekte bunu fark ederler."

"Öyle mi?"

"Aa, hadi ama Dash, utangaçlık yapma. Kadınların sana nasıl baktıklarını biliyorsun, bu yüzden senin de karşılık vermen gayet doğal."

"Evet, sanırım öyle, ama işyerimde işlerim başımdan aşmıştı. Daha ordudan ayrılalı sadece iki ay oldu. Askeri hayattan keyif alsam da bir başka Afganistan turu istemiyordum ve bu kötüye alametti."

"Sorudan kaçınıyorsun."

Dash bir of çekti. "Hayır, kaçınmıyorum. Askerdeyken ciddi ilişkiler için zamanım yoktu ve doğrusunu istersen hiç ilgimi çekmiyordu."

Ashley kaşlarını kaldırarak başını çevirip arabanın camından dışarı baktı. Kar yağmaya başlamıştı. Sadece birkaç kar tanesi, Dash'in ön sileceklerini çalıştırmasını gerektirecek kadar yoğun değildi. En azından şimdilik değildi.

"O bakış da neydi?" diye sordu Dash.

Ashley tepkisini gördüğünü fark etmemişti. "Bir şey yok."

Dash inledi. "Bir kadının bunu söylemesinden nefret ediyorum çünkü kesinlikle bir şey var. Bu yüzden bana 'bir şey yok' saçmalığını söyleme. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Tamam, söyleyeceğim. Hepimiz kendimiz için önemli olan şeylere zaman ayırırız ve belli ki bir ilişki senin öncelikler listende pek yukarılarda değil."

Dash biraz düşündü. "İlginç bir gözlem."

"Yine de haklıyım." Ashley bir yorum yapmıştı, soru değildi.

"Temelde evet."

Ashley gülümsedi, Dash'in bunu kabul etmeye meyilli olması kendisini iyi hissettirmişti. Onun gibi dürüst bir adam nadir bulunurdu. Ashley ona âşık olmayı fazlasıyla kolay buluyordu.

"Senin hikâyen nedir?" diye sordu Dash, durumu tersine çevirerek.

"Benim mi?" Elini göğsüne bastırdı. "Benden bahsetmiyorduk. Ayrıca kim demiş ilişkim olmadığını?"

"Var mı?"

"Şu aralar yok," diye itiraf etti Ashley biraz isteksizce.

"Ama yakın zamana kadar var mıydı?"

Yağan kar yoğunlaşmaya başlamıştı.

"Bir bakıma," dedi Ashley kaçamak cevap vererek.

"Bir bakıma mı? Bu ne anlama geliyor?"

Ashley bu sorgulamadan kaçamayacaktı ve kendinden başka suçlayacak kimse yoktu. Pandora kutusunu kendisi açmıştı. "Demek oluyor ki," dedi derin bir nefes alarak, "ilişkim vardı, onun da vardı ama belli ki sadece benimle değildi."

Dash'in yüzünde bir tebessüm beliriverdi.

"Bunu neden bu kadar eğlenceli buluyorsun anlamıyorum," diye mırıldandı Ashley. "İnan bana, benim açımdan zerre kadar komik değil."

"Eminim değildir. Nasıl öğrendin?"

Ashley gerildi. Dash sanki bu büyük bir şakaymış gibi davranıyordu. "Bunu sana söylemeyeceğim."

"Hadi ama, eğlendir beni."

"Olmaz."

"Neden olmuyor? Bu geçmişte oldu, öyle değil mi?"

"Evet." Ashley koltuğunda kıpırdandı. Bu konuşma rahatsız edici bir hâl alıyordu.

"Onunla ilişkini bitirdin mi?"

Ashley buna cevap vermek istediğinden emin değildi. Jackson'la kısa ilişkisi dert olmaya devam ediyordu. Nasıl bu kadar kör olduğunu bilemiyordu. "Sana bunu söyleten nedir?"

Dash'in tebessümü geri dönmüştü, her zamankinden daha genişti. "Çünkü benimle flört ediyorsun."

Adam çileden çıkarıyordu. "Seninle flört etmiyorum." Ashley her kelimeyi belirgin bir şekilde söylemişti.

Dash açıkça güldü. "Evet, yapıyorsun."

Ashley'nin sırtı sopa gibi dimdik oldu. "Jackson kalbimi kırdı."

"Uzak ihtimal." Sesi uçarıydı.

Şimdi Dash düpedüz sinirlendiriyordu. "Ne zamandan beri insani duyguların uzmanı oldun? Yıkılmıştım. Derslerin ve işin haricinde, yere uzanıp hıçkıra hıçkıra ağlayarak ve Adele dinleyerek saatler geçiriyordum."

"Bu ne zaman oldu?"

Ashley kollarını göğsünde kavuşturarak dosdoğru ileriye baktı. "Başka soruya cevap vermeyeceğim. Jackson'la aramda geçenler seni ilgilendirmez."

"Gururun kırıldı ama onu gerçekten sevmiyordun."

Demek ki sohbete devem etmeye kararlıydı. "Hiç nazik biri değilsin, Dash." Aslında buna inanmıyordu ama Dash'in aksini bilmesine izin verecek değildi.

"Bunu zaten belirlemiştik. Artık bir ilişkim olmamasının gerçek sebebini biliyorsun. Her seferinde yüzüme gözüme bulaştırıyorum."

Aha! Bu umut veriyordu. "Demek gönül yarasında senin de payın vardı."

"*Gönül yarası*. Bu bir kadın lafı."

"Pekâlâ, başarısız ilişki."

"Daha iyi. Birkaç ilişkim oldu."

"Aldattın mı?"

"Hayır," dedi Dash, sanki böyle bir şey yapacağını düşünmesi hakaretmiş gibi.

"Kadının doğum gününü unuttun mu?"

"B-e-l-k-i." Bunun önemsiz bir ihmal olduğunu belirtircesine kelimeyi gereğinden fazla uzatarak söylemişti.

"Hadisene," dedi Ashley, kollarını çözüp ondan yana döndü. "İtiraf et. Sorgulayan akıllar bilmek ister."

"Görünüşe göre kadınlar uyanık her dakikayı bir erkekle geçirmek istiyorlar. Yapışkan bir kadına tahammül edemiyorum. Ne yazık ki, bana en çok yönelenler hep böyleleri. Ben boş alan seviyorum. Kendi alanıma ihtiyacım var," diye tekrarladı Dash. "Günde yirmi mesajı yanıtlamak ve bir arkadaşımla bira içmek için bahane bulmak istemiyorum."

"Bu arkadaş erkek mi, kadın mı?"

"Erkek." Dash bunun cevabının belli olması gerektiğini söyleyen bir bakış attı.

"Tamam, devam et." Ashley daha fazla ayrıntı isteyerek eliyle devam etmesini işaret etti.

"Bir kadının tenis maçına peşimden gelip maçımı izlemesini ya da ben dışarıdayken tesadüfen karşılaşmak istemiyorum. Bu kadar beraberlik çok fazla. Bana nefes alacak alan vermeli."

"Ya erkeklere ne demeli?" diye meydan okudu Ashley. "Kendilerine has bir sürü meseleleri var, birisi de fermuarlarını kapalı tutmanın bir yolunu bulmak."

"Erkeklerin fermuarı kapalı kalmaz."

"Tam olarak benim dediğim şey."

Dash kıkırdadı. "Tamam, kadınların da erkeklerin de kendi zaafları olduğunu kabul edebiliriz."

"Bir erkeğe alan bırakma konusunda söylediklerin ilginç." Ona bunu vermek isterdi. "Böyle kadınlar tanıyorum."

"Ne yazık ki ben de," diye mırıldandı Dash, direksiyonu daha sıkı kavrayarak. "Beni kızdıran bir başka şey de aralıksız konuşmaya ihtiyaç duyulması."

Şimdi Dash'in çenesi açılmıştı. Ashley sessizleşerek onu inceledi. Dash'in ses tonu durumu hafifletse de bundan daha fazlası olduğunu anlayabiliyordu.

"Ne?" diye sordu Dash. "Bana sanki Küçük Blade'mişim de okşamak istiyormuşsun gibi bakıyorsun."

Ashley gülümsedi. "Önemsizmiş gibi davranıyorsun ama incinmişsin." Bunu itiraf etmesi çok zordu.

Dash çok uzun gibi gelen bir süre cevap vermedi. "Evet, incinmiştim ama üstesinden geldim. Sen de incinmişsin."

Ashley başını salladı, ilişkisinin bitmesinden konuşmak istemediğini fark etmişti. "Ve bilesin diye söylüyorum, kadınlar gevezelik yapmazlar," diye üsteledi Ashley, haklı olarak tüm kadınları savunuyordu.

"Öyleyse neden hayatlarının ve başka herkesin hayatının her ayrıntısına kadar tartışmaları gerektiğini söyle. *Yıldızlarla Dans*'tan kimin vücudunun formda olduğu veya hangi ünlü çiftin çıktığı umurumda değil. Brad ve Angelina..." Dash durup başının üzerinde kesme hareketi yaptı. "...burama geldi. Bu saçmalıklardan birini öğrenmek istersem bulvar gazetesi okurum."

"Bu bana sığ kadınlarla çıktığını anlatıyor. Ama tahminimce hepsi oldukça güzel, ki bu da bana testosteron tarafından yönetildiğini anlatıyor."

"Affedersin, anlayamadım?"

"Tamam, açık açık söyleyeyim. Beyinleriniz kemerinizin altında."

"Olabilir." Şimdi kar şiddetini iyice arttırmıştı. Arabanın silecekleri zor yetişiyordu. Hava kararıyor, arabayı kullanmak her an daha tehlikeli bir hâl alıyordu.

Ashley kardan endişeliydi, araba kaygan yolda kayıp da neredeyse yan yan gidince soluğunu tuttu. Kapıya sıkı sıkı tutunup kendini hazırladı.

"Gece için durmak iyi bir fikir olabilir."

Takılmalar, eğlenceli atmosfer yok olmuştu. "Mülakatın ne olacak? Yarın değil miydi?"

"Öğleden sonra. Erkenden yola çıkarsak zamanında varmak sorun olmaz."

Ashley kabul etmek zorundaydı, yolculuk koşulları devam edemeyecek kadar tehlikeli bir hâl almıştı.

Bölüm Dokuz

Dash bir sonraki çıkışta otoyoldan çıktı, ama çıkış şeridine yakın bir dizi otele yönelmek yerine yola devam etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ashley.

"Bir Walmart ya da Target şubesi arıyorum, böylece Küçük Blade'e tasmayla kayış alabiliriz. Bugün daha önce olanların tekrarlanmasını istemiyorum."

"İyi fikir." Ashley aklından yanındaki para miktarını hesapladı. Çantasını alıp parasını saydı.

"Ben öderim, sen bana daha sonra geri ödersin."

"Banka kartımı kullanacağım." Ashley'nin içini sıcacık bir duygu kapladı ve gülümsedi çünkü "daha sonra" Dash'in yolculuktan sonra da görüşmeye niyetli olması anlamına geliyordu. Bununla hiçbir şey kastetmemiş olabilirdi ama sözleri Ashley'yi memnun etmişti.

"Neden ağzın kulaklarına vararak gülümsediğini açıklamak ister misin?" diye sordu Dash ondan tarafa bakarak.

"Pek değil." Ashley, Dash bunu fark ettiği için utanmıştı.

"Yine de söyle," diye üsteledi Dash.

"Ah, tamam. Madem bilmen gerekiyor..."

"Biraz fazla meraklıyım."

Yalancı. Gerçeği ağzından alıncaya kadar rahat bırakmayacaktı. Ve Ashley kendine karşı dürüst olsa, bu yolculuktan

sonra onu görmeyi kesinlikle umursamazdı. "Biraz meraklı ya da değil, şu anda Noel'den sonra görüşebiliriz gibi hissediyorum." Sinirli ve kendinden emin olmayan bir ifadeyle konuşuyor, çenesini kapamış olmayı diliyordu.

Dash'in yüzünde beliren tebessüm gözlerine yansımıştı. "Aa, yapma ya. San Francisco'ya geri dönmemiz gerekiyor, öyle değil mi?"

Ashley bunu unutmuştu. "Aslında ben... uçakla dönmeyi ummuştum."

"Bunun için iyi şanslar. Unutmuş olma ihtimaline karşılık, bu tatil mevsimi ve muhtemelen tüm uçuşlar tamamen rezerve edilmiştir. Hatta tatilden sonra bile."

"Doğru." Dash'le birlikte dönme fikri hiç de fena değildi. Bunu sabırsızlıkla bekleyecekti. "Bu durumda, seninle birlikte dönmemin bir sakıncası yok."

"Lutfettin," diye takıldı Dash.

"Hatırlarsan bu sabah çok iyi başlamadı ama senin seri katil olmadığını görünce fikrimi değiştirdim."

Dash homurdandı. "Senin gözünü boyamış olabilirim, bunu asla bilemezsin," diye takıldıktan sonra konuşmasına devam etti. "Ayrıca benim inanılmaz olduğumu düşündüğün belli."

"Affedersin, anlayamadım?" Ashley gülerek her kelimeyi abartmıştı. "Hayal dünyasında yaşıyorsun ama hazır öyleyken tadını çıkar."

"Niyetim bu." Gözleri muzip bir pırıltıyla aydınlanmıştı. Ashley aralarındaki çekimin her geçen dakika daha da arttığını fark etti, Dash'le birlikte olmaktan ne kadar hoşlandığını düşünürken gülümsemesini sakladı. Bu sabah birlikte yolculuk yapabileceklerini, ondan bu kadar hoşlanacağını asla tahmin edemezdi.

Yola devam ederlerken sokağın iki yanında iş yerleri sıralanmıştı. Ashley bir Target ya da Walmart şubesi bulmak

için sürekli dışarıya bakıyordu ama bunu yaparken son birkaç günü düşünüp duruyordu.

"Dash, dönüş yolculuğunu seninle yapacaksam, bu Noel'i Seattle'da geçirmen anlamına geliyor, öyle değil mi?"

"Evet. Yani?"

"Öyleyse yılbaşını annemle ve benimle geçirmeye ne dersin? Seni ağırlamayı çok isteriz ve bundan daha iyi bir Noel yemeği yiyemezsin. Annem hindi dolgusunu inanılmaz yapar." Hızlı hızlı konuşuyordu, neden tereddütlü ve tuhaf hissettiğinden emin değildi. "Söyle, dolgu maddesiyle sos arasındaki farkı biliyor musun? Ben daha yeni öğrendim." Ashley gevezelik ettiğini biliyordu, Dash bundan hoşlanmadığını söylemişti, ancak kendini tutamıyordu. Dash onu sinirlendiriyordu. Daha da kötüsü, davetini reddeder korkusuyla böyle yaptığının farkındaydı ve Dash'in Noel'i annesi ve kendisiyle birlikte geçirmesini gerçekten istiyordu.

"Pekâlâ, dolgu ve sos arasındaki fark neymiş?"

Ashley onun Noel davetiyle alakalı bir şey söylemediğini fark etti. "Dolgu maddesi hindinin içinde pişiyor, sos hindinin dışında. Mantıklı, değil mi?"

"Sanırım bu hiç aklıma gelmemişti."

"Biliyorum. Benim de." Ashley biraz bekledikten sonra sorusunu yeniledi. "Noel konusu?"

Dash bir an duraksadı. "Size katılmaktan mutluluk duyarım ama önce annene sorarsan daha rahat edeceğim."

"Annemi tanıyorum, sorun olmayacaktır."

"Önce onunla konuş," diye üsteledi Dash.

"Tamam, konuşacağım, ama benim için nasıl deli olduğunu görünce seni dahil etmekten mutlu olacaktır."

Dash kıkırdadı, çok geçmeden tedirginlik kaybolurken Ashley de kendisini gülümserken buldu.

Ashley bir Walmart tabelası görerek işaret etti. "Hemen ileride sağda."

"Görüyorum." Dash ışıklarda durdu, sonra sağa saparak park alanına girdi. Asfaltın bir tarafında çevresine rengârenk ışıklar dolanmış taze bir Noel ağacı duruyordu. Yeni yağmış kar dallara ağırlık yapıyor, ağaçlara sihirli bir görünüm veriyordu. Ashley taze ağaç kokusunu seviyordu ama annesi yangın tehlikesi nedeniyle yapay ağaçta ısrar ediyordu.

"Tasma ve kayıştan başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır... Sence uzun sürer mi? Küçük Blade'i arabada yalnız bırakma fikri hoşuma gitmiyor." Ama vücuduna sarmalanmış kazakla yeterince ısınacaktı.

"Birkaç dakikada sorun olmaz. Bir otel bulduğumuzda onu çıkarıp yürütürüm. Umarım kar ve soğuk acele edip işini yapması için yeterli olur."

"Onu dışarı çıkaracağım," dedi Ashley, ama Dash'in teklifinden memnun olmuştu. Hava soğuk ve berbattı, köpeği alan kendisi olduğu hâlde Dash bunu hatırlatamayacak kadar cömert davranıyordu.

Alan hemen hemen doluydu, park yeri bulmak birkaç dakika aldı. Ne yazık ki dükkâna yakın bir yer değildi, bu da çamurlu alanda uzun bir yürüyüş anlamına geliyordu. Neyse ki Ashley çizmelerini giymişti. Dash kolunu uzatınca minnetle koluna girdi. Alan buzlanmıştı ve kaygandı, Dash tutmasaydı düşerdi.

"Tam bir centilmensin," diye takıldı Ashley.

"Kendine bunu anlatmaya devam et," diye karşılık verdi Dash şakayla.

Ashley gülümsedi. Bu gerçekten bir maceraya dönüşüyordu ve sadece Dash'ten gerçekten hoşlanmaya başladığı için değildi, yolculuktan da zevk almaya başlamıştı. Kısa sürede Seattle'da olacaklardı, Ashley onu son görüşü olmayacağını düşününce biraz sersemlemiş gibi hissetti.

İçeri girdiklerinde Dash boş bir el arabası aldı.

İndirim koridorundan geçerlerken malzemelerden biri hemen Ashley'nin dikkatini çekti. "Dash, bak. Fıstık ezmesi indirimde." Bir kavanoz alıp arabaya koydu.

Dash kuşkuyla ona baktı. "Fıstık ezmesi mi satın alıyorsun?"

"Bu gibi şeyler üniversite öğrencileri için altın gibidir. Bu ve Velveeta peyniri. Fıstık ezmesiyle besleniyorum ben."

"Bu çok şey anlatıyor," dedi Dash başını iki yana sallayıp dalga geçerek.

Ashley şakadan kolunu yumruklarken Dash'in gülümsediğini fark etti. Gözlerini ondan ayırmak zor geliyordu. Gereğinden fazla zordu.

Dash evcil hayvan bölümüne ulaşıncaya kadar ustalıkla koridordan ileriye ve bir sonrakine yönlendirdi. "Şuna bak," dedi Ashley, özellikle küçük köpekler için yapılmış, minik yeşil ve kırmızı çanlarıyla geyikli bir baş bantı gösterdi.

"Olmaz," dedi Dash başını iki yana sallayarak. "Küçük Blade'i bu başlıkla utandıramazsın."

"Ama..."

"Büyük Blade bunu takar mıydı?"

Ashley bu kadar saçma bir şeyle yaklaşacak birisine Blade'in muhtemelen bedensel zarar vereceğini çok iyi biliyordu. "Bu soru hiç adil değil."

"Öyleyse cevabı biliyorsun."

"Peki, ya Noel Baba şapkası? Bildiğin gibi Küçük Blade annem için bir Noel hediyesi."

Dash cevaplamayı reddetti ve Ashley şapkayı el arabasına koyduğunda hiçbir şey söylemedi. Ashley'nin tasma, kayış, bir portör, bir torba köpek maması ve çiğnenecek bir oyuncağa karar vermesi uzun sürmedi.

"Çıkmaya hazır mısın?" diye sordu Dash, Ashley hayvan bölümünü boşaltmayı bitirince.

"Tamam."

"Velveeta peynirinin indirimde olup olmadığını kontrol etmek istemediğinden emin misin?"

"Eminim." Fıstık ezmesini arabadan alıp rafına geri koydu. Bunu Seattle'a, sonra da San Francisco'ya götürmek biraz saçmaydı.

"Fıstık ezmesi ve Velveeta yok mu? Seattle'da onlarsız yapabileceğinden emin misin?" diye takıldı Dash.

Ashley onun kaburgalarına dirsek attı. Ah evet, Dash'in beraberliğinden tahmin edebileceği her şeyden fazla zevk alıyordu.

"Hâlâ dükkândalar mı?" diye sordu Travis McCurry, en yakın arkadaşı Justin Troup'a.

"Evet."

"Tornavidayı getirdin değil mi?"

"Getirdim." Justin kalça cebinden tornavidayı çıkardı ve sinirli sinirli etrafına bakındı. "Yakalanmayacağımızdan emin misin?"

"Eminim."

"Bunu daha önce yapmış mıydın?"

"Hayır," diye mırıldandı Travis, tüm çabasına rağmen sesi güvenden yoksundu. "Babam yaptığımı bilseydi beni vururdu." Travis arabanın arka tarafına yaklaşırken eli titriyordu. Doğru araba ortaya çıkmadan önce, sabırsızlığı her geçen dakikayla daha da artarken arabasının içinde yaklaşık bir saat soğukta beklemişti. Muhtemelen aynı renk ve modelde araba olması gerekmiyordu, ancak riske girmeyecekti. Plakadaki değişikliği kolay kolay kimse fark etmez diye düşündü ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Bu karmaşaya girmesi kendi hatasıydı.

"Başka seçeneğim yok." Travis'in kafasında, bu arabanın plakasıyla kendisininkini değiştirmek tek seçenekti.

Büyükannesi on yedinci yaş gününde, iftihar listesindeki notlarını devam ettireceğine inanarak bir araba satın almıştı, gerçi notlarproblem olmamıştı, çok çalışmış ve en yüksek notları almıştı. Annesiyle babasının tek şartı, Travis'in araba sigortasını, benzini ve ehliyet ücretlerini kendisinin ödemesiydi.

Travis hemen kabul etmişti. Yerel bir restoranda komi olarak çalışıyordu ve müdür onu seviyordu. Yaza kadar garsonluğa terfi edeceğini, çok iyi bahşiş alacağını umuyordu.

Sorun Bailey Thompson'ı yortuda dansa götürmek istediğinde ortaya çıkmıştı. Annesi smokinin kira bedelini ödemişti ama dansa katılmanın, çiçeklerin, resimlerin ve hesaba katmadığı bir sürü şeyin masrafı olmuş, bir haftadan kısa sürede birikimlerini harcamıştı.

Ya Bailey'yi danstan önce yemeğe götürmekten ya da araba tescilinin yenilenme masrafından vazgeçecekti. Bailey'yi yemeğe götürmeyi seçmiş, bu da şehirde süresi dolmuş plakayla dolanmasına neden olmuştu. Şimdiye dek şansı yaver gitmişti ama sonunda yakalanacaktı.

Travis'e bu fikri tesadüfen gördüğü araba plakalarını çalanlara dair bir gazete haberi vermişti. Gerçi bu tam olarak çalmak değildi. Tüm amacı plakaları değiştirmekti. Saptadığı beyaz arabanın plakasının daha dokuz ay vakti vardı. Gelecek kasımda yenileme zamanı geldiğinde... eh, bu kısmı henüz kararlaştırmamıştı.

Travis'le Justin arabanın arkasında çömeldiler. Travis'in eli titriyordu ama bu, soğuktan ziyade sinirdendi.

Uzaktan bir korna sesi geldi.

"Geliyorlar," dedi Justin, yerinden fırladı, kaçma telaşıyla karlarda kaya kaya dükkânın köşesine koşturdu. İçeride on dakikadan fazla kalmamışlardı. En fazla on iki.

Travis yakalanma korkusuyla popo üstü düşünce soğuk, ıslak karlar kotundan içeri sızdı. Bir şeyler de duymuştu. İnsan sesi olmayan bir gürültü. Tek bir vidası kalmıştı, şimdi korkup kaçacak değildi. İş üstündeydi, ne olursa olsun işini bitirmeye kararlıydı.

Travis arabanın yan tarafından etrafa bakındı, önlerindeki sırada geri geri yerinden çıkan bir araç gördü. Araba sahibi olmadığını anlayınca rahat bir nefes aldı.

Ayağa kalkıp Justin'e tehlike geçti işareti yaptı.

Travis sakin görünme arzusuyla saklandığı yerin güvenliğini bıraktı. Binanın korumasından ayrılmadan önce her iki tarafını kontrol etti. Araca yaklaşırken gürültü geri döndü.

"Çıngırak sesleri duyuyorum," dedi Justin yüksek sesle fısıldayarak.

"Ben de." Travis dükkânın önünde bir gönüllünün çıngırak çalarak hayır için para topladığını gördü.

"Umursamıyor musun? Her an yakalanabiliriz."

"Pek değil. Sakinim. Ya sen?"

Justin omzunu silkip önceki davranışını yalanlarcasına ellerini ceplerine soktu. "Evet, ben de."

"Hayır, sen değilsin." Travis bundan keyif almaya başlamıştı.

"Ben korkmuyorum. Sadece yakalanırsak seni otobüsün altına atarım diyorum, bu senin belan, benim değil."

"Teşekkürler dostum."

"Sen Bailey Thompson için umut besliyorsun diye hapse girecek değilim."

O sırada mızırdanan bir ses dikkatini çekti. Travis kaşlarını çattı. "Bu bir... köpek sesine benzemiyor mu?"

Justin ellerini yüzünün iki yanına tutarak arabanın içine baktı.

"Neymiş?" diye sordu Travis.

"Bir köpek... yavru."

Travis plakayı çıkarmıştı, şimdi tek yapması gereken yerine kendi zamanı geçmiş plakasını takmaktı. Gerçekten de ilk başta olduğu kadar zor değildi. Neyse ki gölgelerde gizleniyorlardı.

Justin arabanın içine bakmaya devam ediyordu. "Köpek yavrusu patilerini cama dayadı. Acıkmış olmalı."

"Kapılar kilitli mi?"

Justin korku içinde geriye sıçradı. "Arabada parmak izlerimi bırakmayayım."

"Eldiven giy." En yakın arkadaşı suç ortağı olarak başarısızdı. Ancak suç işlerken yakalanmamak okulda öğretilen bir şey değildi.

"Ha evet, eldivenler." Justin ceket cebinden bir çift eldiven çıkarıp giydi. Sonra kapıyı yokladı. "Kilitli."

"Endişeye gerek olduğunu sanmıyorum. Köpek bizi ele vermez."

"İyi bari."

"Çiftin geri döndüğünü görmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi, sonra paniklemiş bir sesle konuşmasına devam etti. "Dur. Şu anda dükkândan çıkanlar galiba onlar."

Travis dondu. Ayağa kalkıp bakmaya cesaret edemedi.

"Kadının üzerinde kırmızı palto mu var? Ve diz boyu kahverengi çizmeler?"

"Evet. Ya adam?"

"Hey, kadın kötü görünümlü değil."

"Ya adam?" diye tekrarladı Travis.

"Adam iyi, sanırım."

"Adamın nasıl göründüğünü sormuyorum."

Justin sinirli sinirli Travis'e baktı. "Daha bitirmedin mi?"

"Hemen hemen."

"Çabuk."

"Elimden geldiğince hızlı yapıyorum." Travis'in elleri donmak üzereydi, paniğe kapılmak üzere olduğu için de son vidayı düşürdü.

"Onları başka tarafa çek," diye yalvardı Travis.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Sadece yap."

"Tamam, ama bana borçlusun."

Justin ellerini ceplerine soktu, "Ah, Noel Ağacı," şarkısını ıslıkla çalarak yaklaşan çifte doğru yürüdü.

Travis elinden geleni yaparak çabucak karların içinde vidayı buldu ve yerine yerleştirdi. Arkadaşının sözlerini çıkaramıyordu, ama Justin'in çifti yavaşlatma çabasıyla habire konuştuğunu duyabiliyordu.

Travis artık işi bitince ayağa kalktı ve çıkardığı plakayı kışlık paltosunun içine soktu. Gelişigüzel bir şekilde Justin'e doğru yürüdü.

"Üzgünüm arkadaşlar, arkadaşım sizi rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de etmiyor," dedi kadın. "Okul temsili için sözlerinin pratiğini yapıyordu ve kulağa oldukça güzel geliyordu."

"Harika. Gitme zamanı. Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller," dedi kadın, ama adamın o kadar cana yakın ya da güvenir bir hâli yoktu. Aslında onlara kuşkuyla bakıyordu.

Ama o sırada Travis fena hâlde suçlu göründüğünden emindi. Belki de öyle olduğu içindi.

Bölüm On

Ashley Kuzey Kaliforniya'nın yoğun doğal ormanlarına sokulmuş Redding'in şehrin kalbinde uzanan Sacramento Nehri'yle oldukça güzel bir şehir olduğuna karar verdi.

Dash'in yola devam etmeyi tercih ettiğini biliyordu ama karlı havada özellikle de artık karanlık olduğu için Siskiyou Geçidi'nden Oregon'a araba sürmek tehlikeli olurdu. Dash geceyi bir otelde geçirmeyi teklif ederek sadece tedbirli davranmıştı.

Sabah ne kadar erken yola çıktıklarına bağlı olarak akşamüstü güvenli bir şekilde Seattle'a varmaları mümkün olacaktı. Bu Dash'e fazla boş zaman bırakmıyordu ama işe yarardı.

Dash iş görüşmesinden pek bahsetmemiş olsa da Ashley bunun onun için önemli olduğunu biliyordu. Highland Havayolları masasında rezervasyon memuresiyle konuşurken ve daha sonra ikisi de aynı kiralık arabayı istediğinde ne kadar ciddi olduğunu hatırlıyordu. Israrla ayın yirmi ikisinde Seattle'da olmasının hayati olduğunu söylemişti.

Ne olursa olsun mülakat için Seattle'a zamanında varmak zorundaydılar. Ashley bunun gerçekleşmesi için gücü dahilinde her şeyi yapmaya kararlıydı.

"Bu otellerden beğendiğin var mı?" diye sordu Dash, Ashley'yi düşüncelerinden çekip çıkararak. Şimdi kar her

zamankinden daha yoğundu ve anbean şiddetini arttırıyordu. Dash'in telefonu olsaydı yarının hava durumunu kontrol edebilirlerdi. Ne yazık ki Ashley'nin modası geçmiş telefonu işe yaramıyordu. Ashley'nin Noel listesinin başında yeni bir telefon vardı.

"Ashley?" diye tekrar sordu.

"Ah, üzgünüm. Herhangi biri olur. Sen karar ver." Dash'in bunu sorarak düşünceli davranmasını takdir ediyordu.

"Tamam." Dash tanınmış saygın bir zincir otele girerek aracı sütunlu girişin altına park etti. Küçük Blade'i arabada bırakarak içeri girdiler.

"Umarım köpeğe itiraz etmezler," diye fısıldadı Ashley lobiden geçerken. Küçük Blade'in sorun olmayacağını biliyordu. Geceyi portörde geçirmesini sağlayacaktı.

Dash köşesi küçük, saksı boyu bir Noel ağacıyla süslenmiş bankoya yaklaştı. Resepsiyon masasının iki yanı boyunca birkaç Noel kartı bantlanmıştı. Arkasındaki adam iyice sıkılmıştı, onlar yaklaşırken bir dergiyi karıştırıyordu.

"Mutlu tatiller," diye selamladı Ashley, tebessümünün adamı köpek için ikna edebileceğini umuyordu.

"Size de," dedi adam geri tebessüm ederek. Dikkatini toplayarak istemeye istemeye bakışlarını Dash'e çevirdi.

"Müsait iki odanız var mı?" dedi Dash.

"Var. Hava durumu birçok iptale yol açtı, bu yüzden şanslısınız."

"Harika." Dash kredi kartını çıkardı.

"Bir köpek yavrusuyla olur mu?" dedi Ashley, adama kocaman bir tebessümle gülümsedi. Öne eğilip ne okuduğunu sordu ve şimdiye dek karşılaştığı en ilginç adammış gibi sohbete devam etti.

"Köpek yavrusu?" dedi Dash.

Görevli gönülsüzce bakışlarını Ashley'den Dash'e çevirdi. "Sorun değil, bir hayvan dostuyuz. İlave küçük bir ücreti var."

"Harika." Ashley omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti. Dash bu noktaya kadar centilmen davranmıştı ama Küçük Blade'le birlikte kabul edecek yer arayarak, bir otelden diğerine gitmek zorunda kalsalardı işbirliği havasının devam edeceğini sanmıyordu.

Odaları Dash kendi kartıyla, Ashley de kendi kartıyla ödedi. Belgeleri doldurup anahtarlarını alınca arabaya geri döndüler. Dash pek memnun görünmüyordu ama olmalıydı. Sadece iki oda bulmakla kalmamışlardı, ayrıca otelde bir restoranla bir salon da vardı. Saatlerdir yemek yememişlerdi ve Ashley acıkmıştı.

"Yine mi acıktın?" diye sordu Ashley, Dash bagajdan bavulunu çıkarırken. Dash lobiye girdiklerinden bu yana hiç konuşmamıştı.

Dash durup ona baktı. "Ben iyiyim, neden soruyorsun?"

"Demin orada biraz canı sıkkın görünüyordun."

"Canı sıkkın mı?"

"Evet. Bana kaşlarını çattın, masanın arkasındaki adama çabucak sinirleniyordun. Hayırdır, ne oluyor?"

Dash uzunca bir süre ona baktı. "Neden flört etmen gerektiğini anlamıyorum."

Ashley şaşırmıştı. "Şaka yapıyorsun."

"Peki, tamam, unut gitsin." Ashley buna bayılmıştı. Yüzünü bir tebessüm kaplayıverdi. "Kıskanıyorsun!"

Dash Ashley'ye bu şimdiye kadar söylediği en gülünç şeymiş gibi baktı. "Kendine gel."

"Bu harika," diye fısıldadı Ashley, bu durumdan oldukça memnundu.

"Ne?" dedi Dash.

"Benden hoşlandığını biliyordum. Sana söylemiştim."

Dash'in asık suratı yumuşamış, yerini çekici bir gülümsemeye bırakmıştı. "Beni kışkırttığını itiraf edeceğim."

"Küçük Blade'in sorun olmayacağını söylemesini umarak adamı yumuşatıyordum." Ashley bunun ikiyüzlülük olduğunu biliyordu.

Ashley uykulu Küçük Blade'i portörüne yerleştirirken Dash bagajı boşaltmayı bitirdi. Her ikisinin de sürgülü cam kapılarla havuz alanına açılan odaları en alt kattaydı. "Küçük Blade'i tasmayla dışarı çıkaracağım."

"Sen onu çıkarırken ben de arabayı park edeyim," dedi Dash.

"Küçük Blade'i portörüne koyar koymaz seninle restoranda buluşuruz."

Ashley bavuluyla Küçük Blade'i çekeleyerek odasına götürdü. İçeri girer girmez yavruyu portöründen çıkarıp tasma taktı. Dışarı çıkarmak için sürgülü kapıyı açtı. Verandada üç, beş santim bozulmamış kar vardı, dışarıdaki ışıkların vurduğu karlar parıldıyordu. Küçük Blade burnunu soğuk karlara soktu, ardından başını iki yana sallayarak hoplaya zıplaya etrafta dolandı. Ashley parlak sarı bir leke gördüğünde köpeği içeri sokma zamanı geldiğini anladı.

Yavruyu portöre yerleştirince top gibi kıvrılıp uyudu. Şimdiye kadar şansları yaver gitmişti. Tarlada kaçma girişimi dışında iyi huylu bir yavruydu.

Ashley bundan sonra bavulunu açıp pijamalarını ve yedek kıyafetini çıkardı. Bu en iyi kıyafetlerinden biriydi. Dash'i etkilemek istiyordu, özellikle de bankodaki adamı kıskandığını kabul ettiği için.

Yanına gittiğinde Dash restoranda bir bölmedeydi. Ashley'nin değiştirdiği kıyafeti beğeniyle inceledi ama yorum yapmadı. Ashley'nin güzel göründüğünü söylemesine ihtiyacı yoktu. Sürekli üstünde dolaşan bakışları çok şey anlatıyordu.

Ashley acıkmanın da ötesindeydi, kayarak yerine geçti ve menüyü eline aldı. "İlk sayfadaki her şeyi yiyebilirim," diye mırıldanarak seçenekleri gözden geçirdi.

Garson siparişlerini almaya geldiğinde karar veremeyince bunun yerine iki meze seçti: Fransız soğan çorbası ve küçük bir hamburger. Dash günün spesyali olan spagetti ve köfte ısmarladı. Restoranın sadece bir avuç müşterisi vardı. Salon daha işlek görünse de normal akşam yemeği saati geçmişti.

Anlaşılan karaoke gecesiydi çünkü bir disk jokey odadaki enerjiyi arttırıyor, kalabalığa ödüller ve teşvikler sunuyordu. Çok geçmemişti ki Ashley ayağıyla müziğe tempo tutmaya başladı, çoğu yöre sakini gibi görünen yetenekleri beğeniyle dinliyordu.

"Şarkı söylemeye başlarsan ben giderim," diye takıldı Dash.

"Sen şarkı söylüyor musun?" diye sordu Ashley hevesle.

Dash omzunu silkti. "Ortaokuldayken korodaydım, ama yıllardır şarkı söylemedim."

Sürprizlerle dolu bir adamdı. "Ben de öyle, hem ortaokulda hem de lisede. Karaoke yapmış mıydın?"

"Hayır." Kelimeyi pat diye söylemesi ilgilenmediğini belli ediyordu.

"Hadi ama Dash. Eğlenceli olur."

Dash hiç tereddüt etmedi. "Katiyyen olmaz."

"Bunu yapmak için can atıyorsun," dedi Ashley ona inanmayarak. "Sana gereken biraz dürtülmek."

"Beni kaydedersen yolun geri kalanını Seattle'a kadar yürürsün."

"Ciddi olamazsın."

"Beni sınama, Ash. Çok ciddiyim."

Kendisine Ash demesine bayılmıştı, ama bu tartışmayı kaybetmeye mahkûm olduğunu görebiliyordu. "Peki, tamam."

"O salona iki metreden fazla yaklaşmak istemiyorum, anlaşıldı mı?"

"Tamam, tamam, mesaj alındı."

"Yine de seni durdurmayayım."

Ashley başını salladı. İçini hayal kırıklığı kaplamıştı. İkisi birlikte sahneye çıkıp şarkı söylemeyi çok istiyordu, ama anlaşılan böyle bir şey olmayacaktı. Bu *Lise Müzikali*'nden bir sahne olmayacaktı.

Yemekleri geldi. Ashley her iki mezeyi de hızla yerken bir oturuşta bu kadar yemeği yiyebildiği için kendisine şaşırmıştı. Dash'in de eşit derecede başarıyla tabağındaki her şeyi yiyip bitirdiğini fark etti.

Yemek boyunca arkadaşça çene çalarken Ashley ayağıyla müziğe tempo tutuyordu. Şarkı söyleyenler fazlasıyla iyiydi. Çok eğlenceli görünüyordu ve bütün gün arabada kapalı kaldıktan sonra Dash'le ya Dash'siz, Ashley gevşeyip akşamın keyfini çıkarmaya hazırdı ama onunla birlikte olacağını umuyordu.

"Salonda bir şeyler içelim," diye önerdi umutla, diğer odaya bakarak. Şarkıcıları dinlemekten keyif alıyordu. Kimisi gerçek bir yetenek sergilerken bazılarına dişini sıkarak katlanıyordu.

"Beni sahneye sürüklemek için bir bahane arıyorsun, değil mi?" diye suçladı Dash.

"Söz veriyorum seni zorlamayacağım," dedi Ashley, fikrini değiştirmesini umarak kirpiklerini kırpıştırdı. Karaoke seviyordu ama son sahneye çıkmasından bu yana haftalar -hayır, aylar- geçmişti. Ve hiç de fena değildi ya da ona öyle söylenmişti.

Dash tavana doğru baktı. "Oturup dinlemeyi bile kabul ettiğime inanamıyorum."

Ashley gülümsedi, içini mevsimin keyfi kaplamıştı. "Bu sabah hariç, harika bir gün geçirdim."

Dash eline uzandı. "Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim."

"Dash!"

"Tamam, tamam, o kadar da kötü değilsin."

Ashley başını iki yana salladı. "Dikkat et, yoksa iltifatların beni etkileyecek."

Dash güldü. "Tamam Taylor Swift, hadi, salonu bir kontrol edelim."

Bar kalabalıktı, paylaşmaya hazır bir başka çiftin yanında yer buldukları için şanslıydılar. Ashley pek fazla içen biri değildi, ancak genellikle kalabalık karşısında şarkı söyleyecek kadar gevşemek için en azından bir alkollü içki gerekiyordu.

Garson geldiğinde Dash bira, Ashley en sevdiği kokteyl Fuzzy Navel siparişi verdi. Abartılı bir içki değildi, portakal suyuyla alkol hafiflemiş oluyordu.

Birkaç dakika sonra şarkı kitabı onlardan tarafa geldi. Ashley'nin seçim yapması uzun sürmedi. Ama onun sırası gelene kadar zaman vardı ve Küçük Blade'i kontrol etmek istiyordu.

"Hemen dönerim," dedi Fuzzy Navel'ından ilk yudumu aldıktan sonra.

Dash başını salladı, sahnede Grammy performansı gerçekleştiriyormuş gibi yüksek sesle bir Sam Smith şarkısı söyleyen kadını dikkatle dinliyordu. Ashley onun bu büyülenmiş hâlinden pek hoşlanmadı.

Dash'e doğru eğilerek, "Biliyorsun ki ben de kıskançlık belirtileri gösterebilirim," dedi.

Dash sözlerini eğlenceli bulmuş gibi sırıttı. Ashley komik olmaya çalışmıyordu; gayet ciddiydi. Dash'ea karşı bir şey hissetmeye hakkı yoktu. Saatler önce tamamen yabancıydılar. Daha öpüşmemişlerdi bile, ama bir fırsat çıksaydı bunu memnuniyetle yapardı... ve fırsat çıkacağını umuyordu.

"Gidiyorsun sanıyordum," dedi Dash, hâlâ orada olduğuna şaşırmış gibi bakıyordu.

"Gidiyordum, ama seksi bir kadının seni çalmayacağından emin olmak istedim."

Dash Ashley'nin gözlerine bakarak elini kaldırdı, tek parmağını onun yüzünün yan tarafından aşağı sürttü. Ashley duygu zenginliğiyle sinirleri tatlı tatlı ürperirken nefesini tuttu. Dash'in parmağı alev almış ve sıcaklığı tüm vücuduna yayılıyormuş gibi geliyordu. Parmağı sadece yüzünü sıyırıp geçtiği hâlde temasını her yerinde hissediyordu.

"Endişeye gerek yok," diye fısıldadı Dash.

Ashley istemeye istemeye geri çekildi, Küçük Blade'i kontrol etmek için aceleyle odasına gitti. Bardaki müzik onu izliyordu. Yavrunun portörde rahatsız olup çıkmak isteyeceğinden endişeleniyordu. Kapıyı açar açmaz Küçük Blade acıklı acıklı sızlandı.

"Ah canım," diye fısıldadı, korkuları gerçek olmuştu. Açik bavulunun yanında yere diz çöktü, küçük portörün kapısını açıp yavruyu dışarı çıkardı. Köpek hiç davet beklemeden kucağına tırmanıp yüzünü yalamak için yukarı uzandı. "Çok güzelsin ve bunu biliyorsun, değil mi?"

Küçük Blade'i tekrar kucağına aldı, okşayıp karnını gıdıkladı. "Acıktın mı?" Ashley Walmart'tayken aldığı malzemeleri hatırlayınca torbayı buldu, aradığı şeyi buluncaya kadar torbanın için karıştırdı. Paketi yırtarak açtı, küçük, kemik şeklinde bir yiyecek uzatınca Küçük Blade hemen üstüne atladı.

Uzaktaki salondan spikerin bir sonraki şarkıcının numarasını çağırdığını duydu. Ashley önünde daha üç ya da dört kişi olduğunu düşünerek cebindeki numaraya şöyle bir baktı.

Çağrılanın kendisi olduğunu anlar anlamaz ayağa fırladı. "Bu benim. Aman Tanrım..." Hiç düşünmeden odadan dışarı koşturdu. Dash'in karşısında parlama zamanıydı.

Olağanüstü yeteneğinden o kadar etkilenecekti ki kendine hâkim olamayacaktı, yani Ashley öyle olacağını umuyordu.

"Geldim. Buradayım," diye seslendi bara koşturarak geri dönerken.

Ön tarafa giderek disk jokeyi buldu. "Çok mu geç kaldım?" diye sordu, elini küt küt atan kalbine götürdü. Bu kadar hızlı hareket edebileceğini hiç bilmiyordu.

"Sorun yok," dedi disk jokey mikrofonu ona verirken.

Ashley iki basamakla küçük sahneye çıktı ve müziğin başlama işaretini bekledi. Dash'i buluncaya kadar odada göz gezdirdi. Ona gülümseyince Dash de gülümseyerek karşılık verdi, sonra göz kırparak birasından bir yudum aldı. Ashley kendi içkisinden sadece küçük bir yudum almıştı ve gergindi. İçki genellikle yardımcı oluyordu ama tek yudum hiç yeterli değildi ve bu şarkının Dash'i hayran bırakmasını istiyordu.

Müzik başladı, gözleri Dash'te, boğuk bir sesle fısıldadı. "Santa, bebeğim..."

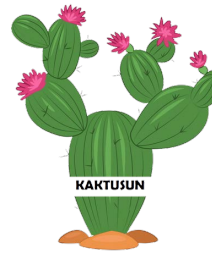
Odanın arka tarafında küçük bir kargaşa başlamıştı. Ashley göz ardı etmek için elinden geleni yapıyordu. Ama o sırada gürültü ve kahkahalar arttı, birkaç kişi zemini işaret etmeye başladı.

Ashley'nin eğlencenin kaynağını anlaması sadece birkaç dakika sürdü.

Küçük Blade peşinden bara gelmişti. Aceleyle çıkarken kapıyı kısmen açık bırakmış olmalıydı. Yavru kaçmış, yanında da bir şey getirmişti.

Ve getirdiği birkaç dakika önce verdiği kemik değildi.

Bunun yerine Küçük Blade mutlu mutlu Ashley'nin sütyenini sürükleyerek sahne önüne doğru yürüyordu.

Bölüm On Bir

Ashley fena hâlde utanmıştı. Küçük Blade'i yakalamak için sahneden aşağı atladı ama ona ulaşamadan seyircilerin arasından orta yaşlı bir adam sütyeni kaptı. İç çamaşırını zar zor Küçük Blade'den aldıktan sonra, başının üzerinde geniş bir daire çizerek zafer bayrağı gibi havada salladı.

Ashley yüzünün utançtan morardığından emindi. Küçük Blade'i yakalayıp tutmayı başardı, döndüğünde Dash'in sütyeni sallayan adamla göz göze durduğunu gördü. Dash adamın bir adım geri çekilmesine yol açan bir şeyler söyledi. Dash her ne söylediyse etkili olmuştu çünkü diğer adamın yüzündeki tebessüm kayboldu, Ashley'nin sütyenini seve seve Dash'e verdi.

Dash elinde sütyenle yanına geldi. "Artık gitmeye hazır mısın?" diye sordu, sanki soru gerekliymiş gibi. Ashley o salondan yeterince hızlı çıkamadı.

"Lütfen." Ashley, Küçük Blade'i kolunun altına sıkıştırdı, başı önde odalarına neredeyse koşarak gitti. İşitme menzilinden çıkar çıkmaz, "Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım," diye mırıldandı.

Dash bu kadar gülümsemese veya şaka yapmasaydı, ne yapardı bilemiyordu. "Sütyenimi geri alabilir miyim acaba?" diye sordu yan yana odalarına giden koridora sapar sapmaz.

Dash sütyeni uzattı ama Ashley gülmemeye çalıştığını görebiliyordu.

Dash bunun komik olduğunu düşünebilirdi, ancak Ashley kesinlikle öyle düşünmüyordu. "Sakın ha," diye tehdit etti.

"Üzgünüm. Yüzündeki ifadeyi bir görebilseydin."

Ashley elinden sütyeni kapıp anahtar kartını eline aldı, ortadan kaybolmak ve üzüntülerini minibardaki bir paket M&M'S şekerlemeyle gömmek için sabırsızlanıyordu. Dash'e seksi ve ateşli görünme girişiminden eline geçen bu olmuştu.

Küçük Blade kollarında eğilip bükülürken onu tutmaya ve anahtar kartını kullanmaya çalışıyordu. Oysa buna ihtiyacı yoktu, kapısının yarı açık olduğunu gördü.

"Yardım edeyim," dedi Dash, Küçük Blade'e doğru davranarak.

"Zaten yeterince yardım ettin, çok teşekkür ederim."

"Hey, ne yaptım ki ben?"

Ashley tereddüt etti, onun haklı olduğunu biliyordu. Dash onun hayalkırıklığıyla uğraşmayı hak etmiyordu, özellikle de onu bir yabancıdan sütyenini iade etmesini istemek zorunda kalmaktan kurtarmışken. "Hiçbir şey yapmadın."

Dash'in gözlerinde sempati işaretleri görünüyordu.

"Belli ki şarkıya yetişmek için koştururken kapıyı tam kapatmamışım. Benim hatam." Bu doğru olsa bile, Dash'in de kısmen sorumlu olduğunu hissediyordu. Dash'in gözlerine bakmayı reddetti. "Ama sen de suçsuz sayılmazsın."

"Nasıl yani?"

Bunu itiraf etmek muhtemelen hataydı. "Sana seksi yönümü göstermek istedim."

Dash sırıtarak yüzünün yan tarafını ovuşturdu. "Bunun için çok uğraşmana gerek yok, Ash. Seni zaten çok çekici buluyorum."

Ashley'nin gözleri büyüdü, sıcak bir duygu utancının bir kısmını alıp götürdü. "Öyle mi?"

"Şaşırtıcı bir şekilde öyle."

"Şaşırtıcı bir şekilde mi?" Adam nasıl oluyor da bir solukta hem iltifat hem de hakaret edebiliyordu?

"Günün büyük kısmında benim sabrımı sonuna kadar zorladığına bakılırsa, evet, şaşırtıcı bir şekilde."

"*Senin* sabrını mı zorluyorum?" Ashley her şey dikkate alındığında bunu fazlasıyla küstahça bulmuştu.

"Zorluyorsun. Ayrıca seni rahatsız edici buluyorum." Dash yaklaşınca Ashley'nin sırtı duvara yaslandı.

"Ah?" Dash bu kadar yakınındayken, hele de gözleri dudaklarına odaklanmışken konuşmak zordu. Dash yüzünü yaklaştırırken Ashley beklentiyle nefesini tuttu. Dash hayal kırıklığına uğratmadı. Başını bir yana eğip dudaklarını dudaklarına bastırdı. Eliyle ensesini kavrayarak biraz daha kendisine çekti. Dudakları sıcak ve yumuşaktı. Hafif bira tadı vardı, ama uzun ve araştıran öpüşüyle Ashley kendinden geçti. Dash iç geçirerek istemeye istemeye dudaklarını uzaklaştırdı.

Ashley gözlerini kapalı tutarken Küçük Blade kollarında kıvrılıp kıpırdanıyordu.

"İyi geceler, Ash."

"İyi geceler," diye karşılık verdi Ashley, kapıdan girerken neredeyse tökezliyordu. Odasına girer girmez Küçük Blade'i yere bıraktı. Yerdeki kıyafet karmaşasından Küçük Blade'in bavulunu eşeleyerek eğlenceli zaman geçirdiği belli oluyordu. Henüz Dash'ten ayrılmak istemediği için tekrar ona teşekkür etmek için döndü.

Dash onun kafasını uzattığını fark etti. "Sabah yola erken çıkmak istiyorum."

"Tamam."

Dash kaşlarını çattı, Ashley'nin tartışmasını ya da mantıksız bir talepte bulunmasını bekliyormuş gibi ters ters baktı.

"Ne?" diye sordu Ashley.

"Yok bir şey. Sadece sen aşırı uyumlu olunca endişelendim."

Bunu söylemesi hakaretti. "Neden beni bir an öpüp bir sonrakinde ters ters bakıyorsun?"

"Belki de senden fazlasıyla hoşlandığımı fark ettiğim içindir."

Ashley bu sözlerden hoşlanmıştı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Olabilir."

"Nasıl yani?" diye sıkıştırdı Ashley.

"Eh, öncelikle sen Kaliforniya'da yaşıyorsun, bense büyük ihtimalle Seattle'daki bu işe gireceğim. Uzak mesafeli ilişkiler yaşadım ve yürümüyor."

Ashley en azından nerede durduğunu biliyordu. Ve Dash daha önce bir ilişkinin öncelikler listesinde yukarılarda olmadığını söylemişti. Yine de Ashley bunun değişmeye başlamış olabileceğini ummuştu. "Zaten benim sorunum bana yeter," dedi Ashley, böylece Dash onun da bir ilişki peşinde olmadığını anlayacaktı. "Yüksek lisansı bitirmem gerekiyor."

"Ayrıca birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Bir gün... hatta tam yirmi dört saat bile değil," dedi Ashley, ama ona çok daha uzun gibi geliyordu.

"Doğru." Dash itiraz etse de aralarındaki mesafeyi kısaltmıştı.

Dash elini boynuna dolayıp kendine çekerek düşünmeden, şiddetle bir kez daha öperken Ashley hiç şikâyet etmedi. Dash şiddetle iç geçirerek alnını alnına dayadı. "Sabaha görüşürüz."

"Tamam," diye mırıldandı Ashley, gözlerini kapalı tutarak Dash'in bu kadar kolaylıkla uyandırdığı duygulara sıkı sıkı tutundu.

"Seni saat dörtte uyandırırım."

"Dört," diye tekrarladı Ashley birden gözlerini açarak. "Kahveyle, değil mi?"

"Kahveyle."

"Kahvesiz pek kendime gelemiyorum." Ve bu en hafif deyimiydi.

"İcabına bakarım," diye söz verdi Dash.

"İyi geceler," diye fısıldadı Ashley.

"İyi geceler," diye tekrarladı Dash.

Ashley odasına girdiğinde Küçük Blade'i açık bavulunun üzerinde uyurken buldu. Onu kucağına alıp portörüne yerleştirdikten sonra kapıyı kapattı.

Esneye esneye pijamasını giydi, dişlerini fırçaladı, günün olaylarından yorgun yatağına tırmandı.

Ashley'nin duyduğu bir sonraki şey kapısına aralıksız vurulması oldu. Örtüleri bir yana atıp sendeleyerek gürültüye doğru yürüdü. "Geliyorum." Gözetleme deliğinden baktığında elinde plastik kahve bardağıyla koridorda duran Dash'i gördü.

"Ne çabuk gitme vakti geldi?" diye itiraz ederek kapıyı açtı.

"Günaydın, Uyuyan Güzel."

Ashley kahveyi minnetle alarak kokusunu içine çekti. "On beş dakikada hazır olurum."

Dash kuşkuyla baktı. "Tamam. Sen giyinirken ben de arabayı ısıtayım."

Dash'i bekletmemeye kararlı olanAshley hemen giyindi, Küçük Blade'i portörden çıkarıp dışarı götürdü. Yavru

büyük ihtimalle soğuktan kaçmak için işini çabucak yaptı. Kar yağışı kesilmişti, yerde on, on beş santim kar vardı.

Ashley yavruyu tekrar portöre koydu ve lobide Dash'le buluştu. Dash Küçük Blade'i ondan alınca Ashley de odasına dönüp bavulunu aldı. Anahtar kartlarını resepsiyona bırakarak dışarı çıktılar.

Dash sözünü tutup arabayı ısıtmış, camlar kardan ve buzdan temizlenmişti.

Ashley yerine yerleşir yerleşmez Dash o gün Seattle'a varmasının önemini tekrarladı. "Mülakat bu öğleden sonra."

"Biliyorum. Gereksiz mola yok," diye söz verdi Ashley.

"Buna memnun olurum." Arabayı parktan çıkardı ve yeniden otoyola yöneldiler.

Araba sıcak ve rahattı. "İyi uyudun mu?" diye sordu Dash, birkaç dakika sonra.

"Evet. Sen?"

"Pek değil."

"Neden?" dedi Ashley, kahvesini yudumlayarak.

Dash cevap vermedi. "Aklımda bir şeyler vardı."

"Mülakat için mi endişelendin?" Ashley bu işin onun için önemli olduğunu biliyordu.

"Hayır." Dash'in yüzü karardı. "Aslında seni düşünüyordum ve işlerin dün geceki gibi bir hâl almamasını diliyordum. Beni yanlış anlama. Öpüşmemizden zevk aldım, ama şimdi aklımdasın ve pek başka bir şey düşünemiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Ash, bu öğleden sonra önemli bir mülakatım var ve buna odaklanmam gerekiyor. Dikkatimin dağılmasını istemiyorum, oysa sen fena hâlde dikkatimi dağıtıyorsun."

"Vay."

"Bu sakın başını döndürmesin."

"Üzgünüm, artık çok geç. Beni senin öptüğünü hatırlatabilir miyim?"

"Biliyorum. İnan bana biliyorum."

Ashley memnuniyetini saklamakta zorlanıyordu. "Endişelenme Dash. Mülakatına odaklanman için elimden geleni yapacağım. Hazırlanman için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet. Bana öyle bakma."

"Ne gibi?"

"Yani... öyle," diye mırıldandı Dash.

"Tamam, sen nasıl istersen. Bugün yeni bir başlangıç."

Dash ona baktı. "Sence bu kadar tapılası olmayı bırakabilir misin?"

Ashley eriyip onun ayaklarının dibine yığılacağını düşündü. "Bunu bana söyleyip sonra da cevap vermememi bekleyemezsin. Bana hiç kimse tapılası dememişti, en azından son iki, üç yıldan bu yana."

Dash'in dikkati dağılmasın diye sonraki bir saat sessizlik içinde yol aldılar. Ashley kilometreler geçip giderken dosdoğru ileriye bakıyordu. Neyse ki otoban açıktı ve hava durumu düzelmişti.

Geçitten Oregon'a girerken hava hâlâ karanlıktı. Ashley, geçidin daha dik kısımlarında stop lambaları yanıp sönerek yolun kenarından giden birkaç büyük kamyon gördü. Ama Dash olağanüstü bir sürücüydü, sekiz ve on iki tekerleklilere bol bol mesafe bırakarak sadece gerektiğinde sollayıp geçiyordu.

Oregon'a girerlerken Dash dikiz aynasına bakarak alçak sesle sövdü.

"Sorun nedir?" diye sordu Ashley.

"Arabam kenara çektiriliyor."

Ashley dönüp baktığında gerçekten de Oregon Eyalet Devriye arabasının ışıkları yanıp sönüyordu. Dash arabayı otoyolun kenarına çekerek polis memurunun yaklaşmasını bekledi.

Pencere camını indirdi, ehliyetini uzattı. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Polis arabanın içine eğilip Dash'e, Ashley ve Küçük Blade'e baktı. "Süresi geçmiş plakayla dolaşıyorsunuz."

"İmkânsız," dedi Dash ısrarla. "Bu kiralık bir araba." Ashley'nin üzerinden eğilip torpido gözünü açtı, kira sözleşmesini çıkarıp devriye polisine verdi.

Memur kâğıdı okudu. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Seattle," dedi Dash ketum bir ifadeyle.

"Görünüşe göre birisi plakaları değiştirmiş. Bu gerçek bir problem hâlini alıyor. Arabayı iade ederken kiralama acentesine bildirmeniz gerekecek."

Dash başını salladı. "Kesinlikle yapacağım."

Polis kiralama sözleşmesini ve Dash'in ehliyetini geri verdi. "Dikkatli kullan ve hız limitine uymayı unutma."

"Yapacağım," dedi Dash.

Ashley öne eğilip memura gülümsedi. "Mutlu Noeller."

Polis şapkasının kenarına dokunarak geri gülümsedi. "Artık dikkatli kullan."

Ashley polis tekrar arabasına bininceye kadar bekledi. "Sanırım bunun ne zaman olduğunu biliyorum."

Dash otoyola geri dönüp trafiğe karışmakla daha ilgiliydi. "Ne zaman?"

"Dün gece otoparkta dizelerini ezberden okumak isteyen çocuğu hatırlıyor musun?"

Dash dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Şimdi düşününce, yanına gelen arkadaşı gergin görünüyordu."

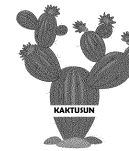
"Suçlu görünüyordu. Yanlış bir şey yaptığını biliyor gibiydi."

"Öyleydi," dedi Dash kaşlarını çatarak.

"Çok da iyi çocuklara benziyorlardı." Ashley ikisinin de ne kadar efendi olduklarını hatırlıyordu. "Sence böyle bir şeyi neden yapmış olabilirler?"

Dash soruya soruyla cevap verdi. "Birisi neden böyle bir şey yapar?"

"Eh, tek söyleyebileceğim ne ekersen onu biçersin. Eskiden babam bana hep bunu söylerdi. Keşke orada olup bu iki çocuğa öyle olduğunu görseydim."

Bölüm On İki

Ajan Jordan Wilkes telefon konuşmasını bitirdi ve arabayı hız sınırının on mil üzerinde kullanan Ajan Buckley'ye döndü. Wilkes huzursuz geceyi çoğunlukla uykusuz geçirmiş, Ashley Davison konusunda doğru yolda oldukları umuduyla ellerindeki bilgiyi düşünüp taşınmıştı. Aklında tekrar tekrar kadınla eski ordu istihbarat memuru arasındaki ilişkiyi ve muhtemel bağlantılarını evirip çevirmişti.

Bel bağlayacakları az şey olmasına rağmen Wilkes kuzeye gitmeye devam etti. Sezgileri Davison'ı yakalamak ve tutuklamak üzere olduklarını söylüyordu. Kariyerinin sonuna yaklaşırken, Ashley Davison'ı yakalamak uzun yıllar boyunca yaptığı hizmetleri tamamlamış olacaktı.

Cep telefonu bipledi. Açtı, dinledi, sonra muzaffer bir ifadeyle Ajan Buckley'ye, "Tam isabet ettirdik," dedi. Yaklaştığını biliyordu. Bunu hissetmişti, son iki yıldan bu yana birbiri ardına çıkmaza girdikten sonra zaferi tadabilirdi.

"Neredeymiş?" diye sordu Buckley.

"Otuz kilometre kadar ileride. Yerel yetkililerle temas kurup arabayı takip etmek için bir helikopter isteyeceğim."

Wilkes üç farklı hükümet kurumunu kapsayan düzenlemeleri yapıncaya kadar Buckley bekledi. "Ashley Davison'ı hafife alma hatasını tekrar yapmayacağım," dedi daha

yaşlı, daha tecrübeli ajan. "Bu sefer müsait her kurumdan takviye isteyeceğim. Kadın şimdi elimizde ve onu öyle bir kapana kıstıracağım ki hiçbir yere kaçma ihtimali kalmayacak."

"Helikopter mi istedin?"

"Evet. Her tedbiri almamız önemli. Kadın ve durum tehlikeli. Kadının bir rehini var, yakalanmaktan kurtulmak için mümkün olan her yolu deneyecektir. Kadının Dash Sutherland'den ne istediğini ve ondan hâlihazırda ne kadar faydalandığını ancak Tanrı bilir. Afganistan'dan hasarsız kurtulup da kendi ülkesinde Amerikalı bir terörist tarafından öldürülmesi çok yazık olur."

"Kesinlikle çok yazık," diye kabul etti Ajan Buckley.

Cep telefonu tekrar çalınca açtı. "Wilkes."

Kısa bir konuşma oldu ve diğer ajanın merakla ilgilendiğini fark etti. "Sana Davison'ın akıllı olduğunu söylemiştim," dedi telefonu kapatınca. "Yemin ederim kadının altıncı hissi var. Helikopterden araba görünüyormuş. Kadın otoyoldan ayrılıp yan yollara girmiş. Sanki yaklaştığımızın kokusunu alıyormuş gibi." Silahını kontrol etti. Bunu kullanmak istemese de durum silah gerektirirse Wilkes tereddüt etmeyecekti.

"Yerel otoritelere geri durmaları söylendi. Davison'a saptandığını ve takip edildiğini belli etmek istemiyoruz."

"Ya helikopter?"

Wilkes astının ne sorduğunu biliyordu. "Kuş tespit edilmemek için arabayla güvenli bir mesafeyi koruyor." Ekip arkadaşları keşfedilmekten sakınmak için eğitilmişlerdi. Durumu diğer operasyonlardaki gibi, aynı uzmanlıkla ele alacaklarına güveniyordu. Ashley Davison henüz bilmiyordu ama doğruca hapishaneye gidiyordu. Kadın serbest bırakıldığında Wilkes bir Hawaii adasında emekliliğin tadını çıkarıyor olacaktı.

"Travis, gürültüyü duyuyor musun?" diye sordu Justin, yavaş, dolambaçlı bir nehir yolundan Bailey'nin evine gidiyorlardı.

"Hangi gürültü?" dedi Travis, radyoyu kurcalıyordu.

"Helikopter sesine benziyor."

"Yani?"

"Yani," dedi arkadaşı, yolcu tarafındaki pencereden bakarak, "bizi takip ediyor gibi görünüyor."

Travis başını iki yana salladı. Justin'in yaratıcı bir hayalgücü vardı. "Sen delisin. Bir helikopter bizi neden takip etsin ki? Firar etmiş caniler değiliz ki. Plakaları değiştirmek olsa olsa hafif bir suçtan başka bir şey olamaz. Yakalansak bile, mahkemeler bize muhtemelen sadece toplum hizmeti veya şartlı tahliye cezası verecektir. İkimiz de onur öğrencisi değil miyiz?"

"Ben değilim," diye düzeltti Justin. "Bayan Lael bana İngilizceden eksi C verdi."

"Şaka mı yapıyorsun?" Gerçek şu ki geçen sömestirde Travis'in de notları düşmüştü. "Tamam, eskiden onur öğrencisiydik."

"Doğru." Justin camını indirip başını çıkardı, helikopteri daha iyi görmeyi umuyordu.

"Bir şey görüyor musun?"

"Evet, helikopter geri çekiliyor, ama bizi hâlâ görünürde tutuyor. Siyah bir helikopter."

"Siyah mı? Bunun bir anlamı mı olması gerekiyor?" Travis eğleniyordu. Justin çok fazla casusluk romanı okuyordu. "Paranoyaklaşıyorsun."

"Belki... belki de değil. Bir süre önce Netflix'te izlediğimiz Mel Gibson'ın filmini hatırladın mı, hani tüm kaçış yollarını dairesinde düzenliyordu? Herkes onun deli olduğunu düşünüyordu ama sonunda hükümet onun için geldi ve tüm önlemleri aldığı için kaçıp kurtulmayı başardı.

Babam hükümete hiç güvenmez, ben de öyle. Babamla arkadaşları hep bundan konuşurlar."

"Cidden mi helikopterden siyah ceketli adamların indiğini düşünüyorsun, dostum?"

"Düşünmek mi?" diye tekrarladı Justin. "Düşünmeme gerek yok. Tam şu anda birisi bizi takip ediyor."

"Siyah giysili birini görüyor musun?"

Justin belli ki takıntı hâline getirmişti. "Hayır," diye itiraf etti istemeye istemeye.

"Uzaylı olabilir," diye takıldı Travis ve Justin'in yüzünün kızardığını gördü.

Justin cep telefonunu pencereden çıkarıp bir fotoğraf çekti. "Balatayı sıyırdığımı düşünüyorsun, değil mi?"

"Hey, adamım, sadece seni kızdırıyorum."

"Eh, yapma," diye mırıldandı, sonra bağırdı. "Çabuk, bir sonraki sağa sap."

"Neden?"

"Helikopterin ne yaptığını görmek istiyorum."

Travis arkadaşına espri yapmak istiyordu, ancak bildiği kadarıyla komplo teorisi saçmaydı. Kimse onları takip etmiyordu. Bu Justin'in aşırı faal hayal gücü olmalıydı.

"Hey adamım." Arkadaşının sesi alçalmıştı, gerçekten titriyordu.

"Ne?"

"Yaklaşık altı araba bizi takip ediyor. İşaretsiz polis arabalarına benziyorlar."

Travis neredeyse yüksek sesle gülecekti. Justin kendini kaybediyordu. "Polis arabası olduklarını nereden biliyorsun?"

"Söylüyorum sana, bunlar polis ya da hükümet araçları. Siyah Suburban'ları başka kim kullanıyor ki? Cenaze alayına benziyor."

Justin sanki kendi cenazeleriymiş gibi konuşmuştu. "Yani bizim peşimizde mi olduklarını düşünüyorsun?"

"Öyle olduklarını biliyorum. Hızlan, ahbap."

Travis arkadaşını yatıştırma çabasıyla saatte otuz beş mil alanına elli beş mil hızla girdi. Dikiz aynasından kontrol edince yolda bir virajı alırken bir an için altı araba gözüne ilişti. Kıvrılıp bükülerek nehir yolunu izleyen uzun siyah bir yılana benziyorlardı. Travis Justin gibi komplo deliliğine kapılmamıştı, ancak endişelenmeye başlıyordu.

"Helikopter yaklaşıyor," diye bağırdı Justin, sesi paniğin eşiğindeydi.

Travis yukarı baktı ve helikopterin her iki tarafında açık kapılarda oturan iki adam gördü. Kalbi küt küt atmaya başlamıştı. *Hepsi siyah giymişti.* Halatların sarkıtıldığını görünce soluğu kesildi. Saatte elli beş millik hızı çabucak altmışa, daha sonra, uzun araba dizisi tehlikeli bir süratle aralarındaki mesafeyi hızla daraltınca yetmişe çıkardı.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye bağırdı Travis. Görünen o ki Justin düşündüğü kadar çılgın değildi.

Justin korkudan felç olmuş gibiydi, Travis de ondan farklı görünmüyordu. Bu çılgınlıktı. Göz attığında arkadaşının birdenbire cep telefonunu çıkararak deli gibi numaraları tuşladığını gördü.

"Kime mesaj çekiyorsun?"

"Babama. Ona helikopterin fotoğrafını yolladım... O ne yapılacağını bilir."

Travis dibine kadar gaza bastı. Dolambaçlı yolda bir sonraki virajda neredeyse kontrolü kaybediyordu. Araba yeniden düzelmeden önce âdeta iki tekerlek üzerinde gidiyormuş gibi gelmişti. Ne kadar hızlı giderse gitsin, siyah araba dizisi yaklaşmaya devam ediyordu. Birkaç dakika sonra hemen arkasındaydılar.

Birdenbire gelen megafon sesiyle Travis'in neredeyse kulak zarları patlayacaktı.

"Bu FBI'dır. Kenara çek."

"FBI. Yapmam gerekiyor mu?" diye sordu Travis panik içinde.

"Yapacak olursan, ebeveynlerimiz bizi bir daha asla göremez."

"Başka seçeneğimiz olmayabilir," dedi Travis, sesi dehşetten boğuk boğuk çıkıyordu. Helikopter tam arabanın üzerinde havada duracak kadar alçalmıştı.

"Eğer gitmezsem," diye bağırdı Travis, "Bailey beni öldürür."

"O zaman bizi bundan çıkar."

"Uğraşıyorum."

Ama az sonra hiç seçenek bırakılmadı. Önlerindeki yol bloke edilmişti ve FBI hemen enselerindeydi.

Travis korkudan titreyerek yavaşlayıp durdu.

"Ellerinizi görebileceğim şekilde yukarı kaldırın," diye emretti megafondaki ses.

Travis'le Justin açık pencereden kollarını uzatıp emirleri izlediler.

"Ellerinizi göreceğim şekilde arabadan çıkın."

Kapıları açıp arabadan indiler. Travis emin olamıyordu, ancak adamlardan birinin küfrünü duyduğunu düşündü, bunu şok olmuş bir ses izledi: "Bunlar iki çocuk."

Saniyeler içinde silahları çekilmiş adamlar tarafından kuşatıldılar. Bağıran emirleri izleyerek elleri başlarının üzerinde kenetlenmiş hâlde diz çöktüler.

"Silahlarını kontrol et."

Sorumlu kişi gibi görünen ajanlardan biri onlara yaklaştı. "Ne demiştim sana, Buckley?" diye mırıldandı. "Davison bir kaçma uzmanı. Plakasını bu arabayla değiştirmiş olmalı. Aynı yıl, aynı model. Kadın bizi bir kere daha atlattı."

Kadın, diye düşündü Travis. Adam Walmart otoparkında konuştuğu kadından söz ediyor olmalıydı.

"Kadın plakaları mı değiştirmiş?" diye sordu diğer ajan.

"Bize tuzak kurmuş görünüyor."

Travis ve Justin bakıştılar. İkisi de kadının bundan sorumlu olmadığını söyleyecek değildi.

"Sil baştan."

"Henüz değil," dedi ısrarlı konuşan ilk ajan. "Katiyen. Davison ait olduğu parmaklıkların arkasında oluncaya kadar vazgeçmiyorum.

Bölüm On Üç

Dash'le Ashley benzin almak için Oregon, Ashland'de durdular. Ashley ergenliğin başlarındayken annesiyle babası onunla erkek kardeşini Ashland'de bir Shakespeare festivaline götürmüştü. Ashley şehrin deneyimlerini ve derin anılarını hiç unutmamıştı.

Dash arabaya benzin doldurmakla uğraşırken Ashley Küçük Blade'i kısa bir yürüyüşe götürdü ve biraz su verdi. Hava çok soğuk değildi, kar tehdidi geçmişti. Ashley bu noktadan itibaren daha sorunsuz bir yolculuk olacağını umuyordu.

Yeniden arabaya bindiklerinde Dash yavaşça otoyol trafiğine girdi. "Sence Seattle'da yaşamayı sevecek misin?" diye sordu Ashley. Dash şehirde kimseyi tanımadığını, Teksas'ta doğup büyüdüğünü söylemişti.

"Sevmemek için sebep göremiyorum ama acele davranmak istemiyorum. Henüz işi almadım."

"İşi alacaksın." Ashley kendinden emindi. Dash de önceden aynı derecede emin hissediyordu, ancak hedeflerine yaklaştıkça, kuşkular oluşuyor gibi görünüyordu. Oldukça gergin bir enerjisi var gibiydi ve eskisi kadar konuşkan değildi. Ashley aklının yaklaşan mülakatta olduğunu düşünüyordu.

"Olumlu düşünmeni takdir ediyorum."

"Eğitimin ve geçmiş deneyimlerin var," dedi Ashley, Dash'in özgüvenini arttırmayı amaçlıyordu. "Bana söylediklerine göre, işe mükemmel uygunsun. Tatile bu kadar yakın bir mülakat istediğine göre şirketin sana fena hâlde ihtiyacı var demektir."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Dash, rahatlamış görünüyordu.

"Seattle harika bir şehirdir," diye devam etti Ashley. "Pasifik Kuzeybatı'da yaşayınca yapacak çok şey var." Hepsinden çok zevk aldığı yürüyüş parkurlarını, kayak olanaklarını, tekne gezilerini ve yıllık festivalleri anlatarak devam etti.

"Mezun olduğun zaman buraya dönecek misin?" diye sordu Dash konuşması bitince.

Dash soruyu sorunca Ashley bunu düşünmeye başladı: Acaba Dash onun Seattle'da yaşamasını mı umuyordu? Ashley aileye yakın olmak istiyordu, ama dikkate alması gereken başka faktörler de vardı. "Umuyorum, ama bu nerede iş bulabileceğime bağlı."

"Bu duyguyu bilirim," dedi Dash, sonra sesini alçaltıp seksi bir mırıltıyla konuşmasına devam etti. "Umarım yaparsın."

Ashley'nin kalp atışları hızlandı. "Yapmak mı?"

"Köklerin bu bölgede. Annenle yakın olduğunuz ve birbirinize dayandığınız belli."

Ashley kare kesimli tırnaklarını inceledi. "Peki, sen Seattle'da yaşamamı ister miydin?"

Dash bir an gözlerini yoldan ayırdı. "Evet, çok isterdim."

Ashley bir an nefes alamadı. Dash'le tanışalı yirmi dört saatten az olmuştu ve bu kadar kısa sürede onu uzun süre çıktığı her erkekten daha yakın hissediyordu. Şimdiden tatilden sonra temasta kalmak için yollar düşünüyordu. Haddini bilmez davranmak istemiyordu, yine de onunla bu

bağı hissediyordu... Bu bağ çok güçlüydü. Dash'in de böyle hissettiğini biliyordu.

Dash beklenmedik bir şekilde alçak sesle bir küfür mırıldandı.

"Şimdi ne var?" dedi Ashley, bir başka devriye arabasının arabayı kenara çektirip çektirmediğinden emin olmak için arkayı kontrol etti.

"Az önce motor ışığı yandı," dedi Dash.

Araba neredeyse yeniydi. Dash bir ara arabanın yirmi beş bin milden az olduğunu söylemişti. "Ne diyor?"

"Motoru kontrol et," diye açıkladı.

"Pek ayrıntı yok, değil mi?"

"Pek vakitli de değil. Kamyon duraklarından birinde durup bir bayilik ya da iyi bir tamirci olup olmadığını öğreneceğim. Otoyolda bozulması riskine girmek istemiyorum. Saatlerce takılıp kalabiliriz."

Ashley bir şeylerin ters gitmesini beklemek yerine problemi şimdiden halletme konusunda aynı fikirdeydi. Bunun aksi çok riskliydi.

Grants Pass'a ulaşana kadar motor ışığı yanıp sönerek gittiler. Dash bir kamyon durağında durdu ve ne yapabileceğini öğreninceye kadar Ashley arabada oturmak zorunda kaldı. Dash'in gidip gelmesi birkaç dakikadan fazla sürmemişti.

"Buranın yaklaşık iki kilometre kuzeyinde güvenilir bir tamirci varmış. Yol tarifini aldım."

"Sence araba kiralama çalışanlarıyla temas kurabilir miyiz?"

"Hayır. Bizden araba değiştirmemizi isteyebilirler, bu da kim bilir ne kadar sürer. Tek yapmak istediğim sorunun ne olduğunu bulmak ve arabanın bizi sorun çıkarmadan Seattle'a götürüp götürmeyeceğini anlamak."

Bu iyi bir fikir gibi gelmişti. Ashley onun kaygısını anlıyordu. Bu mülakata çok şey bağlıydı ve Dash hâlihazırda olandan fazla gecikmelerine yol açacak bir riske girmek istemiyordu.

Dash tamirci dükkânını hiç sorunsuz bularak önünde durdu. Arabadan indi. Bu arada Ashley bacaklarını esnetmekle meşguldü.

Garajdan gri çizgili tulumlu bir adam çıktı, arka cebinden pembe bir çaput sarkıyordu. Başındaki kasketin altından saçları çıkıyordu ve sakallıydı.

"Sizin için ne yapabilirim, arkadaşlar?" diye sordu. Ellilerinin ortalarında olmalıydı, yağlı ellerini pembe çaputla ovalıyordu.

Dash sorunu açıkladı.

"Adım Stan. Buralardaki arkadaşlar bana Koca Stan derler."

"Belli bir nedeni var mı?" diye sordu Ashley, araba sorunu olan herkes adama geldiği için olduğunu tahmin ediyordu. Adamın ne yapılması gerektiğini tam olarak bildiğini, çabucak tamir edip yollarına göndereceğini umuyordu.

Dash kolu çekip kaportayı açtı.

"Sormanız tuhaf," dedi Stan şapkasının siperliğine dokunarak. "Anlayacağınız on yıl önce uzaylılar tarafından kaçırıldım."

Dash o kadar hızla sıçradı ki az kalsın kafasını kaportaya çarpıyordu. "Ne dedin?"

"Biliyorum, biliyorum, çoğu kişi deli olduğumu düşünüyor, ama gerçek şu ki ben bir uzay aracının içindeydim."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Ashley, şimdi sorduğuna üzülüyordu.

"Makinelere ve nasıl çalıştıklarına dair bilgimin büyük kısmı uzaylı dostlarımla olduğum zamanlardan geliyor.

Eyaletin dört bir yanından geliyorlar çünkü arabalarında ne sorun varsa tamir edeceğimi biliyorlar."

"Yani motorlara fısıldayan falan biri misin?" diye sordu Ashley.

Dash Ashley'ye artık konuşmaya gerekenden fazla katılmamasını belirten bir bakış attı.

"Madem motor konusunda iyisin, bana buradaki problemin ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Ayıpsın." Koca Stan kaportanın üzerine eğildi. "Seksi bir uzaylı kadına âşık oldum," dedi sakin sakin. "Nadide biriydi. Aslında bana biraz seni hatırlatıyor." Başını çevirip Ashley'ye gülümsedi. "Sadece boyu iki metreydi. Şimdi düşününce, belki de iki on beş falan."

"Ah." Ashley bir adım geri çekildi.

"Bana uzay seksinin hazzı hakkında çok şey öğretti. İşleri senin benim asla hayal edemeyeceğimiz şekilde yapıyorlar."

Bu Ashley'nin kesinlikle kaçınmak istediği bir konuydu. "Ne güzel."

"Benden bebeği oldu, benim adımı vereceğini söyledi. Oğlan mı kız mı olduğunu hiç öğrenemedim. Bir bakıma oğlan umuyordum. Hiç oğlum olmadı. Gerçek şu ki hiç evlenmedim ben. Buralardaki kadınlar çok müşkülpesent."

"Arabanın durumu," dedi Dash, Stan'in elindeki probleme odaklanması için bariz bir çaba göstererek.

"Sıra ona geliyor. Acele ettirme bana. Bunlar hassas makineler ve önce benimle konuşması gerekiyor."

"Motorlarla iletişim mi kuruyorsun?" Ashley bunun akla yakın olduğunu düşündü. Uzaylı bir çocuğun babasıysa o zaman bir araba motorunun onunla konuşması da çocuk oyuncağı gibi olmalıydı.

"Elbette, arabalar konuşur," dedi Koca Stan, sanki bu duyduğu en aptalca sorulardan biriydi. "Genellikle herkes arabaları cansız nesneler olarak görür ama öyle değildir.

Bu da uzaylı arkadaşımın bana öğrettiği başka bir şey." Bunun üzerine Koca Stan motor üzerine bir kez daha eğildi. Başını bükerek kulağını iyice yaklaştırdıktan sonra sessizlik istemiş gibi elini kaldırdı. Sanki motorun kendisine söylediklerini kabul ediyormuş gibi birkaç kez başını salladı.

Dash Ashley'nin bakışını yakalayınca elleriyle çaresizlik işareti yaptı. Ashley kahkahasını bastırdı. Nasıl oluyor da böyle karakterlerle karşılaşıyorlardı? Dash itiraf etmek istese de istemese de bu hem delilikti hem de çok eğlenceliydi. Koca Stan'i sevmişti. Tamam, biraz garip bir adam olsa da ürkütücü değildi. Aslında Ashley adamı garip bir şekilde sevimli bulmuştu.

Birkaç dakika sonra Koca Stan doğruldu, boydan boya yağ lekesi bırakarak alnını kaşıdı.

"Motor ne dedi?" diye sordu Dash, belli ki tamircinin alışılmadık metotlarına uyum göstermeye karar vermişti.

"Pek bir şey söylemiyor."

"Ağzı sıkı kadınlar tam bir başağrısı olabiliyor," diye mırıldandı Dash. "Kaldı ki, konuşmamaları bir nimet olabilir."

Ashley gözlerini kısıp ona bir bakış atarak gözleriyle âdeta onu azarladı. Sonra tamirciye döndü. "Araba dişi mi?" diye sordu, açıklanamaz bir nedenle buna memnun olmuştu.

"Kesinlikle," diye güvence verdi Koca Stan. "Bu arada, yavru köpeği alma kararınızdan memnun. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, ama sizin anlayacağınızı sanıyorum."

Ashley kaşlarını kaldırdı. İşte bu çok etkileyiciydi.

"Sanırım pek bir şey demediğini söylemiştin," diye hatırlattı Dash.

"Eh, söylemedi, en azından ona sıkıntı veriyor görünen şey hakkında ama diğer konularda söyleyeceği bir sürü şey var."

"Ne gibi?" Ashley merak etmekten kendini alamamıştı.

"Öncelikle, köpek yavrusu. İkiniz hakkında da güçlü fikirleri var gibi görünüyor."

"Tamir gereken şeye devam edebilir miyiz, böylece tekrar yola çıkabiliriz?" diye rica etti Dash, belli ki sabrı tükeniyordu.

"Uğraşıyorum."

"Belki el kitabına bakmalıyız," diye önerdi Ashley, yardımcı olmaya çabalıyordu. Tekrar ön koltuğa kaydı ve torpido gözünü açtı.

Koca Stan başını iki yana salladı. "İstediğinizi okuyabilirsiniz ama faydası olmayacak."

Dash anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, sonra soğukkanlılığını korumak için görünür bir çabayla uzaklaştı. Saatine bakınca Ashley yolculuk süresini hesapladığını anladı. Ashley endişeli değildi. Bir saat daha takılıp kalsalar bile Dash'in mülakat için bol bol zamanı kalacaktı.

"Sana neden Koca Stan dendiğini hiç anlatmadın," dedi Ashley ve hemen Dash'in gözlerini kocaman açarak bakmamış olmasını diledi. Dash açıkça yola koyulmak istiyordu ve Ashley'nin bir sürü gereksiz sorusuyla geciktirmesi hiç yardımcı olmuyordu.

Dash içinden tımarhanelik biriyle uğraştığını düşünüyor olmalıydı. Ashley o kadar emin değildi. Koca Stan'in motorun üzerinde ellerini sevgiyle gezdirdiğini, kendisi için bir gizem olan kabloları büktüğünü, orayı burayı kontrol ettiğini görüyordu.

"Ah evet. İnsanlara uzaylı karımdan bahsettiğim zaman dikkatimin dağılmasına meyilli oluyorum." Gülümsedi, cebinden çaputu çekip ellerini sildi. "Karım fıstık gibiydi. Bu adı bana arkadaşlarım verdi. Bir uzaylıyı baştan çıkarmak için değişik türden bir adam olmam gerektiğini söylediler.

Onları düzeltmem gerekirdi. O beni baştan çıkardı, ama ben de hevesliydim. O kadın çok seksiydi."

Dash arabanın önündeki alanda volta atıyordu.

"Çalıştır motoru," dedi Stan. "Motor ışığı yine yanıp sönüyor mu bir bak."

Dash hevesle şoför koltuğuna oturup anahtarı çevirdi. Motor kükreyerek çalışınca Dash tüm dikkatini kontrol paneline verdi. Birkaç saniye sonra yüzünü bir tebessüm kapladı ve Stan'e başparmağını kaldırarak onay işareti verdi.

"Demek iyi görünüyoruz." Stan motoru iyi huylu bir çocukmuş gibi okşadı.

"Ne yaptın?" Dash öğrenmek istiyordu, motoru çalışır hâlde bırakarak arabadan indi.

Ashley de marek etmişti. Stan'in başını eğip tahminen arabanın kendisiyle konuşmasını dinlemekten, sonra da birkaç kabloyu bükmekten fazla bir şey yaptığını görmemişti.

"Kadının sadece kendisine saygı duyulduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Kiralık arabalar her birkaç günde bir direksiyonda yeni biri olduğu için huysuzlanabiliyor. Fabrikadan salıverildiğinden beri epeyce çok şeyle uğraşmak zorunda kalmış. Takdir edildiğini hissetmiyor." Kaportayı indirip nazikçe vurdu.

Dash tam bir şey yumurtlamak üzereydi ki Ashley'nin kolundaki eli onu durdurdu.

"Sana ne kadar borcum var?" diye sordu Dash, kalça cebindeki cüzdanını çıkardı.

Koca Stan iki elini yukarı kaldırdı. "İkramım olsun."

"Hayır, ısrar ediyorum." Dash iki büyük banknot çıkardı ve Stan'in tulum cebine soktu.

"Gerek yoktu, ama memnun oldum," dedi Koca Stan.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Dash Ashley'ye bakarak.

"Aa, elbette." Ashley içgüdüsel olarak Stan'e sarıldı. Adam değişik bir karakterdi ve uzaylı bir bebeğin babası olması ya da arabaları sırlarını vermeye ikna edebilmesi muhtemel görünmese de sevimli bir adamdı.

Arabaya bindiler, ama daha Dash kapıyı kapamadan Koca Stan onu durdurdu. "Sana ve kadınına mutlu Noeller."

"Teşekkürler," dedi Ashley ona ışıl ışıl gülümseyerek.

Dash kaşlarını çattı. "O benim kadınım değil."

Stan eğri büğrü, sararmış dişlerini göstererek sırıttı. "Henüz değil, ama bir şey bana bu yakınlarda olacağını söylüyor."

"Sana bir şey mi söylüyor?" diye tekrarladı Dash. "Şu çelik motor yığınını mı söylüyorsun?

Stan gözlerini açtı. "Daha duyarlı olman gerekiyor, genç adam. Bu arabanın duyguları var."

"Ah, üzgünüm," dedi Dash, Küçük Blade'i seviyormuş gibi hafifçe direksiyonu okşadı.

Koca Stan geri çekilince Dash geri geri garajın önündeki alana çıktı.

"Bu tanıdığın en garip adam değil miydi?" diye sordu Dash, rastlantıyı bütünüyle tuhaf buluyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Kesinlikle eğlenceliydi."

"Kafadan çatlak."

"Sadece kıskanıyorsun," diye takıldı Ashley. "Gözlerindeki o parıltıyı gördüm. O seksi uzaylı piliçlerden birini kendin için istiyorsun."

Dash homurdanarak onunla alay etti. "Hayır, teşekkürler. Seninle ancak başa çıkabiliyorum."

Kendisiyle mi? Bu Dash'in kendisine şimdiye dek söylediği en romantik şeydi.

Bölüm On Dört

Yeniden I-5 yoluna çıktıklarında Dash Ashley'ye göz attı. Aslında Ashley onun gözlerini yoldan ayırmamak için zorlandığının farkındaydı. Ashley'ye daha sık göz atıyor gibi görünüyordu. "Bu esrarlı hafif tebessüm neyle alakalı?" diye sordu Dash.

"Tebessüm etmiyorum." Ashley sadece ihtiyatlı davranmak için ona ters bir bakış fırlattı.

"Şimdi etmiyorsun ama birkaç saniye önce gülümsüyordun."

"Canım isterse gülümseyebilirim," dedi Ashley.

Küçük Blade arka koltukta sızlandı.

Dash eliyle arka koltuğu işaret ederek, "Bak, köpek bile aynı fikirde," dedi.

"Erkekler," dedi Ashley, dilini damağında şaklatarak başını iki yana salladı. "Hepiniz birbirinizi tutuyorsunuz. Gülümsemem seni neden rahatsız ediyor? Mutluyum diye mutlu olacağını sanırdım."

"Konu gülümsüyor olman değildi. Bunu yapma tarzın... Sanki derin, karanlık bir sırrın var da benden saklamaya niyetliymişsin gibi."

"Seni temin ederim kötü sırlarım yok. Bir casus ya da seni uzay aracıma götürecek bir uzaylı değilim."

Dash kıkırdadı, belli ki Ashley'yi eğlenceli buluyordu. "Çok şanslı olsam gerek."

"Hey, daha birkaç dakika önce ayrı telden çalıyordun."

Dash artık daha da rahatlamış görünüyordu. "Ee, şu gülümsemeyi açıklamak istemiyor musun?" diye sordu.

"Pekâlâ, madem bilmen gerekiyor, belki de bizi gitmemiz gereken yere götürdüğü için bu arabaya teşekkür etmeliyiz diye düşünüyordum. Seattle'a vardığımızda mülakatını yapmak için bol bol zamanın olacak."

"Umalım öyle olsun." Şu anda gittikleri süratle bir sorun olmayacaktı. "Koca Stan haklıydı. Kiralama acentesine ait olmak araba için sıkıntılı olsa gerek. İki güne bir yeni şoförler, pervasızca kullanan ve boş gıda paketlerini dağınık bırakan özensiz insanlar. Bahse girerim dökülmelerin payını da görüyordur."

"Saçmalama," diye payladı Dash. "Stan ne derse desin arabaların duyguları yoktur. Ayrıca da konuşmazlar."

Dash aksine davranmak için elinden geleni yapsa da Ashley onun sıkılmaktan ziyade eğlendiğini görebiliyordu. Ashley, Dash gülmemek için kendini tutarken dudağının kenarının seğirdiğini görmese yanıldığını düşünebilirdi.

"Mülakattan sonra beni arayacak mısın?" diye sordu, Dash'in artık telefonu olmadığını hatırlamadan önce.

"Neden?"

"Böylece nasıl geçtiğinden haber alabilirim. Bu işi istediğini biliyorum, bu yüzden her şeyin nasıl gittiğini duymak için can atıyor olacağım."

"Telefonum olsaydı ararım."

"Biliyorum. Bunu sorduktan sonra hatırladım. Telefonsuz kendini çıplak gibi hissetmiyor musun? Ben öyle hissederdim, üstelik benimki sadece eski bir telefon."

"Noel Baba'dan bir akıllı telefon istedin mi?"

"Ah evet, listemin en başında. Bir dizüstü bilgisayarım var..."

"Yanında mı?"

"Hayır. Yanımda getirseydim sürekli e-postaları inceleyip gereksiz yere telaş yapacağımı biliyordum. Bu süre annemle benim için bir hediye ve derslere kapılıp bozmak istemiyorum."

"Düşünceli bir davranış."

Ashley sırıttı. "Ben şefkatli, sevecen bir kadın olabiliyorum, Dash. Öyle sürpriz olmuş gibi konuşma."

Dash homurdandı. "Küçük Blade'i kurtarmak için ısrar ettiğinde bu kadarını anlamıştım."

Yola devam ederlerken Ashley merakına yenildi. "Seni terk eden kızdan bahsetmek ister misin?" diye sordu olabildiğince sohbet edercesine.

"Ne? Sana bunu kim söyledi?" Dash gözlerini ona sormaya yetecek kadar yoldan ayırmıştı.

"Sen. Hatırlamıyor musun? Uzun süreli ilişkilerin yürümediğinde oldukça kararlıydın. Onun Afganistan'da olduğun sırada ilişki kurduğun birisi olduğunu tahmin ettim."

"Oralara girmek istemiyorum."

Ashley meraklanmıştı ama konuyu bırakmaya karar verdi. "Sorun değil, sadece yazık."

"Neden ki? Seninle ilgilenmek istemediğim için mi?"

Ashley tereddüt etti, ama sonra kaybedecek bir şeyi olmadığını düşündü. "Bundan fazlası var. Senin hiç ilişki istemediğin hissini edindim. Sadece ben değil."

Dash hiç neşe bulunmayan bir kahkaha attı. "Teşekkür ederim, Dr. Phil."

"Bir şey değil."

Dash Ashley'nin sözlerini ona çevirdi. "Hatırladığım kadarıyla sen de bir ilişki istemediğini söylemiştin. Derslerine konsantre olman, zamanın olmaması falan filan."

"Yalan söyledim."

"Yalan mı söyledin? Yalan söylediğini itiraf mı ediyorsun?"

"Yapmam gerektiğini hissettim," diye itiraf etti Ashley. "Demek istediğim, sen öpüşmemizi önemsememeye hevesliydin. Peki, ne söylemem gerekiyordu? Öpüşün... müthişti. Harikaydı, sonra bu sabah bana dikkatinin dağılmasını istemediğini bildirerek durumu düzeltmen gerekti. Görünüşe göre öpüşmeler senin için benimle aynı şey değildi ve evet, yalan söyledim."

Dash duraksadı, sonra alçak sesle kabul etti. "Tamam, haklısın. Bu konuda düşünmek istemediğimi söyledim ama o zamandan beri her an düşündüm."

"Bir diğer deyişle, sen de yalan söyledin." Ashley kocaman tebessüm edince gülmekten yanakları acıdı.

"Seni yanıltmak istemedim."

Bu hiç mantıklı değildi. "Beni yanıltmak istemedin, bu yüzden mi yanılttın?" Ashley bunda mantık bulma çabasıyla başını iki yana salladı. "Kafamı karıştırıyorsun."

"Benim de kafam karışıyor. Bu bizim mesele, hatta buna mesele diyebilirsen, apansız ortaya çıktı. Havaalanında karşılaştığımızda tam anlamıya başıma dert olacağına inanıyordum."

"Ben mi? Tamam, doğruyu söylemek gerekirse, ben de senden pek memnun değildim."

"Senden hoşlanmayı ya da bunu hissetmeyi... nasıl desem, bu bağı beklemiyordum. İyice şaşırdım ve bundan daha kötü bir zamanlama olamazdı."

Ashley onun nasıl hissettiğini biliyordu.

"Bu işi istiyorum, Ash, bu dikkatimin dağılması için en kötü zaman."

"Oysa ben dikkat dağıtan biriyim." Ashley bunun doğru olduğunu biliyordu. Dash zihnen kendini mülakata hazırlıyor olmalıydı.

"Evet. İstediğim ve ihtiyacım olan bu işi alırsam, esasen daha öncekiyle aynı durumda olacacağım ve uzak mesafeli ilişkiler kurmayacağım."

"Ve eğer almazsan..."

"Eğer işi almazsam, garantisiz bir şekilde sil baştan başlayacağım ve Körfez Bölgesi'nde yaşamaya devam edeceğim. Seni tekrar görmek isterim..."

"Ben de seni görmek isterim. Bunun için şimdiden endişelenmek yerine neden mülakatın sonrasına kadar beklemiyoruz?"

Dash kabul etti, uzanıp Ashley'nin elini tutarak parmaklarını sıktı. Ashley'nin bu temasla hissettiklerini tanımlamak zordu. İkisi de bunu beklememişti. Hem Dash hem de Ashley için zamanlama tamamen yanlıştı. Yine de Ashley bu geziden sonra Dash'i görmemeyi düşünemiyor, onun da aynı şeyi hissettiğini umuyordu.

"Artık başka bir şeyden konuşabilir miyiz?" diye sordu Dash.

"Elbette. Buralar çok güzel görünüyor."

Dash rahatladı. "Aslında hava kapalı ve Portland civarında kar ihtimali olduğunu duydum."

"Çocuklar buna bayılacaktır. Çocukları seviyor musun?"

Dash omuz silkti. "Başka birisinin oldukları sürece."

"Çocuk istemiyor musun?" diye sordu Ashley, sonra tabu bir konuya girmiş olabileceğini fark etti. Çabucak iki elini kaldırıp korkmuş gibi yaparak konuşmasına devam etti. "Buna cevap verme."

"Neden?"

"Senin dikkatini dağıtmamak için kişisel konulardan konuşmamaya çalıştığımı biliyorsun."

"Bazı soruları yanıtlamaya aldırmıyorum. Ben ve çocuk sahibi olma konusunu öğrenmek istemene gelince, cevabım evet, günün birinde birkaç çocuk istiyorum."

"Sadece tahmin edilebilir bir gelecekte değil."

"Doğru. Tatmin oldun mu?"

"Evet." Samimi bir sessizlik içinde yol alırlarken Ashley acıktığını fark etti. Aslında açlıktan ölüyordu. Tüm yol boyunca yiyip içtiği tek şey sabahın erken saatlerinde Dash'in getirdiği bir fincan kahve olmuştu. "Yemek için durabilir miyiz? Açlıktan ölüyorum." O sırada her şey netleşti. "İşte bu açıklıyor," dedi Ashley bilgiç bilgiç.

"Neyi açıklıyor?"

"Senin neden... kaygılı olduğunu." Aksi demek istemiyordu çünkü değildi. "Acıktığın zaman böyle oluyorsun. Dün sana protein barımı yedirdiğimi hatırlıyor musun?"

"Ben asabi değilim."

"Doğru, ama doğru dürüst bir şeyler yersen mülakatta daha başarılı olursun."

"Mülakat daha geç vakitte."

"Bunu biliyorum," dedi Ashley. "Ayrıca Küçük Blade'in tuvalet molasına ihtiyacı var." Ashley'nin de vardı, ama bundan söz edecek değildi. Sakınmayı tercih ettiği bazı kişisel konular mevcuttu.

"İyi, tamam. Ama fast food olsun. Seattle'a mümkün olduğunca çabuk varmak istiyorum."

"Sen nasıl istersen."

Dash kaşlarını çattı. "Aşırı uysal olduğun zaman endişeleniyorum. Bu bir kadının 'Hatalıysam beni düzelt,' demesine benziyor... İnan bana, çoğu erkek bu hatayı asla yapmamayı bilir. Bu bir tuzak."

Ashley hiç eğlenmemişti. "Kadınları önemsemez fikirlerin var."

Dash sırıttı. "Aslında öyle değil. Senden hoşlanıyorum... ya da çoğunlukla öyle."

"Yine yaptın."

"Neyi yaptım?"

"İltifat olması gerekirken beni eleştiriyorsun."

Dash kaşlarını çattı.

"Bu ne demek şimdi... Beni över gibi yapıp eleştirmekle mi suçluyorsun? Shakespeare'in yazdığı bir şeye benziyor ama yazdığını sanmıyorum."

"Seni nasıl eleştirdim?" Yüzünde meraklandığını gösteren samimi bir ifade vardı.

"Gerçekten bilmediğini mi söylüyorsun? Az önce benden *çoğunlukla* hoşlandığını söyledin, bu da bazı bakımlardan beni sinir bozucu bulduğun anlamına geliyor."

"Yani sen beni bazen sinir bozucu bulmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Neredeyse her dakika," dedi Ashley kendini tutamayıp gülerek.

"Bak şimdi kim huysuz. Yolda ileride bir çıkış var. McDonald's, Burger King, KFC. Seçim senin."

"Herhangi biri olabilir."

"Ah hayır, bu tongaya düşmeyeceğim. Ben birini seçtiğim anda sen başka birini isteyeceksin."

"Bu doğru değil."

"Tamam, Burger King."

Ashley seçimi üzerinde güneş batmış ve doğmuş gibi gülümsedi. "Mükemmel."

Dash çıkıştan sapıp uzun bir sıra hâlinde dizilmiş fast food tesislerine giden işaretleri izledi. Neyse ki önceden karar vermişlerdi çünkü aynı derecede yakın bir düzine kadar başka yer vardı.

Burger King sağ taraftaydı, Dash dönüp uzun araba servis kuyruğuna girdi. Daha Ashley'ye sormadan Küçük Blade için bir hamburger köftesi sipariş etti.

"Çok düşünceli davrandın." Ashley'yi şaşırtmış ve etkilemişti.

"Düşünceli olabiliyorum."

"Biliyorum." Sıraları geldiğinde Dash ödemekte ısrar etti. Alanda park ettiler, Dash motoru durdurdu. "İstersen içeride yiyebiliriz."

"Hayır, böyle iyi." Ashley, Küçük Blade'i arabada yalnız bırakmak istemiyordu. Burger lokmaları arasında küçük et parçaları koparak yavruyu besliyor, o da çabucak yalayıp yutarak parmaklarını yalayıp daha fazlasını istiyordu.

Bir tuvalet molasından sonra Dash çöplerini topladı. Arabadan inip boş ambalajları çöp tenekesine attı.

"Sanırım mağlup oluyorum," dedi geri döndüğünde.

"Nasıl yani?" Dash'in ne demek istediğini anlamamıştı.

"Arabanın duygularını incitmek istemedim, bu yüzden arabada bırakmak yerine çöpleri attım."

Ashley gülümsedi.

Dash yanıt olarak Ashley'yi omuzlarından tuttu, kendine çekti, onu sersemlemiş, sıcacık ve son derece şaşkın bırakarak iştahla öptü. Ve son derece mutlu ediyordu...

Bölüm On Beş

Hayal kırıklığı Ajan Jordan Wilkes'ı öldürüyordu. Bürosuyla otuz beş yıllık çalışma hayatında kariyerinin en büyük yakalamasına yaklaşmışken en zeki suçlu dehalardan biri tarafından bir kez daha atlatılmıştı. Ashley Davison'ın son iki yıldır yasalardan kurtulması şaşılacak bir şey değildi. Onu yakalamak FBI'daki kariyerinin zirvesi olacaktı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Ajan Buckley.

"Bekliyoruz," dedi Wilkes genç ajana. İş ajan olmaya gelince, sabır en önemli erdemdi ve genellikle büyük yarar sağlıyordu. Ajan Buckley ajan olarak kalacaksa, çok geçmeden bu dersi öğrenecekti.

"Ne kadar beklememiz gerekiyor?"

"Ne kadar gerekirse." Suç tatil tanımıyordu. Wilkes karısı ve ailesiyle geçirdiği son Noel'i hatırlayamıyordu. Ama Noel'i feda etmek ona Ashley Davison'ı tutuklama fırsatı verecekse, buna değerdi. Bu kadının yakalanmasını kendi sicilinde istiyordu, hem de çok istiyordu.

Tam da beklediği gibi, cep telefonu çaldı. "Wilkes," diye açtı, son haberleri duyma hevesini gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

Hattan hızlı ve öfkeli sahipsiz bir ses geldi: "Bir Oregon eyalet devriyesi onları kenara çektirdi."

"Nerede?"

"Ashland dışında."

"Biz oraya gelinceye kadar onları gözaltında tutmalarını söyle. Yardım isteyin, Davison'ın yine parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine fırsat vermek istemiyorum."

Kısa bir duraksamadan sonra öbür taraftaki ajan devam etti: "Gitmelerine izin verdi."

"Ne? Nasıl oldu bu?"

"Plakaları değiştirdiklerini fark etmeden önce oldu. Bültendekiyle aynı yılın aynı modeli bir arabaydı. Dikkatini çeken bu oldu ama plakalar farklıydı."

"Arabayı neden kenara çektirdi?" Polisin bir sebebi olması gerekirdi. Emniyet teşkilatlarına giden bültende bir erkeği rehin tutan bir kadını aramaları söyleniyordu.

"Süresi dolmuş plaka yüzünden durdurdu."

Demek ki Davison düşündüğü kadar akıllı değildi. Madem plakaları değiştirecekti, süresi dolmuş plaka olduğunu fark etmeliydi. İşte bu Wilkes'ın aradığı fırsattı. "Polis memuruyla konuşmak istiyorum."

"Hemen burada."

Kısa bir sessizlik oldu. "Ben memur Jamison."

"Evet memur bey, teşekkürler." Wilkes partnerinden tarafa bakıp başını sallayarak henüz vazgeçmediklerini belirtti. Sezgileri Davison'ın yakın olduğunu söylüyordu.

"Arabayı süresi dolmuş plaka nedeniyle Milepost 431'de durdurdum."

"Dashiell Sutherland'in fotoğrafını gördün ve onu tespit ettin mi?"

"Gördüm," diye doğruladı eyalet devriye polisi. "Kadını fotoğraftan tam olarak tanımlayamadım."

Davison'ın kimliğini saklamakta ne kadar akıllı olduğuna bakılırsa bu anlaşılabilirdi. Kadın tam bir baş belasıydı.

Polisi atlatmaktan zevk alıyordu. Ama zamanı tükeniyordu... bir kum saatindeki kumlar kadar.

"Arabayı kadın mı kullanıyordu?" diye sordu Wilkes.

"Hayır, adam kullanıyordu."

Kadının Sutherland'i direksiyona geçmeye zorlaması akla yakındı. "Adamdan ne tür bir his aldın?"

"His mi?"

"Adam stres belirtileri gösteriyor muydu? Aşırı sinirli görünüyor muydu?" diye sordu Wilkes, sonunda Davison'ın yakalanmasına yardımcı olacak bir şey elde etmeyi umuyordu.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı devriye polisi. "Arabaları durdurulduğunda bütün sürücüler stres belirtisi gösterir."

"Şüpheli ya da sıra dışı bir şey tespit ettin mi?" diye sordu sonra.

"Hayır..."

"Nedir, dostum?" diye sordu Wilkes, polis memurunun bir şey daha söylemek istediğini hissetmişti.

"Bir köpek vardı. Yavru köpek. Arka koltukta uyuyordu."

"Köpekten haberimiz var."

Jamison tereddüt etti. "Başka bir şey daha var... Konuyla alakalı olup olmadığını bilmiyorum ama..."

"Evet," dedi Wilkes gönül alırcasına tatlılıkla.

"Kadın bana aşırı samimi davrandı."

"Aşırı samimi mi?"

"Evet, öne eğildi, bana kocaman bir tebessüm etti ve mutlu Noeller diledi."

Wilkes kafasında manzarayı canlandırabiliyordu. Ashley Davison kıl payı kurtulmuştu. Polisleri zekâsıyla alt edip neticede doğal olarak kurtulması ilk kez olmuyordu. Kadın flört etmemişti. Bu onun tarzı değildi. Sadece başarılı olduğu için mutluydu.

Yine de kadın bir hata yapmıştı. Büyük bir hata. Ve yakayı sıyırdığını zannetmişti. Henüz bilmiyordu ama bu değişmek üzereydi.

"Bize söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Evet," diye devam etti memur Jamison. "Daha sonra Grants Pass yakınında bana bir telefon geldi. Sanırım durdurduğum araba birinci çıkıştan saptı. Bölgede birkaç benzin istasyonu vardır, bu yüzden depolarını doldurmak istediklerini sanıyorum."

Başka iyi haber. "Teşekkür ederim, memur bey. Çok yardımcı oldun."

"Yardımcı olduğuma sevindim," diyerek telefonu kapattı. Devriye polisi ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Wilkes kadının bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olsaydı, bulunduğu yeri ihbar etmesini önlemek için gereken her şeyi yapacağından oldukça emindi. Bunun yerine, Jamison eve ailesine gidecekti. Şayet şansı yaver giderse, Wilkes da bu yıl Noel'de ailesine katılabilirdi. Tek yapması gereken, Ashley Davison'ı tutuklamaktı.

"Arabayı çalıştır," diye talimat verdi Wilkes partnerine. "Beklediğimiz ipucunu bulduk." Adrenalinin yükseldiğini hissediyordu. Ödülünü yakalamaya yakın olduğunu söyleyen duyguya yeterince aşinaydı. Artık çok uzun sürmeyecekti. Çok yaklaşmıştı.

Wilkes ve Buckley üçüncü benzin istasyonunda turnayı gözünden vurdular. Büyük bir kamyon durağıydı ve sadece dizel satıyordu. Wilkes neredeyse geçip gidecekti ama altına bakılmadık taş bırakmamaya kararlıydı. Bilmesi gerekenleri işte orada buldu.

"Evet." Tezgâhın arkasındaki genç kadın sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Fotoğrafa tekrar bakarak, "Doğru, bu o adam," dedi. "Belki bir saat önce buradaydı. Belki de otuz dakikadır. Zaman mefhumunu kaybettim. Deposunu doldurmaya çalışmıyordu. Öyle olsaydı ona yardım edemezdim ama bunu zaten biliyor gibiydi."

Tezgâha bir kamyoncu yaklaştı, atkuyruklu kız gözlerini Wilkes'tan ayırmadan üstünde duş odası yazan, yassı büyükçe bir tahtaya takılmış anahtarı adama verdi.

"Adam iyi bir tamirci arıyordu," diye devam etti kız. "Ona Koca Stan'den bahsettim. Biraz garip bir adamdır ama araba konusunda iyidir. İşini bilir."

"Koca Stan. Bu işyerinin adı mı?"

"Hayır, adamın adı. Ona başka bir şey dendiğini hiç duymadım. Soyadını bilmiyorum."

Wilkes buna aldırmamaya karar verdi. "Fotoğraftaki adam arabada ne gibi bir sorun olduğundan söz etti mi?"

Genç kadın başını iki yana salladı. "Hayır, söz etti diyemem. Ancak bir an önce yolculuğa geri dönmesi için tek şansı Koca Stan'di..."

"Acelesi mi vardı?" diye sordu kadının lafını keserek.

"Evet, hem de nasıl. Galiba Seattle'da bir randevuyla alakalı bir şeyler söyledi."

"Bugün mü?" Kalp atışları hızlanmıştı. İçini bir aciliyet duygusu doldurdu. Her ne olacaksa yakında gerçekleşecek olsa gerekti. Tahmininden daha da yakında. Bu haber hayra alamet değildi.

"Seattle'a ne zaman ve neden gitmesi gerektiğini söyleyemem." Genç kadın omzunu silkti, daha fazla yardımcı olamadığı için üzülmüş görünüyordu.

"Tamam, tavsiye ettiğin tamirciye geri dönelim."

"Koca Stan elimizdeki en iyidir, belki de tüm ilçede en iyisi. Arabaları herkesten daha iyi bilir."

"Bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

"Hatırladığım bir şey yok."

Ajan Buckley ona bir kart uzattı. "Aklına bir şey gelirse bu numarayı ara."

"Ararım," dedi kadın, kartı okudu. Başını kaldırıp gülümsedi. "Daha önce FBI'dan birisiyle hiç konuşmamıştım."

"Tekrar yola koyulmamız gerekiyor," dedi Wilkes, tezgâhtan fotoğrafı aldı.

"Yardımın için teşekkürler," dedi Ajan Buckley Atkuyruklu'ya.

Wilkes konuşmadan önce yeniden siyah Suburban'a binene kadar bekledi. "Her ne olacaksa, yakınlarda olacak."

"Sutherland'in memura neden bir şey söylemediğini anlamıyorum. Davison ortalıkta yokmuş."

"Bildiğimiz kadarıyla," diye mırıldandı Wilkes. Ajan Buckley Davison'a kendisi kadar aşina değildi, "kadın kolaylıkla Sutherland'in konuşmasını imkânsız kılan bir şey yapmış olabilir."

"Şansımız yardım ederse hâlâ tamirci dükkânında olabilirler."

Wilkes durumun böyle olmasını umuyordu, çok yakında öğreneceklerdi.

"Polis desteği istesek mi?" diye sordu Ajan Buckley.

Wilkes çok yakında gerçekleşen fiyaskoyu düşünerek beklemeye karar vermişti. "Önce gözleyelim, bu kararı o zaman veririz."

Adrese vardılar, bloğun etrafından dolaştılar. Garaj bölümünün kapıları açıktı ve Davison'ı tutuklayıp rehini serbest bırakmak için çok geç kaldıkları belliydi.

Tesisin önüne park eder etmez, tulum giymiş uzun boylu, zayıf bir adam onları selamlamak için dışarı çıktı. Kocaman bir tebessüm takınmıştı.

"On beş yıldır sizi bekliyordum, çocuklar," dedi, var gücüyle sırıtarak ellerini pembe paçavraya silip temizledi.

Wilkes'la Buckley bakıştı.

"Tek söyleyebileceğim çok uzun sürdüğü. Sizlere yüz kere yazdım ya da e-posta attım ve hiç cevap almadım. Bu sefer ne oldu ki?"

"Sen Stan'sin."

"Koca Stan," diye düzeltti. "Buradaki insanlar uzaylı karım yüzünden bana bu ismi verdi."

"Karın hangi ülkeden?"

"Bir ülke değil, dostum. Farklı bir gezegenden."

"Uzaydan gelen bir karın mı var?" diye sordu Buckley inanamayarak.

Ah lanet olsun. Wilkes bunun kıymetli zamanını heba edeceğinden korkuyordu. Tamirci duvarları yastıklı, ses geçirmez bir tımarhane hücresi adayıydı.

"Evet, insanoğlunun henüz keşfetmediği bir gezegenden. Onu hamileyken terk ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Bunca yıl ona geri dönmeyi bekliyordum."

"Uzay yolculuğu için gelmedik buraya," diye belirtti, gerek duyduğu bilgiyi almak için elinden geleni yapıyordu. Sarışın kadın Koca Stan için biraz garip bir tip dediğinde kaale almalıydı. Garip sözü en hafif deyimdi.

"Buraya benimle uzaylı karım için gelmediniz mi?" Koca Stan hayal kırıklığını saklama zahmetine girmemişti.

"Son birkaç saat içinde bu adamı görüp görmediğini öğrenmemiz gerekiyor." Wilkes Dash Sutherland'in fotoğrafını yukarı kaldırdı.

Tamirci fotoğrafı inceledi ve yüzüne yavaş yavaş bir tebessüm yerleşti. Başını kaldırıp uzun uzun Wilkes'ın gözlerine baktı. "Bak, sana ne diyeceğim. Sen benim sırtımı kaşı, ben de seninkini kaşırım."

"Affedersin, anlayamadım?"

Bu sırada Stan neredeyse neşelenmiş görünüyordu. "Beni duydun. Senin benim yardımıma ihtiyacın var, benim de senin yardımına."

Wilkes kasıldı. "Ne istiyorsun?"

"Umurunda bile değil, bu yüzden beni önemsiyormuş gibi yapma. Hükümetin Florida'da hep fırlattığı roketlerden

birine binmek istiyorum. Kadınımı bulmak ve çocuğuma sahip çıkmak istiyorum."

Wilkes FBI yıllarında çok şey duymuştu ama bu kariyerinin en sıra dışı talebiydi.

"Sevgilime dönmek için tüm normal kanalları denedim, fakat milletvekilimiz deli olduğumu düşündü ve senatörümüz taleplerinden tek bir tanesine bile cevap verme zahmetine girmedi. İyiyi oynamaktan yoruldum. Çocuklar bana yardım edemezse, o zaman sorularınıza cevap vermem sona erdi. Burada işimiz bitmiştir." Beklentiyle birinden diğerine baktı.

Wilkes kariyerinde ilk kez söyleyecek bir şey bulamıyordu.

"Beni konuşturmak için yollarınız olduğunu biliyorum ama şu anda size söylüyorum ki benimle işbirliği yapmadığınız sürece dudaklarım mühürlü."

Yönetimi Buckley ele aldı. "Bir şeyler ayarlamamız mümkün olabilir."

Stan'in yüzünde memnun olduğunu gösteren bir gülümseme belirdi. "Sizlerin ışığı göreceğinizi düşünmüştüm, çocuklar. Ha, aklıma gelmişken arabanızın bir yağ değişimine ihtiyacı var."

Wilkes Suburban'ın yağ sızdırmadığından emin olmak için omzunun üzerinden göz attı. "Nereden biliyorsun bunu?"

"Bana kendisi söyledi," dedi Koca Stan. "Genel olarak FBI için destek elemanı olmaktan gurur duyuyor, ama doğru dürst beslendiğini, ihtiyaç duyduğu şeylerin verilip verilmediğini görmeniz gerekiyor."

Bölüm On Altı

"Rüyaların var mı?" diye sordu Ashley Dash'e, merakına yenilmişti. Artık Oregon'a kadar gelmişlerdi, Ashley rahatlamıştı ve kendini Dash'e özellikle yakın hissediyordu. Dash yaklaşan mülakata odaklanmayı ne kadar isterse istesin, aralarındaki çekimi görmezden gelemiyordu. Belki de tatil sezonu olduğundan ya da son iki gündür birbirlerine yakın oldukları içindi. Bu durum neye yol açarsa açsın, Ashley şikâyetçi değildi. İş ve okul baskısı ortadan kalkmış, aylardır olmadığı kadar gevşemişti. Aklı ve yüreği ardına kadar açılmıştı.

Yeni tanışmış olmaları doğruysa da Dash'le son bir buçuk günde aylarca bir dargın bir barışık çıktığı -yani, yakın zamana kadar- Jackson'dan daha uzun zaman geçirmişti.

"Herkes rüya görür," dedi Dash ondan tarafa bakıp gülümseyerek. "Şahsen ben kendiminkini hatırlamıyorum."

"Gece görülen rüyalar değil," diye çıkıştı Ashley, gözlerini devirmemeye çalışarak. Dash kasten anlamazdan geliyordu ki Ashley bunun onu eğlendirdiğini keşfetmişti. "Gelecekle alakalı rüyalar anlayacağın."

"Ha, o türden rüyalar. Evet, sanırım," dedi Dash detaya girmeden. "Ya senin?"

Ashley içini çekerek başını koltuğun arkasına yasladı. Küçük Blade öğlen yemek molasından bu yana kıpır kıpırdı

ve Ashley onu ön koltukta yanına almıştı. Yavru kucağında oturuyor, Ashley dalgın dalgın onu okşuyordu. Köpek yavrusu artık hâlinden memnundu, Ashley'ye de giderek uyku bastırıyordu.

"Şu anki rüyam yüksek lisansımı tamamlamak ve iş bulmak. Anneme yakın olmak isterdim. Babam öldüğünden beri onun için zor oldu."

"Dul bir kadın olmayaalışmak için bir hayli uzun zamanı olmasına rağmen benim annem de öyle."

"Kız kardeşin yakın mı?"

"Yaklaşık iki yüz kilometre uzakta ama sık sık bir araya geliyorlar."

Ashley ellerine odaklandı. "Babamın ölümünün pek üstesinden gelemedim. Annem de öyle. Sanırım hazırlanacak vaktimiz olsaydı, yani uzun süre hasta olsaydı, kabullenmemiz mümkün olabilirdi." Ashley duraksadı, alt dudağını ısırıyordu. "Ama bir sabah hem annemi hem de beni öperek vedalaştı, işe gitti ve öğlen vakti ölmüştü."

"Kalp krizi mi?"

Ashley başını iki yana salladı. "Rıhtımda ambarda çalışıyordu. Bir kaza oldu ve babam yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Üç yıl geçti, zamanla daha kolaylaşıyor ama o acı her zaman var. Annem için durum benimkine göre daha kötü. Babam onun ruh eşiydi. Sürekli beraberlerdi. Babamın emekliliği için büyük planları vardı. Ülkedeki her eyalete gitmek istiyordu ve bir karavan almak için bir kenara para ayırıyordu. Bu onun rüyasıydı."

"İşte hayat böyle bir şey, Ash," dedi Dash, sesi nazik, sevecendi. "Afganistan'dayken istemediğim kadar ölüm gördüm. Kendi hayalleri olan arkadaşlar kaybettim. Karıları, doğacak bebekleri olan kişiler..."

"Bu yüzden mi ordudan ayrıldın?"

"Sebebin bir kısmı. Rüyalarım olup olmadığını sorduğunda, var diyebilirim. Kötülüğe bir son vermek için üzerime düşeni yapmak istiyorum. Arkadaşlarımın fırsat bulup da yapamadığı şekilde kendi hayatımı yaşamak, sevebileceğim ve güvenebileceğim, benim için aynı şeyleri hisseden bir kadınla evlenmek istiyorum."

Dash'in uzakta ülkesine hizmet ederken kendisini inciten ve kalbini kırarak askere yazılmasına yol açanları düşündüğünü biliyordu. Hiçbir isimden bahsetmemişti ve önemli değildi. Ashley Dash'in geçmiş yerine geleceğe odaklanmasını istiyordu.

"Ve sinekli balık avına gitmek istiyorum," diye ekledi Dash.

"Sinekli balık avına mı?"

"Evet, bu eskiden babamla yaptığım bir şeydi. Uzun zamandır yapamadım... çünkü ben gençken kısa süre önce babam ölmüştü. Oradan çıkmak ve tıpkı babamın yaptığı gibi endişelerimden kurtulmak için balık tutma dürtüsü hissediyordum."

"Pasifik Kuzeybatısı'nda balıkçılık gelişmiştir," dedi Ashley, onun işe alınacağını tahmin ediyordu. Seattle'a yakın bir iş bulması garanti olmadığı hâlde bunu Dash ve kendisi için istiyordu.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Dash.

"Benim babam da balık tutmayı severdi. Gülünç görünümlü, su geçirmez askılı pantolonuyla, hızlı akan bir derenin orta yerinde durup oltasını sallamaktan daha fazla zevk aldığı bir şey yoktu. Onu seyretmek harikaydı. Oltasının bir balerin kadar zarafetle havada döne döne gitmesini hâlâ hatırlıyorum."

Dash'in yüzüne yavaş yavaş bir tebessüm yayıldı. "Kulağa cennet gibi geliyor."

Ashley'nin aklı babasının balık avı ve spor sevgisine dair çocukluk anılarıyla doluydu.

Dash kaşlarını çatarak dikiz aynasına göz attı. "Buna inanmıyorum," dedi bir iniltiyle.

"Neye inanmak?"

"Arabamı yine kenara çektiriyorlar."

"Eyalet devriyesi mi?" Ashley de inanmakta zorluk çekiyordu. Bir günde iki kez bir tür rekor olmalıydı.

"Eyalet devriyesi değil. Ama bana güvenlik polisi gibi geliyor."

Ashley omzunun üzerinden bakınca peşlerindeki büyük siyah Suburban'ı gördü, kırmızı ışıkları yanıp sönüyordu. Onun arkasında bir polis arabası ve bir tane daha vardı. Polis arabalarından tüm bir alay var gibi görünüyordu.

Dash yavaşladı, sonra otoyolun sağ tarafına çekerek durdu. I-5 üzerindeki trafik vınlayarak geçerken kiralık arabanın belgelerine uzanıp aldı.

Ashley tüm bu ilgiyi çekmek için ne yapmış olabileceklerini hayal edemiyordu. Kuşkusuz birileri plakalarını değiştirmişti ama bu başka bir şey olmalıydı. Yine ne vardı?

"Tanrı aşkına ne..." Dikiz aynasından bakarken Dash'in yüzünde sert bir ifade hâkimdi. "Ashley, dinle beni." Sesi alçak ve sertti. "Ne söylerlerse yap. Anladın mı?"

"Evet, ama..."

Ashley lafını bitiremeden yolcu kapısı hızla açıldı, öbür tarafta doğruca kendisine doğrultulmuş bir silahla bir adam duruyordu. Ashley soluğu kesilerek otomatik bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

"Ellerini başının üzerinde kenetleyerek in arabadan." Silahlı adam çıkması için işaret etti.

Ashley panik duygusunu bastırdı. "Ben... ya köpek ne olacak?" Küçük Blade kucağında uyuyordu.

Sivil kıyafetli polis tereddüt etti. "Ellerini görebileceğim şekilde tut."

Ashley adamın dediğini yaptı.

"Buckley, köpek yavrusunu al."

Başka bir adam gördündü ve Küçük Blade'i aldı.

"Arka koltukta bir portör var," dedi Ashley. "Şimdilik onun içine koysanız iyi olurdu."

Ashley Dash'in başka bir polis memuruyla tartıştığını duyabiliyordu. Çoktan arabadan inmiş, elleri başının arkasında sorulara cevap veriyordu. Yükselen sesinden soğukkanlılığını kaybetmek üzereymiş gibiydi.

Ashley köpekten kurtulunca elleri başının arkasında arabadan indi. "Her şeyi açıklayabilirim," dedi, kalbi alarm hızıyla küt küt atmasına rağmen sükûnetini korumak için elinden geleni yapıyordu. Etrafına göz gezdirdiğinde, üniformalarına bakarak hüküm verilecek olursa, çeşitli resmi kurumdan bir sürü erkek ve kadın görünce şok oldu.

"Ulusal Güvenlik mi?" diye bağırdığını duydu Dash'in. "Sizler çıldırmış olmalısınız."

"Diz çök," diye emretti silahlı adam.

Ashley çamurlu, vıcık vıcık yere baktı. "Kot pantolonum ıslanacak," diye itirazda bulundu. "Her ne yapacaksanız ben ayaktayken yapamaz mısınız?"

"Kadına kelepçe tak," diye emretti silahlı adam, Buckley dediği adama.

"Hey, canımı acıtıyor! Bekle bir dakika," dedi Ashley, olanlara inanmakta güçlük çekiyordu. "Bana kelepçe mi takacaksınız? Ne için?" Bu saçmalığın da ötesindeydi.

Buckley öne çıkıp kadını bileğinden tuttu ve kelepçeyi taktı.

"Haklarımı biliyorum. Bağlılık Yeminini öğrendim," dedi Ashley. "Herkese özgürlük ve adaletten ne haber?

Amerikalı olarak haklarım ne olacak?" Adamlar cevap vermiyorlardı.

"Dash?" diye bağırdı umutsuzca, adamların her biri bir kolundan tutmuş Suburban'a doğru yürütüyorlardı. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diye geri bağırdı Dash, o da Ashley kadar şaşkın görünüyordu.

"Nereye götürüyorsunuz beni?" diye sordu, artık mücadele ediyordu. "Avukat istiyorum. Bir telefon görüşmesi yapmama izin vermeniz gerekiyor."

Dash'in polisle tartıştığını duyabiliyordu, omzunun üzerinden baktığında onu dizginlemek için iki adam gerektiğini gördü.

"Çok büyük bir hata yapıyorsunuz," diye üsteledi Dash, ama kimse dinlemiyor gibiydi.

"Onu da getir," diye seslendi sorumlu adam.

"Peki, ya Küçük Blade?" diye sordu Ashley. Yavruyu terk edemezlerdi. Zavallı köpek zaten bir kez terk edilmişti, bakılmaya ihtiyacı vardı. "Köpekle kim ilgilenecek?"

Buckley onu Suburban'ın arka koltuğuna oturturken, elleri arkasında kelepçeli bu hiç de kolay olmamıştı. Ashley yerleşir yerleşmez adam kiralık arabaya geri döndü.

Tabancıyı Ashley'ye doğrultan adam konuştu: "Bahse girerim bizi yine atlatacağını düşünüyordun."

Ashley ne kadar tartışırsa tartışsın bu ödün vermeyen polis memurunu yaptığını düşündüğü şeyden masum olduğuna ikna edemeyeceğini hissediyordu. Bunu düşünerek sesini kesti. Hiç aptal değildi. *NCIS* dizisini ve birçok polisiye dizi seyretmişti. Ne kadar fazla bilgi sunarsa, o kadar derin, karanlık bir deliğe batması olasıydı.

"Konuşmayacak mısın?"

Ashley dudaklarını sımsıkı kapattı, böylece adam kendini açıklamaya niyeti olmadığını anlayacaktı. "Bir avukat istiyorum."

"FBI ve Ulusal Güvenlik yetki alanındasın, biz söyleyinceye kadar bir avukat edinemezsin."

Ashley'nin şoktan ağzı açık kalmıştı. Alt dudağı titremeye başladı, ama gözyaşlarına ve duygularına boyun eğmeyecekti. Tüm bunlar çok yakında düzelecekti. Ve düzeldiğinde, adamın üzgün kıçını dava etmeye kararlıydı.

"Adın ne?" diye sordu Ashley, tatlı tatlı konuşmuştu, çünkü federal yönetime dava açma sırası geldiği zaman bunu zihnine kazımak istiyordu.

"Memur Jordan Wilkes hizmetinizde."

"Direkt olarak John Wilkes Booth'un soyundan geliyor olmalısın," dedi Ashley hiç şakasız bir ifadeyle.

Wilkes'ın tebessümü neredeyse manyakçaydı. "Aslında Abraham Lincoln'u öldüren suikatçıyla bir aile bağlantısı var."

"Sen de bunu gururla söylüyorsun," dedi Ashley dudak bükerek, daha önceki sessiz kalma kararını unutmuştu.

Aracın camından bakınca Dash'in zapt edilmeyi pek de nazikçe karşılamadığını fark etti. Geri adım atıp başını iki yana salladı, bu arada tartışmaya devam ediyordu. Ashley onun da polisleri kendisinden fazla ikna edemediğini görebiliyordu. Bunların neyle alakalı olduğunu bilmiyordu ama yakında öğreneceğine dair güçlü bir hissi vardı.

Buckley denen adam geri döndüğünde ön koltukta Ajan Wilkes'a katıldı. Bir motosiklet eşliğinde tekrar otoyola çıktılar. Dash'in yanından geçerken Ashley'yle göz göze geldi ve güvence vermek için hafifçe gülümsedi. Bu kısacık birkaç saniye içinde Ashley'ye ne olursa olsun, bunu halledeceğini söyler gibiydi.

Otoyola çıktıklarında eskort öne geçerek Eugene, Oregon'a kadar rehberlik etti. Sanki yüksek rütbeli birinin konvoyu gibi, ışıkları yanıp sönerek gidiyorlardı. Ashley

kanmamıştı, kraliyet muamelesi görmeyeceğini söyleyebilirdi. Yine de tüm bu ilgiyi çekecek yaptığı şeyin ya da yaptığından şüphelenilen şeyin ne oldüğundan tamamen bihaberdi.

Ashley vardıkları yerin ancak polis merkezi olabileceğini tahmin ediyordu. Arabadan inmesine yardım edildi ve uzun, dar bir koridordan sorgulama odasına götürüldü. İçeri girdiğinde elleri açılarak tek başına bırakıldı.

Saatlerce yalnız kaldı... ya da ona saatlerce geldi.

Rutin olarak izlediği yargılama şovlarında bu oluyordu, bu yüzden bütünüyle beklenmedik bir şey değildi. Yine de bunun amaçlı olduğunu düşünüyordu. Gergin ve endişeli oturmuş, Dash ve Küçük Blade'i merak ediyordu. Sinirlerini yatıştırma çabasıyla gözlerini kapadı, son kez eğilip kendisini öpmeden hemen önce Dash'in yüzünü kaplayan ifadeyi hatırladı. Hatıra tembel, mutlu bir gülümsemeye yol açtı.

Zaman geçtikçe Ashley'nin endişesi de artıyordu. Eğer yetkililer Dash'i gözaltına aldıysa, iş görüşmesini kaçırmış olabilirdi. Ashley bunu düşünemiyordu. Sadece Seattle'a zamanında varacak kadar kısa sürede serbest bırakıldığını umuyordu.

Ashley odada yalnız geçirdiği sonsuz gibi gelen saatlerin sonunda zaman mefhumunu yitirmişti. Ajan Wilkes tıpkı *NCIS*'deki Gibbs'in yaptığı gibi elinde bir not defteri ve kalemle içeri girdiğinde akşamüstü olduğunu tahmin etti.

Wilkes bir sandalye çekerken beton zeminde kazıma sesi çıkmasına neden oldu. Muhtemelen bu bir sindirme taktiğiydi.

Ashley onun oyununa geldiğini belli etmeye karşı koydu. Bunun yerine sakin sakin gülümseyerek ona zerre kadar asabi olmadığını belirtti. Sonunda Ajan Wilkes hata

yaptığını kabullenmek zorunda kalacaktı. Ashley sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını uzatıp masanın üzerinde ellerini kenetledi.

Önce Wilkes'ın konuşmasını bekledi. Wilkes konuşmadı. Bunun yerine ayrıntılı bir gösteriyle saatini çıkarıp masaya koydu. Belli ki Ashley'nin cevaplarını zamanlıyordu.

Wilkes konuştuğunda sesi sertti. "İsim."

"Çocuklara genellikle doğduklarında verilen şey," diye yanıtladı Ashley, aklına ilk geleni söylemişti.

Wilkes hiç eğlenmemişti. "İsmin ne?"

"El koyduğunuz çantamdaki ehliyetimde var."

"Suyuma git benim. İsmin ne?"

"Ashley Gene Davison."

Adam sanki Ashley'nin bir yalanını yakalamış gibi birden gülümsedi.

"Ve bu Gene J yerine G'yle." Bu küçük detay Ashley okula başladığından bu yana sayısız sıkıntılara neden olmuştu.

"Bu oldukça sıra dışı, değil mi?"

Ashley ajan kendisini ne kadar konuşturursa, hata yapma ihtimalinin de o kadar yükseleceğine inanıyordu.

Ashley tereddüt etti, kendini açıklamanın akıllıca olduğundan emin değildi. "İkinci adım G-E-N-E olarak yazılıyor. Erkek olmam bekleniyormuş ve babam amcama onun adını vereceğine söz vermiş, bu yüzden erkek ismi gibi yazılıyor."

Wilkes tablete bir not aldı, ama ona inanmadığı belliydi.

"Ev adresin."

"Seattle'mı yoksa Kaliforniya mı?"

"İkisi de."

Ashley ikisini de verdi. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Wilkes tabletten başını kaldırıp baktı ama cevap vermedi.

"Dash ve Küçük Blade nerede? Dash'in bu öğleden sonra önemli bir iş görüşmesi var. Seattle'da olması gerekiyor. Bunu sağlayabilir misin?"

"Rehinin sorgulanıyor."

"Sorgulanmak mı?" diye tekrarladı Ashley, sonra sözcükler beyniyle bağlantı kurunca masadan yarı yarıy kalktı. "Rehinim mi?"

Bölüm On Yedi

"Sizler aklınızı mı kaçırdınız?" dedi Dash, masanın karşısından öfkeyle Wilkes'a bakıyordu. "Rehin olmadığımı size kaç kere söylemem gerekiyor."

Wilkes cevap vermedi. Ajan Buckley çift yönlü aynanın öbür tarafında, Wilkes'ın mülakat tekniklerini izliyordu. Genç ajanın öğreneceği çok şey vardı, ama gayet iyi ilerleme kaydediyordu.

Wilkes, Sutherland'in sorusunu yanıtlama gereği duymadı. Aslında Dashiell Sutherland için üzülüyordu. Adam içinde bulunduğu tehlikeden habersizdi, FBI En Çok Arananlar listesindeki en amansız suçlulardan biri için piyon olduğunun da farkında değildi.

Ashley Davison'la yaklaşık iki saatlik sinir bozucu görüşmesinden sonra, Wilkes gerek duyduğu bilgiyi Sutherland'den almaya girişmişti.

Wilkes gözüpek davranışını sürdürdü. Davison inatla aradığı kadın olmadığında ısrar etmişti. Wilkes onun inanılır konuştuğunu itiraf etmeliydi, bu da sadece onun ne kadar iyi olduğunu kanıtlamaya yarıyordu. İçten ve dürüst çıkmıştı. Daha az tecrübeli bir ajan ona inanabilirdi.

Kadının çözülmesi sadece zaman meselesiydi ve çözülecekti, ancak bunun için çaba ve uzmanlık gerekiyordu. Wilkes bu karşı koymayı halledebileceğini hissediyordu.

"Telefonunu kaybetmeni tekrar anlatabilir misin?" diye sordu Wilkes, hep sabırlı ve kontrollü davranıyordu.

"Telefonumu kaybetmek bir kazaydı," dedi ısrarla Sutherland. "Ceket cebime koydum, sonra da arka koltuğa fırlattım. Anlayabildiğim kadarıyla o zaman arabadan düşmüş olmalı."

"Kafan mı karışıktı?"

"*Kafa karışıklığıyla* ne demek istiyorsun?" Bu soru üzerine diğer adamın gözleri kısıldı.

"Bayan Davison dikkatini başka tarafa çekecek bir şey mi yaptı?" diye açıkladı Wilkes.

"Hayır," dedi Dash, meydan okur bir tavırla. "Beni dinleyecek misin? Telefonu kaybetmek bir kazaydı."

"Davison seninle flört mü ediyordu?"

"Ne zaman?"

"Ceketini arabaya koyarken," dedi Wilkes.

"Pek sayılmaz," dedi Sutherland, sonra da gülümsedi. Az önce öfkeli ve meydan okur gibi görünüyordu, bu ani dönüşüm şok gibi gelmişti.

"Bunu eğlenceli mi buluyorsun?"

"Aslında evet. Ashley bana güvenemeyeceğine inanıyordu. Ancak annemle konuşup seri katil olmadığım temin edilince arabayı benimle paylaşmaya razı oldu. İnan bana ikimizde de flört falan yoktu. Ondan rahatsız oluyordum. O da benden rahatsız oluyordu."

Wilkes yine kadının çok akıllı olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Bu adamı kaçırmayı başarmış -hem de eski bir ordu istihbarat subayı, az değil- ve açlıktan ölen bir üniversite öğrencisi olduğuna inandırmıştı. Hatta Noel'i dul annesiyle geçirmek için Seattle'a gittiğine bile inandırmıştı. Wilkes istemeye istemeye böylesine bir yeteneğe hayranlık duyuyordu.

"Bana köpek hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Diğer memura zaten anlattığımdan başka anlatacak ne var ki? Yavrular mola yerinde terk edilmiş. Ashley birini kurtarıp Noel hediyesi olarak annesine hediye etmeye karar verdi."

"Sen de ona inandın mı?"

"İnanmamam için bir sebep var mı?"

Wilkes cevap verme zahmetine girmedi. Zavallı adam hayal dünyasında yaşıyordu. Wilkes onun için gerçekten üzülüyordu. Adam bir usta tarafından kandırılıyordu.

"Tamam," dedi Sutherland abartılı bir sabırla. "Ashley'yi mola yerinde otoparkta bıraktım. Eğer iddia ettiğin gibi bir suçun beyni olsaydı, benim çekip gitmeme izin vereceğini cidden düşünüyor musun?" Dash sanki Wilkes'ın çok saçma bir şey söylediğini ifade edermiş gibi avuçlarını yukarı kaldırdı.

Ve bu doğruydu, Ashley Davison bir kumar oynamış, kendi isteğiyle Sutherland'in gitmesine izin vermişti. Ama o sırada Dash Sutherland'in cömert tabiatı üzerine oynamıştı. Kendisi ve köpek için mola yerine dönmesinin tamamen onun fikri olduğuna adamı inandırmıştı. Wilkes köpek yavrusunun bu senaryoda ne rolü olduğunu hâlâ bilmiyordu, ama sonunda öğrenecekti. Köpek tatlı bir yavruydu ve bu kötü kadının hangi dolambaçlı planı harekete geçirdiğini düşünmek kanını donduruyordu.

Wilkes karşısında oturan Sutherland'i inceleyerek açık olan şeyi sordu: "Kadının sonunda kendisi ve köpek yavrusu için geri döneceğini bildiği hiç aklına geldi mi?"

"Nasıl bilebilirdi ki?" diye sordu Dash cüretkâr bir tavırla. "Ben bilmiyordum ki. Onu bırakmaya vicdanım elvermeyinceye kadar dönmeye niyetim yoktu. Orada saplanıp kalabilirdi. Dinle," diye devam etti, kendini zorlayarak derin bir nefes alıp öfkesini kontrol etmeye çalıştı. "Son dört yılı ordu istihbaratında geçirdim. İyi bir insan

sarrafıyım ve size bu kadının bir suçun beyni olmadığını söylüyorum."

Wilkes diğer adamın samimiyetini takdir ediyordu, ama belli ki Sutherland'in hiçbir fikri yoktu.

"Plakalar ne olacak..."

"Bundan bazı çocuklar sorumlu," diye lafını kesti diğer adam. "Aslında onlarla konuştuk, ama o sırada ne yaptıklarını fark etmemiştik."

"Yani kadının plaka değişimini önceden ayarlamış olamayacağını mı söylüyorsun?"

"Nasıl yapabilirdi ki?" Dash büyük bir hüsrana uğramış gibi hızla ellerini kaldırdı.

"Her an beraber miydiniz?" Wilkes kadının bunu nasıl yaptığını bilmiyordu, ama değişimi o ayarlamıştı. Bunu bir şekilde önceden ayarlamış olduğuna hiç kuşku yoktu.

"Ash ve ben neredeyse her an birlikteydik."

Wilkes'in tüm bilmesi gereken buydu. "Önceden düzenlemiş olmasının ihtimal dışı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Çünkü bu bana neden bahsettiğini bile bilmediğini gösteriyor. Ashley'nin nerede duracağımız ya da binanın içinde ne kadar kalacağımız hakkında hiç fikri yoktu."

"Seni takip ettirmiş olabilir."

"Bu bir ihtimal," diye kabullendi Dash, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Wilkes sonunda bir yerlere varıyordu. Çoğu sorgulamada olduğu gibi kuşku çözülmeyi başlatmıştı. Aslında Sutherland orduda bulunduğu için Wilkes bunun daha uzun süreceğini düşünmüştü.

"Haklısın," dedi Sutherland. "Bu mümkün, ama öyle olmadı. Yanlış kadını tutuyorsunuz."

Demek ki Dash Sutherland'i çözmek Wilkes'ın umduğu kadar kolay olmayacaktı. Bir anlık bir aydınlanma yaşayarak bunun sebebini anladı.

"Ona âşık oluyorsun, değil mi?"

Sutherland birden hızla başını kaldırdı ve dudaklarını sımsıkı kapattı.

Wilkes da öyle düşünmüştü.

"Kadın seni parmağında oynatıyor. Pek uzun sürmedi, öyle değil mi? Sana kirpiklerini kırpıştırdı ve birkaç saat içinde kontrol altına aldı."

Sutherland ona öfkeyle bakarken gözleri ateş saçıyordu.

"Kadının piyonu oldun ve bu role kapıldın."

Dash ayağa fırladı. "Saçmalıyorsun, Ajan Wilkes. Ashley benden daha fazla bir suç beyni değil. Yüksek lisans öğrencisi ve ailesini seven harika, sevecen bir kadın. O kadar yanlış yoldasın ki beni hasta ediyorsun."

Wilkes diğer adamı kızdırmayı düşünmüştü ve Sutherland oltaya gelmişti. Wilkes umduğu tepkiyi almıştı.

"Demek ona âşıksın."

"Ashley'ye karşı duygularım burada devreye girmiyor."

"Yanılıyorsun," dedi Wilkes, o da ayağa kalktı. "Otur, Sutherland." Wilkes diğer adam tekrar oturuncaya kadar bekledikten sonra odadan çıktı.

Kapının öbür tarafında onu Ajan Buckley karşıladı. "Sutherland açıkça yanlış kadını tuttuğumuza inanıyor," dedi, söyleyiş şeklinden Wilkes diğer ajanın da aynı fikirde olduğunu düşündü.

"Sana iki lafım var," dedi Wilkes. "Stockholm sendromu."

"Ne?"

"Terim geçmişte yetmişli yıllarda banka soyguncularının rehinleri birkaç gün tuttuğu bir olaydan geliyor. Rehinler kurtarıldıklarında soyguncuları korumak için polislerle savaşıyorlardı. Sonunda kadınlardan biri adamlardan birine tutulmuştu. Ve Patty Hearst'ü unutma."

"Stockholm sendromunun ne olduğunu biliyorum. Dashiell Sutherland'in bundan mustarip olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

"Belli ki ona karşı derin duyguları var." Wilkes teoriyi test etmeye karar verdi. "Bir şey deneyeyim."

"Tamam."

Wilkes diğer odaya döndü. Sutherland kara kara düşünen gözlerle ona baktı.

"Sanırım bütün sorulara cevap verdin, Bay. Sutherland. Gitmekte özgürsün."

Sutherland başını iki yana salladı. "Ashley ve köpek yavrusu olmadan buradan gitmiyorum. Bu binayı ancak ve ancak o zaman terk edeceğim."

Wilkes gülümsedi. Diğer adamın yanıtı ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Bölüm On Sekiz

Ashley bütün gece uyanık kalmıştı, zihinsel ve fiziksel bitkinlik noktasındaydı. Şimdi bile, bu kâbusa girmeyi nasıl başardığını anlayamıyordu. Hiçbir şey akla yatkın değildi. Daha da kötüsü, masumiyetini ne kadar ısrarla söylerse söylesin, Ajan Wilkes'ı FBI'ın En Çok Arananlar listesindeki tehlikeli suçlu olmadığına ikna edememişti. Sabah olduğunda ya da sabah farzettiği süreçte, uyuşmuş ve perişan bir hâldeydi.

Şimdi yalnızdı. Dash'le Küçük Blade'i defalarca sormuş, ama hiç kimse bilgi vermeye yanaşmamıştı. Yavrunun da bir nezarethane hücresinde olduğunu düşünmek zorunda kalmıştı. Dash'in serbest bırakılması, mülakatını yapmak için Seattle'a gidecek yeterli zamanı olması için dua etmişti. Moralini yüksek tutmak ve gözyaşlarına boğulmamak zor oluyordu. Bu hayatındaki en kötü Noel olmalıydı. Ve şimdi, bu daha kötüydü, onunla kimse konuşmuyordu. Hücrede tek başına, tüm bunların adaletsizliği hakkında kafa yormaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ashley başını yatağa koyup gözlerini kapadığında, dış kapının açıldığını duydu. Başını kaldırıp bakınca Ajan Buckley'yi gördü. Ajan Buckley'yi üniversite öğrencisi değil de terörist eylemlere karışmış adi bir suçlu olduğunda ısrar edip duran yaşlı ajandan daha fazla sevmişti.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Buckley.

Ashley'nin uykusuzluktan gözleri bulanmıştı. "İyi sanırım." Ama hiç iyi değildi. Ashley üzgün ve perişandı, annesini istiyordu.

"Eh, seni sevindirecek bir haberim var," dedi Ajan Buckley, ona gülümseyerek. "Gitmekte özgürsün."

Ashley sanki yatağı birisi ateşe vermiş gibi yerinden fırladı. Aceleyle kapıya gitti. "Bana inanıyor musunuz? Gerçekte kim olduğumu biliyor musunuz? Ne oldu da fikrinizi değiştirdiniz?"

"Senin hikâyeni doğrulamak sadece birkaç dakika aldı. Ne yazık ki Ajan Wilkes inanmayı reddetti."

"Duyduğum karmaşa bu mu?" Ashley bir ara tartışma, bir sürü tartışma duymuştu. En yüksek ses Ajan Wilkes'ınki gibi gelmişti. Ne yaptığını bildiğinde ısrar ediyor, aldanmamaları için diğerlerini uyarıyordu. Ashley meslektaşlarının inanmadığını ummaya korkmuştu.

"Korkarım Ajan Wilkes ruhsal bir çöküntü yaşıyor. Bürodan izin alıp kullanacak."

Ashley daha iyi bir insan olsaydı buna üzüleceğini düşündü. Ama Dash'in işine bile mal olabilecek bu çileden sonra üzülmüş gibi yapamadı.

"Aradığımız Ashley Davison'ın Meksika'da olduğuna dair teyit aldık."

"Bunu bilmek güzel."

"Tüm kişisel eşyaların kısa sürede sana iade edilecektir."

"Teşekkür ederim," dedi Ashley, elinden geleni yaparak gülümsedi. En büyük kaygısı -yani Dash ve köpekten başka- çantasıyla paltosuydu. "Ya Küçük Blade?"

Uzun bir dizi kilitli hücre kapısını geçerken ajan da ona eşlik etti. "Sanırım köpek yavrusu şu anda Bay Sutherland'le birlikte."

"Ah." Ashley ağlama arzusunu bastırmak için elinden geleni yaptı. Bu, şu anda gerçekten yalnız olması anlamına geliyordu. Dash'in yanında Küçük Blade vardı ve ikisi birlikte Seattle'a gidiyorlardı. Ama köpek için endişelenmek problemin sadece küçük bir parçasıydı. Ashley Oregon, Eugene'de saplanıp kalmıştı, Seattle'a gitmesinin hiç yolu yoktu.

Binanın ön tarafına götürüldüğünde kişisel eşyaları için imza vermesi uzun sürmedi. Paltosuyla çantasını alınca bir fuayeye bırakıldı. Başını öne eğmiş gözyaşlarını tutarak odaya girdi. İlk olarak yine kar yağdığını fark etti, lobi pencerelerinin dışında devasa kar taneleri iniyordu. Seattle'a giden bir otobüsü nerede bulabileceğini sormak için tam arkasına dönmüştü ki kendi ismini duydu.

"Ashley."

Odanın öbür ucunda Dash oturuyordu. Küçük Blade yanındaydı ve tasması takılmıştı. Çılgınca bir an tüm yapabildiği inanamayarak bakmak oldu. Ashley hiç düşünmeden odanın öbür tarafına koşturarak Dash'in kollarına atıldı. Hayatı boyunca birisini gördüğü için hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu, o kadar sıkı sıkıya sarılmıştı ki Dash'in nefes alması mucizeydi. "Peki ya mülakatın ne oldu? Seattle'da olman gerekirdi. Benim için geri mi geldin?" Dash'e cevap verecek zaman bırakmamıştı. Bunun yerine, Dash'in güzel yüzünü öpüyordu, onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki kendini tutmanın ötesine geçmişti.

Dash'in de ona aynı derecede güçle sarılıp öperek karşılık vermesi uzun sürmedi.

Ajan Buckley arka planda durdu ve birkaç dakika sonra boğazını temizledi.

Ashley istemeye istemeye öpüşmeyi keserek omzunun üzerinden FBI ajanına baktı.

"Bir şey mi istedin?" diye sordu Dash, sanki korumak istiyormuş gibi Ashley'yi daha sıkı tuttu. Tutuşu kimsenin Ashley'yi kollarından almasına izin vermeyeceğini anlatıyordu.

"Sadece ikinize mutlu Noeller dilemek istedim."

"Teşekkürler," dedi Ashley, şimdiden kendini yüz kat iyi hissediyordu. Küçük Blade'i aldı, dikkatini ona vererek yüzüne yakın bir şekilde kucakladı, güvende ve iyi olduğu için minnet duyuyordu. Onu ve Dash'i deli gibi özlemişti.

Ömür boyu gibi gelmişken yirmi dört saat gözaltında kaldığına inanmak zor geliyordu. Şimdi bile, kimliğinin nasıl doğrulandığından emin değildi, ama olmuştu işte. Hepsi korkunç bir yanlış anlamaydı.

Ajan gidince Dash Ashley'yi dışarıya, yağan karlara çıkardı. Ashley başını geriye doğru eğip gökyüzüne bakarak gülümsedi, ta ki Dash'in mülakatla alakalı sorularını yanıtlamadığını hatırlayıncaya kadar... Dash'in yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerinin içine baktı.

"Mülakat ne oldu?"

"Yapmadım."

Ashley bakışlarını indirdi, kendini korkunç hissediyordu. Dash burnunu öptü. "Endişelenme, Ash. Başkaları olacak."

"Ama bu iş mükemmeldi."

Dash onunla tartışmadı. "Neyse ne. Hem beni zamanında serbest bıraksalardı bile, bu karmaşa düzelinceye kadar seni bırakıp gitmem mümkün değildi."

"Seattle'a ulaşmanın bir yolunu bulurdum."

"FBI'ın seni ne kadar tuttuğu umurumda değildi," diye üsteledi Dash. "Sensiz gitmeyecektim."

"Ama..."

"Arabayı Seattle'a kadar seninle paylaşmayı kabul ettim. Sözümden geri dönecek değildim."

"Ama..."

"Burada olmamdan hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu Dash, kalın kaşlarını sorgular gibi kaldırmıştı.

Ashley cevap olarak yüzünü onun ceketine gömüp tekrar sarıldı. "Hayır, ah Dash, asla. Sadece bu işi benim yüzümden kaçırdığını düşünmek hoşuma gitmiyor."

"Şirketi arayıp özür diledim."

"Ve?" diye sordu Ashley, ona bakarken gözleri kesinlikle umut dolu olmalıydı.

"Ve onlara haber verdiğim için bana teşekkür ettiler."

"Bu kadar mıydı?" Dash'in sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu.

Dash başını salladı. "Dediğim gibi, başka iş görüşmeleri olacak. Böyle olması gerekiyormuş. Lütfen bunu bir daha düşünme. Ben aklımdan çıkardım, sen de öyle yapmalısın."

"Denerim, ama yapabilir miyim bilmiyorum." Dash'in bu fırsattan kendisine yardım etmek için vazgeçtiğini bildiğinden canı sıkılmıştı.

"Hadi," dedi Dash, kolunu beline dolayıp onu park yerine doğru yönlendirdi.

Yağan kar o kadar güzeldi ki Ashley'nin soluğu kesildi. Babası eskiden karların gökyüzünde toz serpen meleklerden geldiğini söylerdi. Tam olarak öyleymiş gibiydi. Ashley havayı içine çekti, yanında bu adamla açık havada olmak ne kadar muhteşemdi.

"Hadi, başka bir şey bizi geciktirmeden Seattle'a gidelim."

"San Francisco'dan Seattle'a gitmenin bu kadar karmaşık bir yolculuk olacağı kimin aklına gelirdi?" diye fısıldadı Ashley, bir esnemenin hemen ardından. "Dün gece hiç uyudun mu?" dedi, ağzını kapayarak ikinci kez esnedi.

"Biraz. Ya sen?"

"Hiç. Daha önce hiç hapse girmemiştim. Yatacak yerlerini hiç tavsiye etmem."

Dash sırıttı, onu öptükten sonra yolcu tarafının kapısını açtı. Eli arabanın kapısındayken bir an duraksadı. "Ajan Wilkes sana âşık olduğumu ve senin aklımı çelip düşüncelerimi çarpıttığını söyledi."

"Bunu yapmış olamaz!" Ashley Dash adına hiddetlenmişti. Bu kadarı çok fazlaydı ama sonra Dash'in ne cevap verdiğini merak etti. Alt dudağını ısırarak ona sormayı düşündü.

"Wilkes senin iyi kız rolünden etkilenerek aklımı kaybettiğim konusunda bir hayli ısrarlıydı."

"Öyle miydi?" diye alçak sesle sordu Ashley, onun ne cevap verdiğini merak ediyordu.

"Korkarım öyle. Ashley, sana deli oluyorum."

İşte Ashley şimdi ağlamak üzere olduğunu biliyordu.

"Son kırk sekiz saattir gerçekleşen her şeye katlandığıma göre, öyle olmalıydı. Eugene'den sensiz ayrılmamın hiç yolu yoktu. Telefon rehberindeki her avukatı aradım, Uluslararası Af Örgütü'yle ve yardımcı olabileceğini düşündüğüm tüm diğer kurumlarla temas kurdum. Senin için saçmasapan konuşan bir aptal hâline geldim ve faydası olacağını düşünürsem yine yaparım."

"Ah Dash, ben de senin için deli oluyorum. Deli miyiz biz?" Uykusuz oldukları hesaba katıldığında, ikisinden birinin doğru düzgün düşünüp düşünemediğini merak etti.

"Bence öyle olmalıyız," diye kabullendi Dash. Bununla birlikte yüzünde kocaman bir tebessümle Ashley'ye baktı. "Yine de hiçbir şeyi değiştirmezdim. Seninle, bu çılgın yolculukla, Küçük Blade'le alakalı veya diğer olup biten hiçbir şeyi. Eh, belki senin nezarethanede zaman geçirmenin dışında..."

Dash kapıyı kapadıktan sonra arabanın etrafından dolaştı, şoför koltuğuna yerleşti ve motoru çalıştırdı.

"Senden bu kadar etkilenmemde şaşacak bir şey yok." Ashley ona gülümsedikten sonra başını koltuğunun arkasına yasladı. Küçük Blade kucağında, çenesi dizindeydi.

Dash uzanıp elini tutup hafifçe sıktı.

Seattle yolunun kalan kısmında konuşarak birbirlerini uyutmadılar. Tacoma dışında yoğun bir trafiğe girdiler ama bundan rahatsız olmadılar. Birlikte olmaktan mutluydular.

Aracı Ashley'nin ailesinin evi önünde park ettiklerinde, Dash sessizleşti.

"İçeri gir ve anneni selamla."

"Sen de geliyorsun, değil mi?" diye sordu Ashley.

"Şimdi değil."

"Dash, bol bol odamız var ve geceyi bizde geçirmenden memnun oluruz."

"Bu zamanı annenle geçirmeni istiyorum, tamam mı? Ben daha sonra uğrarım."

"Söz mü?"

Dash eğilip onu öptü. "Söz," dedi.

Şayet Ashley Dash Sutherland hakkında bir şey biliyorsa, bu da sözünün eri bir adam olmasıydı. Bir söz verirse, bunu tutardı.

Bölüm On Dokuz

Ashley zili çaldı ve bekledi. Bu izinli olduğu haberini aldığından beri aklındaki andı.

Annesinin kapıya doğru yürüğünü duydu, "Bekle bir dakika, geliyorum," gibi bir şeyler mırıldanıyordu.

Sallie Davison sokak kapısını açtı, iki kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra, "Ashley Gene," diye bağırdı. Kollarını açtı ve kaburgalarını kıracak kadar sert bir şekilde kızına sımsıkı sarılıp kucakladı.

"Mutlu Noeller, anne."

"Nasıl... ne zaman?" Annesi onu içeri soktu, ama sanki Ashley bir hayalmiş, geldiği gibi beklenmedik bir şekilde yok olmasından korkuyormuş gibi ona bakmaya devam ediyordu.

"Restoran tamirat için kapandı," diye açıkladı Ashley, "ben de eve gelip sana sürpriz yapmaya karar verdim."

"Peki, bu kim?" diye sordu, eğilip Küçük Blade'i okşadı.

"Senin Noel hediyelerinden biri."

"Ashley Gene," diye fısıldadı annesi, yaşlar gözlerini bulandırırken eliyle ağzını kapadı.

"Anne, sana anlatacağım çok şey var, ama ayakta durmaktan öldüm. Kendimi yine insan gibi hissetmek için bir duşa ve biraz kestirmeye ihtiyacım var. Ah, anne, en harika

adamla tanıştım. San Francisco'dan birlikte yola çıktık ve onun için deli oluyorum." Durup annesini inceledi. "Sadece iki günün ardından birine âşık olmak mümkün mü?"

Annesi Ashley'nin yüzünü ellerinin arasına alarak gülümsedi. "Babanla bana öyle olmuştu. Baban tam donanmayla birlikte yola çıkmak üzereyken tanıştık ve sadece iki gün beraber olduk."

"Ah anne, sana anlatacağım o kadar çok şey var ki..." Son kısmı gürültülü bir esnemeyle karıştı.

"Senin genç adam nerede?"

"Geri gelecek, ama şu anda bir telefon almaya gitti sanırım. Anlayacağın, kendininkini kaybetti... Daha sonra anlatırım, olur mu?"

Annesi peşinden yukarı çıktı ve Ashley uykusuzluktan yığılacakmış gibi hissedene kadar hiç durmadan Dash'ten, San Francisco yolculuğundaki çılgın maceralardan bahsetti.

Ashley öğleden sonra ve gece boyunca uyudu, Noel Arifesi sabahı saat yediye kadar uyanmadı.

Hâlâ mahmur, ama iyice dinlenmiş olarak aşağı indi. Telefonunu el altında tutuyor, her an Dash'ten haber almayı bekliyordu. Eh, belki bu kadar erken değil, ama yakında. Annesini mutfakta o akşamki yemek için her şeyi hazırlamakla meşgul buldu.

"Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi Sallie Davison, Ashley için bir fincan kahve hazırlayarak masaya götürdü.

Ashley sandalyede dizlerini kıvırdı, çenesinin altına sıkıştırarak fincanını ellerinin arasına aldı. "Buna ben de inanamıyorum," diye mırıldandı, günün ilk fincanının keyfine vararak. "Ah anne, inanılmaz, çılgınca bir yolculuk oldu. Dash'le tanışman için sabırsızlanıyorum."

"Ben de tanışmaya can atıyorum. Kapıdan girdiğin andan beri sadece ondan bahsediyorsun ve doğrusu pek de mantıklı konuşmuyordun, Ashley."

Bu Ashley'yi şaşırtmamıştı. Gelmesinden bir saatten fazla geçmemişti ki yorgunluktan bitkin düşüp sızmıştı.

Annesi Ashley'nin önüne bir İngiliz çöreği koyduktan sonra masada karşısına oturdu.

Ashley İngiliz çöreğini yiyip bitirdi ve ağzının köşesine bulaşan fıstık ezmesini sildi. "Ben üst kata çıkıp giyineceğim." İşini bitirdiğinde Dash'in uğrayacağını umuyordu.

"Ben de markete koşuyorum," diye arkasından seslendi annesi.

"Anne, abartılı bir yemek hazırlamak zorunda değilsin biliyorsun."

"Bu Noel Arifesi ve..." Annesi duraksadı. "Aslında sana şimdi söylemeliyim galiba."

"Neyi söyleyeceksin bana?" diye sordu Ashley, merdivenin tepesinde durmuş, annesine bakıyordu.

"Akşam yemeğine birini davet ettim."

"Aa? Kim?"

"Onunla hiç tanışmadın."

Bu ilginç bir gelişmeydi ve sürpriz olmuştu. "Kim o anne?"

Annesi önemsiz dercesine elini sallayarak, "Bunu gereğinden fazla umursamanı istemiyorum," dedi. "İsmi Cole ve dul. Onunla kütüphanede gönüllü çalışırken tanıştım. O da gönüllü çalışıyor. Çocukları başka eyaletlerde yaşıyor ve Noel'i ben de o da yalnız geçireceğimiz için birlikte kutlamaya karar verdik."

Ashley annesi için memnun olmuştu. "Bu harika bir şey, anne."

Annesi göz teması kurmaktan kaçınıyordu. "Senin için sakıncası yok mu?"

"Elbette hayır. Neden sakıncası olsun ki? İkiniz ne zamandan beri... çıkıyorsunuz?"

"Pek uzun değil. İki ay kadar oldu. Seni ilgilendiriyorsa, birlikte yatmıyoruz."

"Anne. Bu kadar detaya girmene gerek yoktu. Bu senin hayatın. Cole'la ne yaptığınız sizi ilgilendirir."

Annesinin tebessümü utangaç ve tatlıydı, Ashley'ye erkek arkadaşından söz edince derinden rahatlamış gibiydi.

Annesi gidince, Dash gelmeden önce vakit öldürme çabasıyla kurabiye pişirmeye karar verdi. Meksika düğün keklerini seçti, Dash bunları çok sevdiğinden bahsetmişti. Kapı zili çaldığında kurabiyeler pişmiş ve bir kenara konmuştu.

Ashley yüreği ağzında oturma odasına koşturarak kim olabileceğine bakmadan kapıyı açıverdi. Öbür tarafta bir elinde Noel yıldızı bitkisiyle Dash duruyordu.

Ashley çiçeği elinden aldıktan sonra onun kollarına atıldı. "Mutlu Noeller, Dash."

Dash kollarını beline dolayarak kucakladı ve onu fırıl fırıl döndürdü. Ashley gülerek bacaklarını onun beline dolayıp dudaklarını dudaklarına bastırdı. İkisi de kendilerini derinlemesine öpüşmeye kaptırınca döndürme sona erdi. Ayrılalı sadece birkaç saat olmuştu, ama Ashley onu fena hâlde özlemişti. Ona bunu dudaklarıyla anlatıyor, Dash de aynı coşkuyla karşılık veriyordu.

Oturma odasında bağlı Küçük Blade heyecanla havlıyordu.

Dash öpüşmeyi keserek aşağıya yavru köpeğe baktı. "Küçük Blade de beni özlemiş gibi görünüyor."

"İkimiz de özledik," dedi Ashley, kollarını onun boynuna doladı. "Ama ben daha çok özledim." Başının yan tarafını onun omzuna yasladı.

Dash istemeye istemeye onu bıraktı. "Dün öğleden sonra seni bırakır bırakmaz yeni bir telefon aldım. Cep telefonumun olmaması çıldırttı beni."

"Beni aramadın?"

Dash parmağını onun yüzünün yan tarafında gezdirdi. "Numaranı bilmiyordum, bu da bana cehennem azabı gibi geldi. Aklıma gelmiş olsaydı daha önce alırdım numaranı."

Ashley sarmaş dolaş bir hâlde onu mutfağa götürdü.

"Annen nerede?" diye sordu Dash.

"Markette, bil bakalım ne oldu? Annemin bir erkek arkadaşı var. Akşam yemekte bize katılacak ve... sakıncası yoksa anneni yine arayıp konuşabilir miyim?"

Dash'in aklı başına gelmişti. "Annemle mi konuşmak istiyorsun? Belli bir nedeni var mı?"

"Ona onurlu bir adam yetiştirdiğini ve bana söylediklerini ciddi olarak dikkate aldığımı bildirmek istiyorum."

"Hangi söylediklerini?" diye sordu Dash kaşlarını kaldırarak.

"Annenle benim aramda."

"Tamam, ama sanırım dün gece bir karar verdiğimi bilmen gerek."

Dash ciddiyetle konuşuyordu. "Nedir?"

"San Francisco bölgesinde iş arayacağım. Birbirimizi yeni tanıdık ve kendimize bir şans vermek istiyorum."

"Ben de şans vermek istiyorum."

"Danışman olarak bir pozisyon arıyorum. Sen mezun oluncaya kadar beni ayakta tutmaya yetecek bir iş bulmalıyım. Eğer aramızdaki işler umduğum gibi yürürse, o zaman ikimiz de Seattle'a taşınabiliriz."

Ashley ona dikkatle baktı, Dash'in kendisi için planlarını değiştirmeye hazır olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Sadece üç gün önce eve uçamadığı için üzgün olduğuna kim inanırdı? Ashley'nin planları son derece şaşırtıcı bir şekilde bozulmuştu. Bunun yerine, kaderin cilvesi olarak kendisini Dash'e götüren karların arasında yolculuk yapmıştı.

Ashley kollarını sımsıkı ona doladı ve öpüşmeye devam ettiler, ta ki Dash istemeye istemeye bu sarhoş eden alışverişi kesinceye kadar...

Ashley onun bakışlarını izleyerek omzunun üzerinden bakınca eli kolu yiyecek paketleriyle dolu kapıda duran annesini gördü. Dash hemen yardımına gitti.

"Sen Dash olmalısın," dedi annesi eve girerek.

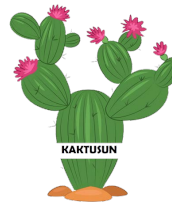
"Evet ve bilmiyor olabilirsiniz diye söylüyorum, kızınıza fena hâlde deli oluyorum."

"Ashley öyle diyor," dedi Sallie Davison gülümseyerek. "Ayrıca bana senin için aynı şeyi hissettiğini söyledi."

Dash Ashley'nin alnındaki saçları kaldırdı. "Bu güzel bir şey," diye fısıldadı, Ashley'nin gözlerine bakarak.

"Bu çok güzel bir şey," diye kabullendi Ashley, annesinin izlemesine aldırmaksızın öne eğilip Dash'i tekrar öptü. Ah evet, bu harika bir Noel olacaktı.

YAZAR HAKKINDA

Kar Tanelerinin Bir Bildiği Var, Umut Işıkları, Son Ev, Bay Mucize, Aşk Mektupları, Bir Buket Aşk, Yıldızlı Gece, Gül Limanı Oteli Çiçekler İçinde, İyi ki Geldin, Melekler Korusun ve *Gül Limanı Oteli*'nin yazarı Debbie Macomber, kadın romanında öncü bir sestir. Romanlarından dokuzu New York Times en çok satanlar listesinin birinci sırasında yer almış, üçü *USA Today* ve *Publishers Weekly List*'in en çok satanlar listesinde birinci sıraya yükselmiştir. Tatil romanları *Bay Mucize, Bayan Mucize* ve *Beni Ara Bayan Mucize*, Hallmark Kanalında en çok izlenen filmler olmuştur. 2013 yılında, Hallmark Kanalı Debbie Macomber'ın original *Cedar Cove* serisini üretmiştir. Debbie Macomber kitaplarının dünya genelinde 170 milyondan fazla kopyası basılmıştır.

www.debbiemacomber.com
Facebook.com/debbiemacomberworld
@debbiemacomber
Pinterest.com/macomberboooks